

ലക്ഷ്മീഭായിഗ്രന്ഥാവലി

ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം

ഒന്നാം ഭാഗം

ഗ്രന്ഥകർതാ:

കവിതിലകൻ

കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അച്ചർകൾ

തൃശ്ശിവപേരൂർ

യോഗക്ഷേമം കമ്പനി വക

‘മംഗളോദയം’ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചു

ലക്ഷ്മീഭായിമാനേജർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഫ്ലാൻ

വില 12 ണ.

[വകുപ്പുവകാശം ലക്ഷ്മീഭായിമാനേജർക്ക്]

സ മ പ്ത ണം

സപ്താക്ഷണ ചേരനൊരു തിരുമകളും-

യിട്ടു തിന്നിട്ടു നിത്യം

മുപ്പാറം കാത്തു കീർത്തു ശിവപുരിമരവും

പാറമേക്കുവിലമ്മേ!

ദുപ്പാലേതം ജപാസൽക്കസുമസദശമീ-

പ്പസ്തകം ഭക്തിപൂർവ്വം

തപൽപ്പാദത്തിൽ സ്തംഭിപ്പിച്ചുവിലജനനി! നി-

ഷ്ഠൈതവം കൈതാഴുന്നേൻ.

ലക്ഷ്മീഭായിമാനേജൻ.

സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

മുഖ്യപ്പെര

അവതരിക

പ്രസ്താവന

കുവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി ൧-൨൦

2. അമ്മതിരുവടിക്കേരം

ഉ. കിളിത്തൂർ കുന്ന്മേൽ ക്ഷേത്രം.

മ. പാഴ്വർ പെരുന്തുകോട്ടയിൽ ക്ഷേത്രം

ര്. ഏറ്റുമാനൂർ ക്ഷേത്രം

இ. கருணாநிதிவேங்கடம்

11. ചെമ്പിമലക്കുളം

6. തിരുത്തലുകളും ഭേദങ്ങളും

പ. ശാസ്ത്രകേരള ക്ഷേത്രം

മുഖവുര

ആസ്തികൃഷ്ണലിയില്ലെങ്കിൽ സമുപം നാസ്തിയാ
ണെന്നു ധാരണ ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞനാഭിപ്രായമുണ്ടാകു
ന്നു. അസ്തിമിച്ഛതാദർശിനിമിഷണ. ഭാരതവണ്ഡ
ത്തിൽ പേരുകേട്ടിട്ടുള്ള ഏവരും ഭാരതം മുതലിട്ടുള്ള ഉ
പാസിച്ച് സ്വാധീനമർക്കിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇപ്പോൾ ക
ണത്തന്നെയുണ്ടെങ്കിലും സങ്കല്പഭേദത്താലാണ് വിവിധമു
ത്തികളായി പറയപ്പെടുന്നത്. കാളിദാസൻ എന്ന നാ
മധേയം സിദ്ധിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവാമുത്തി
യിൽനിന്നുണ്ടല്ലോ. മുകൾ വാക്കിയും മറ്റൊരുവിനുമായി
ത്തീർന്നു കാളിദാസൻ ക്ഷേത്രദർശനം കൊണ്ടാണ്.
ലോകമുതൽ ആദിശങ്കരാചാര്യരുടെ അവതരത്തിന്നു. മേ
തുടങ്ങിയതു സാക്ഷാൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുംനാഥൻ
ക്ഷേത്രമാണ്. ഇപ്പോൾ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതുള്ള ആദ്യ
പരം ക്ഷേത്രമാണെന്നുമാകുന്നു. ആദ്യപരത്തിലുള്ള അ
ഞ്ചലങ്ങളാണ് ഉപരിപാഠങ്ങളിൽ അനന്തസ്ഥ കാണി
പ്പാൻ കാരണമാകുന്നതെന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ പാഠ്യപുസ്ത
കങ്ങൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. യോഗിപത്മനാഭൻ അനു
ഷ്ഠേയമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ ക്ഷേത്രദർശനം. മാഹാത്മ്യമു
ള്ള വിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സു പതിയുന്നതിന്നും വിശ്വാ
സം വളർത്തുന്നതിന്നും വഴിയുള്ളതിന്നാൽ ജന്മസാഫല്യ
ത്തിന്റെ നിദാനമായ ക്ഷേത്രദർശനത്തിന്നു മനുഷ്യരെ

ബലാൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതാണ് ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യ പരമായണം.

സംസ്കൃതം തമിഴ് മുതലായ ഇതരഭാഷകളിലെ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ റോക്കമ്പോൾ മലയാളഭാഷയിൽ ആ ജാതി വളരെ വളരെ ചുരുക്കമെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ബഹുക്കളാണെങ്കിലും അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്ന് മതാഭ്യുക്തന്മാരുടെ ചിമതിയാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ ഭക്തന്മാരായ ചില അഭിജ്ഞാൻ ഇയിടെ ഇത്തരംഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനു പുറപ്പെട്ടതില്ലെന്നും പറഞ്ഞുകൂടും. അവരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് പ്രകൃതഗ്രന്ഥകർത്താവായ കവിതീലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ എന്നു ഭാഷാഭിമാനികളെ പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതായ ഭാഗമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഐതിഹ്യമാല ഒന്നാം ഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ളതായ സംഗതി യാതൊന്നും അതുതന്നെയാണ് ഈ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം ഒന്നാം ഭാഗത്തിന്റേയും അഭികാരണം. ആഴക്കു വരറിനു വേണ്ടി ആരോഗ്യദൈവിയെ വെള്ളം കുടിച്ചു വരരിപ്പാൻ ഉള്ള ക്ഷമയോ ശക്തിയോ ഇപ്പോഴത്തെ ജനങ്ങളിൽ കാണപ്പെടാത്തതിനാലും സൗന്ദര്യത്തിനും സൗകര്യത്തിനും ചേർന്നിട്ടുള്ളതും ചെറുപ്പം മുതൽ മുതിർന്നവർക്കുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നതിനാലും അസ്തികൃബുദ്ധിയുള്ളവരെ യഥാശക്തി സഹായിക്കേണ്ടതായ ഭാഗമുള്ളതിനാലുമാണ് പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധകനായി പുറപ്പെടേണ്ടിവന്നത്. “ഒട്ടും മടിക്കേണ്ട; ശ്രദ്ധേയ

ശിശു' എന്നു പറഞ്ഞു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനേയും പ്രസാ
ധകനേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു ആ വിരകേശരി പേങ്ങ
യിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരവർകൾ പരമാർത്ഥ
യിട്ടും സഹായിക്കുമെന്നുള്ള ഉത്തമവിശ്വാസം ഒന്നുത
ന്നെയാണ് ഇതിന്നു പ്രസാധകനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ന
പരമാർത്ഥം കൃതജ്ഞതയോടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ. അവർ
കളുടെ അവതാരികയിലും പുസ്തകകർത്താവിന്റെ പ്രസ്താവ
നയിലും പ്രസാധകൻ പറയാനുള്ളതു കഴിച്ചിരി
ക്കുന്നതിനാൽ ചർച്ചിതചർച്ചണത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടതെ ആ
പന്ത്രണ്ടു ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിവാദ്യം ചെയ്തും അർപ്പണ
ടെ ദീർഘായുരാരോഗ്യം സർവ്വസുഖങ്ങൾക്കും സർവ്വേശ്വ
രിയെ ഹൃദയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കയും മലയാളത്തിലെ അ
ച്ചകുടങ്ങളിൽ മേലേക്കിട പരിഷ്കരണ മംഗളോദയം അ
ച്ചകുടത്തിന്റെ മറുപടിത്തുണെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു
കൊണ്ടു ഈ അവതാരിക അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

വി. നാരായണമേനോൻ.

അവതാരിക

ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മറ്റു ഏതാളുടേതായ സ്ഥലപുന
ങ്ങളിലും മനുഷ്യക്കു ഭക്തിയും ശ്രദ്ധയും കാണരുവതന്നെ
ഇക്കാലത്തു് 'ക്ഷേത്രമാഹാരത്വം' എന്ന ഈ ചെറിയ
പുസ്തകത്തിന്റെ. ആവിർഭാവം ഏറ്റവും അവസരോചിത
മായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഭാരതീയരായ ന
മ്മുടെ ഇന്നത്തെ ചിന്താഗതിയെ സൂക്ഷ്മവലോകനം
ചെയ്യുന്നതായാൽ രാഷ്ട്രീയോൽക്കഷ്ണത്തിലാണു് മനുഷ്യ
ന്റെ നിർവൃത്തി ശയിക്കേണ്ടതെന്നു് ആക്കും തോന്നിപ്പോ
കും. ഇതു നമ്മുടെ അതിർ കടന്നു പരശ്ചാത്യവരിഷ്ട
രഭമത്തിന്റെ വിവിധഫലങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു തോ
ന്നുന്നു. മതവിഷയത്തിൽ നാം മിക്കവരും ഇന്നു 'ചോ
ദ്യംകന്മാർ' എന്നു നിലയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാകി
ലും അതിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തിൽ കാൽ വെച്ചിരിക്കയാ
ണെന്നതന്നെ പരമം. നാം വളരെക്കാലമായിട്ടു മത
കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗക്കാരെ ഏല്പിച്ചു. അ
വർ പേണ്ടതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു വിശ്വ
സിച്ച് സമാധാനപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ. ഇന്നു വല്ല മ
താനുഷ്ഠാനവും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അ
തു മിക്കവാറും തപസ്സുസമരമുപയോഗിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്.
സാധാരണമതതത്വങ്ങളെപ്പോലും ശ്രദ്ധിക്കാതെയും ശ്ര
ദ്ധിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെയും നാം ചില ബാഹ്യകർമ്മങ്ങൾ

കൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാ മതക്കാരുകൾക്കും നില ഏകദേശം ഇതുതന്നെയാണെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ പാരദൃശ്യത്തോടും തന്മൂലം ഉൽക്കണ്ഠ പ്രാപിച്ചവരുമായ ഭാരതീയർ ഈ നിലയെ അപലംബിച്ചുകൊണ്ടു് ഏറെയും ശോചനീയമായ ഒരു അഭ്യസ്ഥനാണ്. കേരളീയരായ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചും ഇത് കരുതാനുപാദ്യമായ പര്യാപ്തമാണ്. എന്താൽ ലോകത്തിൽ എന്തും പ്രവൃത്തിയെന്നും നിലവൃത്തിയെന്നും രണ്ടു ശക്തികൾ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവൃത്തി ഉച്ചം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ നിലവൃത്തിവരതെ കഴികയില്ല. അതിനാൽ ഭാരതത്തിലെങ്ങും ഇന്നു കേരളത്തിലും അല്പമായിട്ടെങ്കിലും മതോല്പാരണശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ബാലാഹപ'സ്വാമി (കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പി), സദാനന്ദസ്വാമി, ശ്രീനീലകണ്ഠാതിത്ഥപാദർ, മഹാപ്രസാദസ്വാമി, ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമി മുതലായ മഹാത്മാക്കൾ വഴി തെറ്റി ചരിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ തിരികുവാൻ അസാമാന്യമായ ശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചിലർ ചെയ്തവരുന്നമുണ്ട്.

വിമതത്തിൽനിന്നോ മറ്റോ ഇന്നു ഭാരതഭൂമിയെ ഹിമവൽസേതുവർത്തനം ഒരു പശുവേക്കുണ്ണം ചെയ്യുന്നതായാൽ, നമ്മുടെ ഭൂമിയെ ഉപചരിക്കുന്നതായ പ്രധാനമായ കാഴ്ച അതിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനു മതാർക്കൾ ചോലെ വചിതങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇവയെ യഥേഷ്ടം

നിമിഷത്തിൽ വ്യയം ചെയ്തിട്ടുള്ള സംഖ്യതീതമായ
 ധനവും അദ്ധ്യക്ഷനും സമയവും പൂർവ്വഭാരതീയരുടെ അ
 പാരവും സുദൃഢവുമായ ഭക്തിക്കും ഐശ്വര്യത്തിനും അ
 സന്നിദ്ധമായ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയ
 ത്തിൽ കേരളവും ഭട്ടം പിന്നോക്കമല്ല. കേരളത്തിലെ
 നൂറോളം ദിഗ്ഗജന്മാളും ശിവലയങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളും
 ണല്ലോ. അവയ്ക്കും പൂർവ്വ പലവിധത്തിൽ മഹാത്മ്യമു
 ള്ളവയും സർവ്വഭാരതപ്രശസ്തി സിദ്ധിച്ചവയുമായ അനേ
 കം മഹാക്ഷേത്രങ്ങളും ഇവിടെയുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മു
 ടെ ഭക്തിയുടേയും ശ്രദ്ധയുടേയും കരവോ അഭാവമോ
 നിമിത്തം ഇവയിൽ പലതും നിശ്ശേഷം നഷ്ടങ്ങളും ചി
 ലവ നഷ്ടപ്രായങ്ങളുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതര
 മതാവലംബികളുടെ ആരാധനസ്ഥലങ്ങൾ വലിച്ചുവെക്ക
 ന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലേ
 യും പെരുന്തകുളത്തിലേയും ക്ഷേത്രങ്ങൾ മിക്കവയും സ
 കാരധീനത്തിലായതോടുകൂടി ജനങ്ങൾക്കുവയുമായിട്ടുള്ള
 ബന്ധവും സ്രസ്തമായിപ്പോയി. അവയുടെ ഭരണവും ക്രമേ
 ണജനഹിതത്തിനനുസരണമല്ലാത്ത വിധത്തിലുമായി. ഇ
 തുനിമിത്തം ക്ഷേത്രങ്ങളും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ സാമാന്യ
 മായ അകലവും വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇവിടെ
 തന്നെയല്ല ഭാരതത്തിലെവിടേയും സ്ഥാപകന്മാരുടെ
 ആദർശങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചു പലവിധത്തിൽ ദു
 ഷിച്ച ലോഭാവിഷ്ണുനാരായണ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ വിക്രിയ
 കരകാശിനങ്ങളായി ഭവിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇവയിൽ
 പലതിലും ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യംതന്നെ ഉണ്ടോ എന്നു

സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചണ്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പൂരം
 ണപരമായേണം, വേദാഭ്യയനം, ഭജനസംകീർത്തനാദികൾ
 നടത്തുന്നതിനും സമീപവാസികളിൽ ശുചി, സന്മാ
 ോം, മതബോധം ഇവയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനും വേ
 ണ്ടെ ഏല്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ഇവയ്ക്കൊന്നിനും
 അവയിൽ സ്ഥാനമില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ
 ദർശനത്തിനു പേരുകാരന്മാരുടെ ജനങ്ങളെ കുറ്റപ്പെടുത്തേ
 ണ്ടു ആവശ്യമില്ല. ഈവക കാരണങ്ങളാൽ ക്ഷേത്ര
 ഖങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളെ പൂർവ്വത
 സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനു പരമാർത്ഥവന്മാരായി ഭവിച്ചിരിക്കു
 ന്നു ജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും പലതും ചെയ്യേണ്ട
 തായിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനമായി വേണ്ടതു, ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ
 ഉൽപ്പത്തി, സ്ഥാപകന്മാരുടെ ആദർശങ്ങൾ, അവകൾ
 ന്നുള്ള പാലങ്ങൾ, അവയോടു ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സ്മര
 ണകൾ ഇവ വഴിക്ക് അവയുടെ മഹത്വങ്ങളെ ജന
 ങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ട്. അനേകം മഹാക്ഷേത്ര
 ങ്ങളുടെ ചരിത്രം അവയോടുകൂടിത്തന്നെ നാമാവശേ
 ഷമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നാം ഇന്നു കാണുന്ന ക്ഷേത്ര
 ങ്ങൾ കേവലം കല്ലും മരങ്ങളും മാത്രമല്ല അവയ്ക്കൊ
 ക്കെയും ഒരു ജീവിതവും, ജീവചരിത്രവും ആത്മീയശ
 ക്തിയുമുണ്ട്; അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നു അവ ഏതു
 യോ ജനങ്ങൾക്കു മനുശുദ്ധിയും ആത്മീയനിർവൃതിയും
 അഭയവും നല്കിവന്നിരുന്നു. ചരിത്രരചയികൾക്കും,
 പുരാതനവസ്തുപരിശോധകന്മാർക്കും, ഭക്തന്മാർക്കും, എന്നു
 വേണ്ട ജിജ്ഞാസയുള്ളവ എല്ലാവർക്കും ഇവയിൽനിന്നും

അനേകം സാമകാജ്ഞാതം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. ഈ
വഴികളുള്ള പ്രഥമശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണ് കവിതില
കൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ ക്ഷേത്രമാ
യ്ക്കായിട്ട് എന്ന് ഈ പുസ്തകം ഇതിൽ ഏറ്റുമാ
നൂർ, വെണ്ണിമല, ആരണ്ടുള, തിരുനക്കര, ശാസ്താംകോ
ട്ട, പാഴൂർ പെരുന്തുകോവിൽ, കിളിതുർ കുന്തിന്മേൽ,
അമ്മതിരുവടി ഇങ്ങിനെ എട്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളെ സംബന്ധി
ച്ചുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഇ
വയെ വായിക്കുന്നവരുടെ ഉള്ളിൽ ഭക്തിരസമോ, അ
തുതരസമോ ഏതാണ് അധികമായി ജ്വലിക്കുന്നുതെന്നു
പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. പൂർവ്വകാലത്തിന്റെ അജ്ഞാ
നപ്രദേശങ്ങളിൽ മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന അനേകം സംഭ
വങ്ങളെ ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ പ്രശംസാർത്ഥമായ ക്ഷമ
യും ശ്രദ്ധയും നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നു. കു
ലഭേദംകൊണ്ടു വിശ്വാസവിമുഖമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ
മനസ്സിന് ഇവയിൽ പലതും അസംഭവ്യങ്ങളായി തോ
ന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ അസ്തികബുദ്ധ്യം ഇവയെ വീ
ക്ഷിക്കുന്നതായാൽ ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കാൻ വഴിയില്ല.
പരിഷ്കാരം നീണ്ടുനീണ്ടു പോകുമ്പോൾ ഈശ്വരൻ ന
മ്മിൽനിന്നും അകന്നുകൊണ്ടുപോകുകയാണെന്നുള്ളതു വർണ്ണ
വമാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യവിധി വെച്ചു
കൊണ്ടും പൂർവ്വജന്മപുരവി കരു വിധി കല്പിക്കുന്നത് അ
ല്പം സാഹസമാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'പോസ്തവം പല
പ്പോഴും ഭാവിതവസ്തുക്കളേ കാൾ അതുതകരമായിരിക്കു'
മെന്നുള്ള മഹദ്വചനം ഞ്ഞറായി വരികയില്ല. അതു

കൊണ്ടു 'തിരുവലയന്നൂരി'ലെ 'കാലക്കടയുടേയും, കീഴിതു
രിലെ കോതയമ്മയുടേയും, തിരുനക്കര വൃഷഭനേരയുടേയും,
ശബ്ദാനുകോട്ടയിലെ കുറുങ്ങന്നാരയുടേയും, ഏറ്റുമാനൂർ പാ
ലിയ വിളക്കിനേരയുടേയും, ആറന്മുളക്കുലയുടേയും, പാഴ്വർ
പ്പാവിനേരയുടേയും, വെണ്ണിലാലത്താപസനേരയുടേയും മറ്റും കഥ
കൾ അസംഭാവ്യസംഗതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തള്ളിക്കള
യേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാ ക്ഷേത്ര
ങ്ങൾക്കും — നാമകേൾക്കാൻ സന്തോഷമുണ്ടെന്നുകിൽ — ക
രോ കഥ പാഠപുസ്തകം. ഇവയൊക്കെയും നാം അ
ന്വേഷിച്ചറിയുന്നതായാൽ നമുക്കു ക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയ
ുള്ള ആദരവും ഭക്തിയും വർദ്ധിക്കാനും തദപരം നമുക്കു
ശരിയായ മതബോധം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ
ശങ്കണ്ണി അവർകളുടെ ഐതിഹ്യമാലയിൽ ചേർത്തിരു
ന്നവയാണ്. എന്നാൽ ഇവയ്ക്ക് ഇക്കാര്യത്തു് ഒരു പ്രത്യേ
ക ആവശ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് അവയെ ഒരു പ്രത്യേക പു
സ്തകമായി അച്ചടിപ്പിച്ചതു് ഉചിതമെന്നുമാണ്. ഇനി
യും അറോകം മഹാക്ഷേത്രങ്ങൾ കാലശൃംഗീയാൽ മുടി
ക്കിടക്കുന്ന അവയുടെ ചരിത്രത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതി
നു ശങ്കണ്ണി അവർകളുടെ കറസ്പർശത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ശുഭവിപ്ലവത്തിന്നടിയിൽ എ
ന്തെല്ലാം, എത്ര വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾ കിട്ടിയെന്നു
നോക്കുകയാം?

ലോകചരിത്രത്തിന്റെ എത്രയോ ഭാഗം നമുക്കു ന
ഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നു! വാമുക്യംകൊണ്ടും നിരന്തരപരിശ്ര

മരിക്കാണ്ടും തളിർന്നിരിക്കയാണെങ്കിലും ശങ്കണ്ണി അവർ കളോടല്ലാതെ നാം ആരോടാണുപേക്ഷിക്കുക. അവളുടേ ഖാലിക്കുവാൻ നമുക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടോകളെ എന്നു പ്രശ്നമുണ്ടാകാറുണ്ട്. എന്റെ പഴയ സ്പെഷിൾനായ ശങ്കണ്ണി അവർകളുടെ പഴക്കംചെന്ന തൂലികയുടെ അനന്യ സാധാരണയായ ചരിത്ര ചിത്രകൃതിയായവെഭവത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തെ സസന്ദർഭം ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കേരളീയരറിയാതെ എല്ലാവരും ഇതിനു യഥാർത്ഥമായ സ്വാഗതം നൽകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.

പ്രസ്താവന

ഇപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രായേണ ആസ്തിക്യം കുറഞ്ഞും നാസ്തിക്യം വർദ്ധിച്ചുമാണ് വരുന്നതെന്നും അതിന്റെ നിദാനം വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള വ്യത്യാസമാണെന്നും പലരും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതു കേവലം അവാസ്തവമാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയുമിരിക്കുന്നു.

പുഷ്പകാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമെല്ലാം ഈ ശാപരണ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യം നിലത്തെ ഴിതിത്തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ “ഹരിഃ ശ്രീഗണപതയേ നമഃ” എന്നായിരുന്നുവല്ലോ. അക്ഷരങ്ങൾ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പഠിക്കുക ഗണേഷ്വകം, സരസ്വതൃഷ്വകം, മുകുന്ദേഷ്വകം, മംഗളാഷ്വകം മുതലായവയായിരുന്നു. പിന്നെ അമരകേശമായിരുന്നുവല്ലോ പഠിക്കുക പതിവ്. അതും സകലവന്ദ്യനായ സർവ്വേശ്വരനേ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. തദനന്തരം പഠിക്കേണ്ടുന്നവയായ കാവ്യനാടകാദികളിലും ആദ്യംതന്നെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ മംഗളാചാരണമുണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ മുരളി പഠിക്കുകയും പരിചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് എങ്ങിനെയുമാണ് ആസ്തിക്യമില്ലാതെ വരുന്നത്? വിദ്യാഭ്യാസംകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നിത്യപാരായണത്തിനായി ഈ ശാപകുലമായങ്ങളായ അനേകം ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളും കാരോ ഋഷീശാപരന്മാർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ

ഇവയെല്ലാമിപ്പോൾ ഉപയോഗത്തുണ്ടായിട്ടാണ് തി
 ന്നിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ധീരി ആ
 കപ്പാടെ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടി എന്നു മാത്രമല്ല, ജ്ഞിപ്രേ
 ക്തങ്ങളായ പുരോഹിതന്മാർക്കും സാദികൾ കേവലം കല്പിത
 കഥകളാണെന്നുള്ള ധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അ
 കുറിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനും പൂർവ്വേ വി
 ഗ്രഹാർച്ചന കേവലം അബദ്ധവും അനുചര്യവും അസം
 ബന്ധവും അയ്യക്തവുമാണെന്നുള്ള വാദങ്ങളും പ്രസംഗ
 ങ്ങളും ലോകത്തിൽ സർവ്വത്ര മറന്നൊലിക്കാത്തതും ചെ
 യ്താക്കുന്നതിലായിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു ഇക്കാലത്തു് ഈശ്വരചൈത
 ന്യം വിളങ്ങുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തിൽ വിശ്വ
 സിക്കുന്നവർ അധികമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
 എങ്കിലും അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു് ഈവക സംഗതികൾ
 പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതെ വിട്ടുകളയുന്നതു യോഗ്യമല്ലല്ലോ.
 എന്നുമാത്രമല്ല, രോഗമുള്ളപ്പോഴാണല്ലോ ചികിത്സ വേ
 ണ്ടതു്. ഗവണ്മെണ്ടുകൾതന്നെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചികി
 ത്സയ്ക്കായി പ്രത്യേകം വൈദ്യന്മാരെ നിയമിക്കുന്നതു് ദൃഷ്ട
 മ്ത, വിഷ്കചിക മുതലായ സംക്രമികരോഗങ്ങൾ ബാധി
 ക്കുന്ന കാലങ്ങളിലാണല്ലോ. അപ്രകാരംതന്നെ ലോക
 ത്തിൽ നാസ്തിക്യം വലിക്കുന്ന കാലത്താണല്ലോ ഇപ്ര
 കാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങളുണ്ടാകേണ്ടതു്. പ്രത്യേകം നിയുക്ത
 നാമധേയ വൈദ്യന്മാരുടെ ചികിത്സകൊണ്ടു് രോഗബാ
 ധിതന്മാർക്കു് എല്ലാവർക്കും സുഖം സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും
 ചിലർക്കു് രക്ഷ കിട്ടുന്നുണ്ടല്ലോ. ആതുപോലെ ഈ പുസ്തക

കും വായിച്ചിട്ടു ചിലക്കെങ്കിലും ഈശ്വരവിശ്വാസമുണ്ടോ
 യെങ്കിൽ അതൊരു വലിയ കാര്യമാണല്ലോ. ഈ വിചാ
 രത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യങ്ങൾ എഴു
 തിത്തുടങ്ങിയത്. ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കു പ്രചാരപ്രാപ്
 ത്തും പരത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു തോന്നുകയാൽ
 ആസ്തികൃതിധിയായ വെള്ളായ്ക്കൽ നാരായണമേനോൻ
 വർകൾ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസംഗകതപമുള്ള ഐതിഹ്യ
 മാലയുടെ ചിലഭാഗങ്ങളിൽ ഇവ എടുത്തുചേർത്തു. അ
 വയിൽനിന്നു ക്രോഡീകരിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ
 പ്രത്യേകം പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്ക
 ന്നത്. ഈ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ടു സ്വപ്നമെങ്കിലും
 ഫലം സിദ്ധിക്കാതെ വരികയില്ലെന്നുതന്നെ വിശ്വസി
 ക്കാം. ഐതിഹ്യമാല അഞ്ചാം ഭാഗത്തിന്റെ ആമു
 ഖോപന്യാസത്തിൽ മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവമ്മഅമ്മാ
 മന്തന്ത്രപാരംബി എ, ബി, എൽ. തിരുമനസ്സുകൊ
 ണ്ടു — പണ്ടുള്ളവർ ഈശ്വരസേവകരാണ് ഇത്രയൊക്കെ
 ഭക്തിയും കീട്ടാമെങ്കിൽ നമുക്കും കിട്ടുമല്ലോ എന്നു ആർക്കും
 ബോദ്ധ്യമുണ്ടാകട്ടെ. പള്ളിപ്പാത്തുകാവു, വിഷാദിക്കാവു എന്നീ ഉപന്യാസ
 ങ്ങൾ വായിച്ചാൽ ദേവിയിൽ ഭയഭക്തി വിശ്വാസം ചി
 ലക്കെങ്കിലും ഉണ്ടാകാതെ ഭയ ഭയമുണ്ടാവില്ല—എന്നു
 പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ തിരുമനസ്സിലേ ആശംസ ഫ
 ലപതിയായിത്തീരട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പ്ര
 സ്താവനയേ ഇവിടെ സമാപിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.

കവിതിചകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർ കുറം.

കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി

പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ജീവചരിത്രമെഴുതുക എന്നതു വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നുവല്ലോ. അതിന്റെ കാരണം കാരോ കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു മഹാമാർ എല്ലാവരും എല്ലാംകൊണ്ടും ഏകദേശം തുല്യകക്ഷ്യന്മാരായിരുന്നതിനാൽ അദ്വൈതവും അധികബഹുമാനത്തിനുള്ളിലാതെയിരുന്നതും അഥവാ പരസ്പരമുണ്ടായിരുന്ന മത്സരമോ അസൂയയോ ആയിരിക്കാം. തങ്ങളുടെ ജീവചരിത്രം തങ്ങൾതന്നെ എഴുതുകയെന്നുള്ളത് അവർക്കു ലജ്ജാവഹമായിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം അവർ അങ്ങിനെയും ചെയ്യാതെയിരുന്നിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു.

എല്ലാ അവസ്ഥയിലും കർത്താവായ അച്ചാച്ചിനാമാർക്കു് പൂജമഹാമാരുടെ ജീവചരിത്രം അറിയണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ടാകുന്നത് അപ്പോൾ അതിനു തക്കതായ യാതൊരു ലക്ഷ്യവും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർക്കുണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛാഭംഗം എത്രമാത്രമായിരിക്കുമെന്നുള്ളത് ഇപ്പോഴുള്ള ചരിത്രവായനക്കാർക്കു് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ.

ചെറുപ്പകാലമുതൽ കരുമിച്ചു കളിക്കുകയും വരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തു വളർന്നു എന്ദിക്കു പൂജകവികളെക്കുറിച്ചുള്ളതുപോലെ ഒരു ബഹുമാനം ശങ്കുണ്ണി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതാണല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന

ല്ല നല്ല പ്രബന്ധങ്ങൾ കാണ്മ്പോൾ അവയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രംകൂടി ചേർത്തിരുന്നെങ്കിൽ ഭാവികാലങ്ങളിലുണ്ടാവുന്നവക്ക് അതു തുല്യകരവും സന്തോഷാവഹവുമായിരിക്കും എന്നും ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതിന് എപ്പോഴൊക്കെണ്ടും ഇക്കാര്യം ഉള്ളവരിൽ യോഗ്യൻ ഞാൻതന്നെയെന്നും തോന്നാറുണ്ടായിരുന്നു. മറാഠകളേയും വിഷയത്തിൽ എനിക്കിങ്ങിനെ തോന്നിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ എന്റെ ഈ വിചാരം ശങ്കുണ്ണി അവർകളുമായി ബാല്യംമുതൽ ഇതുവരെയുള്ള സഹവാസം നിമിത്തം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ദൃഢചരിത്രയംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ചരിത്രമെഴുതുന്നതിന് എനിക്കുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യാഭിമാനംകൊണ്ടാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ ജീവചരിത്രം ഒന്നെഴുതേണ്ടതാണെന്നും അതു ഞാൻതന്നെ ഭേദമില്ലാത്തതാണെന്നുമുള്ള വിചാരം എന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിച്ചു വളർന്നുവന്നിട്ടു വളരെക്കാലമായെങ്കിലും ഇതുവരെ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഞാൻ ആരോട് ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഇതൊന്നും അറിയാതെ 'ലക്ഷ്മിഭായി' എന്ന മാസികയുടെ മാനേജർ പത്രാധിപരുമായ വെള്ളായ്ക്കൽ നാരായണമനോഹരവർകൾ ചെങ്കൽ പ്രൈംസ് എന്റെ മനോഹരമായ സഹലീകരിക്കാൻ കാരണമായിത്തീർന്നതിനാൽ എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന കൃതജ്ഞത സീമാതീതയായിരിക്കണം എന്നുള്ള വസ്തുതകൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കണം.

ശങ്കണ്ണി അമ്പർകുളം കടംബം വളരെ പുരാതനവും, കായിൽ ഗുരുസ്ഥാനവും മന്ത്രവാദിയുമാണെന്ന് അദ്വൈതം പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അഖിലശാസ്ത്രപാരമ്പര്യംഗതനും അതിമനുഷ്ഠനും 'പുരാടം തിരുനാൾ' എന്ന പ്രസിദ്ധമായിരുന്ന അമ്പലപ്പുഴ രാജവിലാസം കാര്യം ഈ കടംബക്കാർ മന്ത്രവാദിയായതീലും മറ്റും അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രീതിപ്പെടുത്തലാക്കുവാൻ വിചിത്രങ്ങളുള്ള ഐതിഹ്യംതന്നെ ഈ കടംബത്തിന്റെ പുരാതനതാലികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ശങ്കണ്ണി അമ്പലക്കുളം പീതാപരായ വാസുദേവൻ ഉണ്ണി അമ്പലക്കുളം കുലകൃഷ്ണമൗനമായ മന്ത്രവാദിത്തത്തിലെ അപരലോകത്തെ സംശ്ലീതം, കർക്കശശലം മുതലായ കലാവിദ്യകളിലും അതിസമർത്ഥനും നല്ല കായ്ക്കുസ്ഥാനമായിരുന്നു. നാൽക്കുതദ്ദേശ്യരായ കടപ്പുറവക്കരയെ അമ്പലക്കുളം കുടുംബസംബന്ധങ്ങളായും സങ്കാരസംബന്ധങ്ങളായുമുള്ള സകല കായ്ക്കങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളേയും സഹായങ്ങളേയും ഏല്പിച്ചപ്പോഴും അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവിയപുത്രനാണ് ഈ ശങ്കണ്ണി അമ്പലക്കുളം.

ശങ്കണ്ണി. അമ്പർകുളിയിലെ സാക്ഷാൽ നാമധേയം 'പ്രാസുഭേവൻ' എന്നാണ്. അച്ഛന്റെ പേരും അതുതന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ അമ്മ ശൈശവത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ 'തേക്കം' എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. കാലക്രമേണ അദ്ദേഹത്തെ 'തേക്ക' എന്നായിത്തീർന്നു. ഈ പേരിൽ

ൻ അത്ഭുതമെന്നു മില്ലല്ലോ എന്ന് വിചാരിച്ചു. പിന്നീട് 'ശങ്ക' എന്നു വിളിച്ചുവരികയും അതോടുകൂടി ജാതിപ്പെരയ 'ഉണ്ണി' എന്നുകൂടി ചേർത്ത് 'എല്ലാവരുംകൂടി 'ശങ്കുണ്ണി' എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങുകയും ആ പേരു നടപ്പായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു ഒരു ജ്യേഷ്ഠനും കറുത്തതും എല്ലാവരിലും ഇളയവരായി രണ്ടു സഹോദരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ ജനനം കൊല്ലവർഷം 1080-ാമണ്ട മിഥുനം 23-ാം തീയതിയിൽ നക്ഷത്രത്തിൽ കോട്ടയത്തു സ്വപ്രഭവനമായ കൊട്ടാരത്തിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിൽ ഊല്ല സാമന്തവുമാ ചെന്നുവെച്ച ആളായിരുന്നുവെന്നു കിട്ടിയ വിവരങ്ങളാൽ വിശ്വസ്യമായി വെളിപ്പെട്ടു. മതിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ഇദ്ദേഹം 7 വയസ്സു മുതൽ 10 വയസ്സുവരെ ചില ആശാസ്ത്രങ്ങളെ (എഴുത്തുപ്രകാരം) അടക്കം പഠിക്കാൻ പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതുതന്നെ മനസ്സോടും സന്തോഷത്തോടുകൂടി അല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അത്രയും കാലംകൊണ്ടു മലയാളം കഴിഞ്ഞു വായിക്കുവാൻ എഴുത്തും വശമായതല്ലാതെ. ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നും പഠിക്കാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനായില്ല. പാശ്ചാത്യകളിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുകയുള്ളത് ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പത്തു വയസ്സു തികഞ്ഞതിനോടുകൂടി ആശാസ്ത്രങ്ങളെ അടക്കം പഠിയ്ക്കുവാനുള്ള പഠിത്തം മതിയാക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം 16 വയസ്സു കഴിയുന്നതുവരെ ഇദ്ദേഹം കേവലം ഉഗ്രപ്രായമായി

കാലക്ഷേപം ചെയ്തതേയുള്ള ഏകദേശം 147 വയസ്സു
യപ്പോൾ തന്റെ സമപ്രായനായ ചിലർ പരിക്കാൻ
പോകുന്നതു കാണുകയും പരിതപത്തിന്റെ ഫലത്തെക്കു
റിച്ചുള്ള ബഹുമാനം തോന്നുകയും അപ്പോൾ തന്റെ
അനാഭിജ്ഞതയെപ്പറ്റി ഇദ്ദേഹത്തിനു പശ്ചാത്താപം ഉ
ണ്ടാവുകയും തനിക്കും പലതും പഠിച്ചാൽകൊള്ളാമെന്ന
ുള്ള ഒരാഗ്രഹം സ്വയമേവ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ
അങ്കുരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിന്റെ ശേഷം മഹാവിദ്വാനായിരുന്ന മേനർ
കുട്ട ശങ്കുചാച്ചർ (എന്റെ അച്ഛൻ) അവർകളുടെ അ
ടുക്കൽ സിദ്ധതുപവും രഘുവശകുടുംബം എന്നൊരു
ത്തിൽ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങളും പഠിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ആ
ഗുരുനാഥൻ കുറച്ചുകുറച്ചതേക്കു തന്റെ സ്ഥിരതാമസം
പറഞ്ഞു കോയിക്കലാക്കിയതിനാൽ പിന്നെയും ഏ
താനും കുറച്ചതേക്കു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്ക് ഒന്നു പഠി
ക്കാൻ താമരയില്ല. 147 വയസ്സു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേ
ഷം 1047-0മണ്ട മിഥുനമാസത്തിൽ വിശ്വവിശ്രുതനും
വൈദ്യശാസ്ത്രസാരനും പ്രൗഢധർമ്മകവിയും ഗംഭീരശയനമാ
യിരുന്ന 1077-0മണ്ട മിഥുനമാസം 7-0-0-0- പരലോക
പ്രാപ്തനായ വയസ്സുതെ ആയുസ്സ് നാരായണൻമുണ്ഡ് അ
വർകളുടെ അടുക്കൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ പിന്നെയും പ
ഠിച്ചുതുടങ്ങി. അതു് 1057-0മണ്ടവരെ നീളിച്ചല്ലമായി
നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അത്രയും കാലംകൊണ്ടു ശ
ങ്കുണ്ണി അവർകൾ രഘുവംശം, മാഘം, ഞൈഷധം മുത
ലായ കാവ്യങ്ങളിൽ ഏതാനും സൂത്രങ്ങളും സഹസ്രയോ

ശം, ഇണപാഠം, ചികിത്സാക്രമം, അഷ്ടാംഗഹൃദയം മുതലായ വൈദ്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിക്കുകയും കേവലിയം പൂൽപത്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. അയ്യൻ നാരായണൻമുസ്സു അവർകൾക്കു പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള വാസനയും സാമത്വവും അന്ത്യസംയമങ്ങളെപ്പോലെയെന്നു അപ്രകാരമൊതെ പഠിക്കുന്നതിന്നു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കുള്ള മനസ്സും ബുദ്ധിയും ഉത്സാഹവും അന്യോദൃഗങ്ങളുമായിരുന്നു. അതിനാൽ കേവലിയം ശ്ലോകാത്മം മനസ്സി ലാക്കുന്നള്ള സൈഷണ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു അധികമായ കാലതാമസവും പ്രയാസവും വേണ്ടിവന്നില്ല. ശങ്കുണ്ണി അവർകളേക്കാൾ അധികം കാലവും അധികം ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിച്ചിട്ടുള്ള ചില സഹപാഠികൾ ചില ശ്ലോകങ്ങളുടെ പദം, വിഭക്തി, അന്വയം, അന്വയരത്നം, പരിഭാഷ, ഭാവം (താൽപര്യം) മുതലായവ അറിയാൻ പാടില്ലാതെ ഇരുന്നു. വിഷമിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ഗുരുനാഥന്റെ സിന്ധോശപ്രകാരം ഇദ്ദേഹം അവയെല്ലാം നിഷ്പ്രയാസം പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതു കണ്ടും കേട്ടും ഞാൻ മുതലായ സഹപാഠികൾ പലപ്പോഴും സന്തോഷിക്കുകയും അതുതല്ലെടുക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ സ്ഥിതിക്കു കറച്ചു കാലംകൂടി അദ്ദേഹം മറയ്ക്കുപിച്ഛിച്ചിരുന്നു. ചെങ്കിൽ കരു വൈദ്യനെന്നോ വൈയറകരെന്നെന്നോ താക്കികെന്നോ ജ്യോത്സ്യനെന്നോ, അഥവാ ചതുശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ എന്നുതന്നെയും ഉള്ള പേർ സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് കരു പ്രയാസവും

ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന് അതിനൊന്നിനും ആശ്രയവും സംഗതിയും ഉണ്ടായില്ലെന്നു ഉള്ളു. എങ്കിലും ആവക സകല ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അല്പമല്ലമായ ജ്ഞാനം ഇദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1956-0 മണ്ടായപ്പോഴേക്കും ധാർമ്യംകൊണ്ട് അച്ഛനും ഇതര കൃത്യങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവും ശ്രദ്ധഭരണക്ലേശത്തിലുള്ള വൈമുഖ്യവുമാകൊണ്ട് ജ്യേഷ്ഠനും ശ്രദ്ധകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യമില്ലാതെ പരികയാൽ ആ ഭാരമേറിയ കൃത്യംകൂടി കജേല്ലോണ്ടതായി പണയനിമിത്തം ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു ശുഭമുഖേനയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം അക്കാലം മുതൽ നിർദ്ദേശം നിർദ്ദേശമെന്തായി പണം അതിനാൽ അപ്പാരംഗഛായംപോലും മുഴുവൻ പഠിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹം യഥാവസരം പിന്നെയും സംസ്കൃതങ്ങളായ ചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങളും നാടകങ്ങളും അലങ്കാരശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റും സ്വയംഭവ നോക്കി തന്റെ പൂർത്തീകരണ വലിച്ചിപ്പിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹം ആവക പരിശ്രമങ്ങൾ കേവലം മതിയാക്കിയിട്ടില്ല.

ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ കവ്യങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ കേവലം വിജ്ഞാപനത്തിനായി ചില മണിപ്രവാളപദ്യങ്ങളും പദ്യകളും ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങുകയും അവയിൽ തന്റെ ധാരാളമായവയെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ഇദ്ദേഹം മേലാൽ ഒരു കവിയായിത്തീരണമെന്നായിരുന്നു ഈശ്വരേച്ഛ. എന്ന് ഈ ധരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹം പ്രബന്ധരൂപ

മെയി ഒന്നുമതുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള കൃതി. ശതകരൂപമായ 'സുഭദ്രാഭരണമണിപ്രവാള'മേണ്. അത് ഇദ്ദേഹം 1066-ാമുണ്ട 86-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കത്തീക്കട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതുമാണ്. കത്തീക്കട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരമാണ് ഈ കൃതി ഇദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതെന്ന് ആ തിരുമനസ്സിലെ അനുമാദനശ്ലോകംകൊണ്ടും കവിയുടെ ഒരു പ്രാർത്ഥനാശ്ലോകംകൊണ്ടും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. ആ ശ്ലോകങ്ങളെ താഴെ പകർത്തുന്നു.

“കൊട്ടാരത്തിലെഴും കവീബ്രമണിയും ശങ്കുണ്ണിയേറും പ്രിയ-
പെട്ടോരൻ മൊഴി കേട്ടതിത്ത കൃതിയുമിപ്പസുകും സാദരം
ഭട്ടേരംസ്സരസപ്രഭോഭകരമായ്ത്തിരതിരിക്കില്ലിതിൻ
മട്ടോരയേറൾ മുഖത്തരം സരസരേ! വാങ്ങിച്ചു വായിക്കവിൻ.”

ഭട്ടേക്കീ പേരുകമെല്ലാം പുകൾപെരിയ പൂശാൻ കേരടിപിറംഗേശ
(കത്തീ-
ക്കട്ടാവുകേഴംണിപ്പാലൻ കനിവിന്നൊടതളിച്ചുള്ളയാർ വൈകിടം
(കെ-
തുഷ്ടിക്കായ്ത്തീർത്തിട്ടനേരൊരു കൃതിയധനം മരുന്നാകുന്ന ഞാനി-
ന്നൊട്ടൊക്കെഞ്ഞൊരു പാഠിപ്പിലമതു സകലം സജ്ജനം തീർത്തിടേ
(നം. 3)

ഇതുതുടർതെ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള പ്രധാന കൃതികളുടെ പേരുകൾ താഴെ പറയുന്നു.
മണിപ്രവാളകൃതികൾ.

2. രാജാകേശവദാസചരിത്രം. 3. ആസന്നമരണചരിത്രം. 4. കേരളവർണ്ണനകം. 5. ലക്ഷ്മീദായിശതകം. 6. മാടമലീശശതകം. 7. താമ്രാചരിതം. 8. അത്തപ്പു

യസുപ്ലതി. 9. മരജവചരിതം 10. കപോതസന്ദേശകര
വ്യം 11. ഗൗളിശാസ്ത്രം. (തജ്ജമ)

ഭാഷാഭാഷകൾ (തജ്ജമ)

12. മലനീമാധവം. 13. വിക്രമോദ്യമിതം. 14. ര
വിവർണം.

ടി. പൂരണകഥകൾ.

15. കചേലശ്വേതാലം. 16. സീമന്തിനീചരിതം.
17. പാഞ്ചാലധാരാഞ്ജനം. 18. ഗംഗാവതരണം.

ടി. കല്പിതകഥകൾ.

19. ദേവീവില്പസ്മരം 20. ജാനകീപരിണയം.

ആട്ടക്കഥകൾ

21. ശ്രീരാമവട്ടരീഷേകം 22. ശ്രീരാമവതരണം.
23. സീതാവിവാഹം. 24. ഭൃസരശ്വേതാഹണം 25. കി
രാനസ്മരചരിതം.

കൈകൊട്ടികളിപ്പാട്ടുകൾ

26. നിവാരകവചകാലകേതവധരം. (24 വൃത്തം)
27. ശ്രീമൂലരാജവില്വാസം (10 വൃത്തം) 28. വിക്രമോരി
യചരിതം (12 വൃത്തം) 29. ശ്രവചരിതം (16 വൃത്തം)
30. ശോണാഗ്രീശചരിതം (7 വൃത്തം) 31. ആർദ്ര
ചരിത്രം (13 വൃത്തം) 32. ഭദ്രാൽപത്തി പാഠം 33. ഓ
ണപ്പാഠം.

കിളിപ്പാട്ട്

34. വിനായകമാഹാര്യം.

ശിതകൻ തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ

35. ശ്രീഭൃതനാഥോത്ഭവം. 36. ശ്രീമൂലമാഹാര്യം

ഷഷ്ടിപ്പുത്തിമഹോത്സവം. 37. കല്യാണമഹോത്സവം.
38. ശ്രീശങ്കരവിലാസം. 39. തിരുമാടമ്പു മഹോത്സവം.

വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ

40. കല്യാണോത്സവം. 41. സീതാസ്വയംവരം

ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ

42. നൈഷധം. 43. വിശ്വമിത്ര ചരിത്രം. 44. വി
ക്രമോല്പത്തിനാടകകഥാസംഗ്രഹം. 45. അജ്ഞാൻ.
46. ശ്രീകൃഷ്ണൻ. 47. ഐതിഹ്യമാല 1-ാം ഭാഗം. 48.
ടി. രണ്ടാം ഭാഗം. 49. ടി. മൂന്നാം ഭാഗം. 50. ടി. നാ
ലാം ഭാഗം. 51. ടി. അഞ്ചാം ഭാഗം.

ഇവ കൂടതെ ഇദ്ദേഹം അനേകം കോശങ്ങൾക്കു
ളം വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മേൽപറഞ്ഞവ
യിൽ 7-ാം 8-ാം നമ്പർ കൃതികൾ മലയാളമനോരമവ
ത്രത്തിലും, 8-ാം 9-ാം നമ്പർ കൃതികൾ കവനകൗമുദി
മാസികയിലും മാത്രം ചേർത്ത് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടു
ത്തിയിട്ടുള്ളവയും 18-ാം 32-ാം നമ്പർ കൃതികൾ അച്ച
ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്തവയുമാണ്. 2-ാം നമ്പർ രാജകേ
ശവദാസചരിത്രവും ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ 1969-00-
ണ്ടിടയ്ക്കു കത്തറക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പന
പ്രകാരമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിനെപ്പോലെയുള്ള ക
ത്തറക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ശങ്കുണ്ണി അ
വർകളുടെ പേരായ്ച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തിരുവെഴുത്തിലെ ചില
ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെ പകർത്തുന്നു.

മേന്പേ നമ്മുടെ കേരളത്തിലധികം കൂർവകാണു മാലോകരിൽ
തൻപേർ കൊണ്ടുവന്ന യോഗ്യർ ചിലരിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലയോ?
അൻപേരുന്നവരിൽ കൃതജ്ഞതയൊടൊത്തീ നമ്മളും മാനുഷരേ
വൻപേടുന്ന ചരിത്രവിതുമഴുതിക്കുണിക്കുവാൻ നോക്കണം.

ചിലരുടെ ചരിത്രം ഞാൻ തീർത്തിടാം പിന്നെ വേറെ.
ചിലരുടെ കഥ നന്നായ് താങ്കളുണ്ടാക്കിനോക്കൂ
പലരുമാരുമയൊടൊത്തിപ്രകാരം തുനിഞ്ഞാൽ
പലരുടെ ചരിത്രഗുഹയും തീരുമല്ലോ.

ഭിജ്ഞാനിക്കനുരൂപമന്ത്രിമണിയായ് നാട്ടുരീലിപ്പുറപ്പട്ടാ
രജാകേശവദംസനെനെന്നു മഹാജ്ഞായിരുന്നില്ലയോ?
യ്യാജാപേതമവന്റെ ജീവചരിതം ശ്ലോകപ്പട്ടികകളു താൻ
മേ! ജാതൃത്തൊട്ടവിസ്തരിച്ചുഴകെടേ! സാരസ്വതസാരം മധ്യ!

12-ാം നമ്പർ 'മാലതിമധുവര' ടി. കെ. കൃഷ്ണമേ
നോൻ ബി എ, എം. ആർ. എ. എസ്, എഫ്. ആർ.
എച്ച്. എസ്. അവാർകൾ 'വിദ്യാവിനോദിനി'യുടെ
പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തു് ആ മാസികയിൽ ച
ണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നായി തജ്ജമചെയ്തുകൊടുക്ക
ണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടുക
യാൽ തജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളതു് അതോടുകൂടി പുസ്തകമായി
ട്ടുകൂടി അപ്ലടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. 14-ാം നമ്പർ ടി. ല
ക്ഷ്മണൻപിള്ള ബി എ അവാർകൾ തങ്കിഴിൽ ഏഴുതിട്ട
ള്ള നാടകത്തിന്റെ തജ്ജമാണു്. 18-ാം നമ്പർ നാട
കം ശങ്കുണ്ണി അവാർകൾ 1067 വൃശ്ചികത്തിൽ കോട്ടയ
ത്തുവെച്ചു. ടെത്തപ്പെട്ട 'ഭോഷാപോഷിണീ' സഭയിൽ
വെച്ചുണ്ടായ കവിതാപരിഷത്തിൽ 5 മണിക്കൂർ കൊണ്ടു്
ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ളതാണു്. 16-ം 17-ം നമ്പർ നാടകങ്ങൾ
'കേവനോദയ'ത്തിൽ ചേർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താനായി.

ടത്തൊട്ടു തീപ്പെട്ടുപോയ ഉദയവമ്മ ഇളയ നമ്പരൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരവും 19-ാം 20-ാം നമ്പർ ഓടകുണ്ടും 3-ാം നമ്പർ ശതകവും ഭോഷാപോഷിണി സഭയുടെ നോട്ടീസിനു പ്രകാരവും 21-ാം 22-ാം 23-ാം 24-ാം നമ്പർ ആട്ടകുലകൾ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്ത കീഴിണി പ്പൊത്തു സ്വർഗ്ഗീയർ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരവും 22-ാം നമ്പർ ആട്ടകുല കെരച്ചി നാലാം കൂരായിരുന്ന തീപ്പെട്ടുപോയ കുഞ്ഞിക്കീടാവതമ്പരൻ തിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരവും 29-ാം നമ്പർ ശ്രദ്ധചരിതം ചെയ്ത നൂറ് പത്തൊമ്പതമ്പരൻ തിരുമനസ്സിലെ താൽപര്യ പ്രകാരവും 10-ാം നമ്പർ നന്ദേശകരവ്യവും 34-ാം നമ്പർ കിച്ചിപ്പാട്ടും ലേക്കുണ്ടായ മറുപടിയുടെ ഉടമസ്ഥനായ പെള്ളൊയ്ക്കൽ നാരായണമനോനമ്പർകളുടെ താൽപര്യപ്രകാരവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇവയിൽ 12-ാം 18-ാം നമ്പർ പുസ്തകങ്ങൾ കർമ്മ കൊല്ലം ബി. എ. എഫ്. എ. കോസ്റ്റലേജ് മിറ്റാസ് സർവ്വകലാശാലകൾ ലും 1-ാം 2-ാം 34-ാം 42-ാം 45-ാം നമ്പരുകൾ നേരിലധികം കൊല്ലങ്ങളിൽ സർക്കാർ പാഠശാലകളിലേയ്ക്കു തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെണ്ടു വക ബുക്കുകൾ മാറ്റിക്കൊടുത്തു 47-ാം നമ്പർ ബ്രിട്ടീഷിലും കെരച്ചിയിലും സ്കൂൾ ഹൈസ്കൂൾ പരീക്ഷയ്ക്കും 48-ാം നമ്പർ ഇൻറർമീഡിയറ്റു പരീക്ഷയ്ക്കും പാഠപുസ്തകങ്ങളായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

കവിതാവിഷയത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രസദ്ധിയും ബഹുമതിയും ജനസമ്മതവും കട്ടം ചില്ലറയായിട്ടുള്ളവയല്ല. 1067 വൃശ്ചികത്തിൽ ആട്ടുനായി കോട്ടയത്തു കൂടിയ ഭോഷാപോഷിണി സഭയിൽ

ചെല്ല നടുത്തുപ്പട്ട മൂന്നു കവിതാപരീക്ഷകളിലും ശങ്കു
 ണ്ണി അവർകൾ ചേരുകയും ജയിക്കുകയും അവയിൽ ക
 ണ്ണി സമ്മാനവും രണ്ടിനു പ്രശംസാപത്രങ്ങളും ലഭിക്ക
 കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരമെന്നെ തൃശ്ശിവപേരൂർ ജ
 ടിയ 'ഭാഷാപോഷിണീ' സഭയിൽ ചെല്ല നടുത്തുപ്പട്ട
 വട്ടുപരീക്ഷയിലും ശട്ടുപരീക്ഷയിലും ശങ്കുണ്ണി അവർ
 കൾ ചേരുകയും രണ്ടിലും ജയിക്കുകയും സമ്മാനങ്ങൾ ല
 ഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1900-നമ്പർ നാടകത്തിന് ക
 ണ്ണമതായും 8-00 നമ്പർ ശതകത്തിനു രണ്ടാമതായും ഭാ
 ഷാപോഷിണീ സഭയിൽ ചിന്ന ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു സ
 മ്മാനങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1909-ൽ നാടനീടിപ്പോയ
 ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവു തിരു
 മനസ്സുകൊണ്ടും 1978-ൽ നാടനീടിയ ആര്യങ്ങൾ മൂ
 ള്ള രാജാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് വള, മതവചിതങ്ങ
 ലായും മറ്റുമുള്ള മേതിരങ്ങൾ, കസവുതുപ്പട്ടാവു -ൽ, ക
 വണികൾ മുതലായവ പലപ്പോഴും കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള
 വ കൂടാതെ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു്, ആണ്ടതോറും ഒരു
 സമ്മാനം കല്പനപ്രകാരം നിത്യച്ചെലവു പതിവുകണ
 കിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിൽ രാജ്യഭാ
 മമൊഴിഞ്ഞ പലിയതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മുതലാ
 യി ലിങ്ക തമ്പുരാക്കന്മാരും കോഴിക്കോട്ടു വിദ്വാൻ മാന
 വികൃമണ്ണൻ തമ്പുരാൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന തീ
 പ്പെട്ടുപോയ സാമൂതിരിപ്പാട്ടതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊ
 ണ്ടും മറ്റും മുണ്ടുകളും കൂട്ടത്തന്നെ തീപ്പെട്ടുപോയ ഉദയ
 പമ്മ ഇളയ രാജാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വയനാർ പ

വിരൂപാതിര മുണ്ടുകൾ മുതലായി പലപ്പോഴായിട്ട പല സമ്മാനങ്ങളും കേരളകുളീദാസനെന്ന പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്. ഐ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും അവിടുത്തെ ജ്യേഷ്ഠനായമുത്ത കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും വളരത്തവചിതങ്ങളായ മോതിരങ്ങൾ, കസവുതുപ്പട്ടാവുകൾ, മുണ്ടുകൾ മുതലായ അനേകസമ്മാനങ്ങളും ശങ്കുണ്ണിഅവർകൾക്കു കല്പിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവ കൂടാതെ വണതിപ്പഴത്തമ്പുരാൻ മുതലായ പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റാനേകും മാനുന്മാരും ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു പലവിധ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം പൂർവ്വകൊച്ചിയിൽ ഇപ്പോൾ നാട്ടുവാഴുന്ന മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഷഷ്ഠിപ്പത്തി തീർന്നാൽ സംബന്ധിച്ച് 1094-മാണ്ടു കന്നിമാസം 22-ാംനു ഏറണാകുളത്തുവെച്ചു നടത്തിയ സ്വർണ്ണാഭിഷേകത്തിൽ (മഹാസഭയിൽ) ചെപ്പു ഞ തിരുമേനിയുടെനിന്നു 'കവിതീലകൻ' എന്നുള്ള സ്ഥാനവും അതിലേക്കുള്ള സന്നദ്ധതയും മെമ്പലും ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുതാങ്കൂർ, കൊച്ചി, ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ എന്നീ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നുമായി ഇത്ര വളരെ രാജസമ്മാനങ്ങളും മറ്റും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ചെറു കവി നമ്മുടെ കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ കീർത്തി എന്താത്തതായി കേരളഭൂമിയിൽ ഒരു ഭാഗവും അടുത്തടുത്തു കേട്ടിട്ടില്ലാതെ ഭാഷാഭിഗ്രഹികളായ കേരളീയരിൽ കരളും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു തീച്ചയായി പറയാവുന്നതാണ്.

ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള സകല കർമ്മങ്ങളിലും അദ്ദേഹം നല്ല പേരുതന്നെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1058-0208 ആ വിദ്യാഭ്യാസം മതിയർക്കി അദ്ദേഹം ശുദ്ധഭരണം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ താഴെപ്പട്ടികയിൽ ധനഭരണവും സാമാന്യത്തിലധികമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം പൂർത്തിയായ പേരുതന്നെ അന്വേഷിച്ചു സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടതായിക്കൂടിവന്നു. അതിനാൽ ഇദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ പാടിസാധിത മലയാളഭാഷ പഠിപ്പിക്കാനായി ഏല്പിട്ടു. അക്കാലമുതൽ 1068-0208 മകരമാസം വരെ 12 കൊല്ലം ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ മാറിമാറി അഞ്ചു സംസ്ഥാനങ്ങളെ മലയാളമുൻസിയാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു്. ആ സംസ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു സമ്പാദിച്ചതും ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു സ്കൂളിഫിക്കേഷനുകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. 1068-0208 മകരമാസത്തിൽ കോട്ടയത്തു മേർ ദിവന്നാസ്ത്രം സിമ്മനാരി'യെല്ലാം ആരംഭിക്കുകയും ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ശങ്കുണ്ണി അവർകളെ അതിൽ മലയാളമുൻസിയാക്കി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അവിടെയും നല്ല പേരോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് ആ ജോലി നടത്തിപ്പോന്നതു്. - ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ജൂനിയർ പഠിപ്പിക്കുന്നതും കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം പാഠശാലകളിൽ ചേർന്നു വളരെക്കാലം പഠിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പഠിച്ചതിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ പാഠശാലകളിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരുളവെന്നെന്ന് ആർക്കുതോന്നുകയില്ല. സംഗതികൾ പറഞ്ഞു വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ജൂനിയർ ദിവ്യകൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു.

ജ്ഞാതിന്ന ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾക്കുള്ള വരനായും സാമ
 തൃപ്തവും ഭുജ വേദത്തെക്കൊണ്ടാണു്. ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളി
 ക്കിൽ കട്ടികൾ മലയാളമുൻഷികളെ കരഞ്ഞും കളിപ്പി
 ക്കുകയാണല്ലോ പ്രായേണ എല്ലാ ദിക്കുകളിലേയും പ
 തിയ്. കട്ടികളുടെ ആവക വിദ്യകളെന്നും ശങ്കുണ്ണി
 അമ്പർകളുടെ അടക്കൽ പഠുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല; അ
 തൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടക്കൽ ആരും പഠിക്കില്ല
 നേരക്കുറമില്ല. ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളുടെ അടക്കൽ ഒരു
 മണിക്കൂറെങ്കിലും പഠിക്കാറിടയാകുന്ന ഏതെങ്കിലും
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭയ
 വ്യം ഭക്തിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. അതു ശ
 ക്കുണ്ണി അമ്പർകൾ തന്റെ അഭ്യന്തരവാസ്തികളായി വെ
 രുമാറുന്ന ഒരു രീതിവിശേഷമാകാണെന്നല്ലാതെ മറ്റൊ
 ന്നും പറയാൻ കാണുന്നില്ല. ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾ ത
 ന്റെ അടക്കൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാത്ഥികൾക്കു താൻ പഠി
 പ്പിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ തന്നാൽ കഴിയുന്ന അറിവുണ്ടാക്കി
 കൊടുക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ ശ
 സ്വജ്ഞത മാത്രം വിചാരിച്ചു പഠിപ്പിക്കാറില്ല. പ
 തിയ പഠിയ അറിവുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ശുഭനാ
 ഷനരീതി വിദ്യാത്ഥികൾക്കു ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ
 ഉണ്ടാകേണ്ടതു് കേരളതമിഴല്ലാ ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളുടെ
 ശിക്ഷാസമർത്ഥതയെന്നു മാർ ടീവന്നാസ്ത്രം സിമ്മനാ
 രിയയിൽനിന്നു മരിക്കുവേണ്ടു പഠിക്കുവേണ്ട വിദ്യാ
 ത്ഥികളാകും ഒരിക്കലും മലയാളത്തിൽ തോൽക്കാറില്ല
 എന്നുള്ളതുതന്നെ ഒരുതമിഴുപുറത്തുമാണു്.

ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളുടെ ഭാഷാകവിയുടെ മാധ്യ

ഞെ ആസ്വദിക്കാത്തപരയി കേരളനിവാസികളിൽ അധികം പേരുണ്ടായിരിക്കാൻിടയില്ലാത്തതിനാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ഒന്നാമത്തെ പായണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹം ആട്ടക്കഥകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയതുവരെ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു സംസ്കൃതശ്ലോകവും ഉണ്ടാകാമെന്നുള്ളതുതന്നെ അധികമാരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിൻ ഭാഷയിലെമ്പാലൊക്കെത്തന്നെ ശബ്ദാത്മകരങ്ങൾക്കു യാതൊരു കറവുകളുംതെ സംസ്കൃതത്തിലും പട്ടുക്കൾ രചിക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. അഥവാ സംസ്കൃതത്തിലായാലല്ലയോ ഇദ്ദേഹത്തിന്നു കറച്ചധികം എഴുപ്തമെന്നു കൂടി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തത്തിനായി ചില ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെ പകർത്തുന്നു.

ശ്രീമദപിഷ്കുപഭോജിതം ശരധനം ശ്യായധവംകൃതം
ദൃച്ഛാശ്ചാമളമൗത്തവിഗ്രഹജിതകവ്യാഭമവ്യാഹതം
നിത്യാനന്ദിതനിപകണ്ഠമഖം ചന്തോത്തമവാജ്ജംഭിതം
ഭുജന്താൻതിഹരം നമാമി സതതം ശ്രീരാമധാരാധനം.

ശംഭോരാജ്യം തന്മുഖം ശങ്കുവരവദനം

പാത്മജരാത്നമജയാ

മംഭോജാക്ഷഞ്ചഭദ്രം ഭവനയനഭവാം

മൽഗുരൂൻ സൽഗുണാഡ്യാൻ

ഡംഭോപേതാൻ ബലേന്ദ്രമഖിലമുനിവരാൻ

ഭൂസമേന്ദ്രാൻ സമേന്ദ്രാൻ

രംഭാകാന്താരസംസ്ഥം കവികലവുഷഭം

മാഷതിം ഗിരമിഡേ.

അത്മശബ്ദാത്മകരപ്രധാനങ്ങളായ ഈ വന്നശ്ലോകങ്ങൾ 'ശ്രീരാമപട്ടാഭിഷേക'ത്തിലും 'ഭൂസമാഹാര'

ഓണ'ത്തിലുമുള്ളവനാണ്. ശ്രീരാമപട്ടാഭിഷേക'ത്തിലെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾക്കുടി താഴെ പകർത്തുന്നു.

ഇതും ശ്രുതപാ ജനകതനയാഭാഷണം ഭീഷണാത്മം
കൃഷ്ണാശ്രുതപാ സപലി ക്ലുഭയേ സ്തംഭയാ മദ്ധ്യമാംബാം
നതപര പാദേ രഞ്ചകലവരം ലക്ഷ്മണസ്തർക്കുണ്ണോദ്യുക്തം
ബലാഭോപജപലിതനയനോരൂക്ഷമിത്യാപചക്ഷേ. 1

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രയോജനമായും ഭരതം ലക്ഷ്മണാദി
രാണിതാഭിഷേക താലികവിവരവനിതാഭിഷേകം സർവ്വപദാവാ
തരം താരാധിപാസ്യം ബഹുതരമപഹാരാഭിഷേകോദ്യുക്തപാ
പ്രിതാം സീതാമലാഭിഷേക പ്രിയതരമിതി തരം ഭീഷണാം രാമജായാം. 2

ഇതി ശങ്കുണ്ണി പ്രയോജനമായും ഭരതം ലക്ഷ്മണാദി
രാണിതാഭിഷേക താലികവിവരവനിതാഭിഷേകം സർവ്വപദാവാ
തരം താരാധിപാസ്യം ബഹുതരമപഹാരാഭിഷേകോദ്യുക്തപാ
പ്രിതാം സീതാമലാഭിഷേക പ്രിയതരമിതി തരം ഭീഷണാം രാമജായാം. 2

വിഷായസം വിഷായസം സമന്തം ഗന്ധമുദനം
വിഷായസം സാധ്യസാവരണം വിഷായസി സാധ്യസാവരണം
മഹാശക്തകൃതം മുദാഗതം തദാശക്തകാത്മജം
സമാസമാഹരം സമഞ്ജസീകലാജ്ഞനം വയോജ്ഞനം. 1

കാലാനുക്രമമനുഭൂത സുഖം വസന്തം
ലീലാലയേ ഹരിസുതഃ പ്രിയയാ വസന്തം
കാലാന്തരം പദസുതഃ കലയന്തി മുദനം
ലോലാശയോന്മുഖഭേദേ പ്രയാമുദനം. 2

ഇതും പാതാലം ജനാപാലാതിമതികൃതോന്മുഖഭേദേ
ശ്രുതപാ ബലവിരോധമുതമതിസ്തംഭയാമദ്ധ്യമാംബാം
സമന്തം തസ്മൈ സാമമിതികരൈവ ബഹുതരമുദനം
പ്രയാശോധനകലയാലിനിവയഃ പ്രയാശ വ്യതാരിജം. 3

ഇതി ശ്രീരാമപട്ടാഭിഷേകത്തിലെ രണ്ടു ശ്ലോകം
കുടി ഇവിടെ പകർത്താം.

കസുമേഷു ശിലീമുഖപ്രവേശം -

ദസമാനാം നിജപത്മിനിം വിവർണ്ണം

പ്രസമിക്ഷ്യ കദാപി ധാത്തരാഷ്ട്രം -

സ്സസുമാം ഹന്താ ജഗാത് പുഷ്പവാടീം.

1

ബാലാം മായവലാളിതാം കസുമിതാം പത്രാങ്കുരലംകൃതാം

പാർവതീമാം പരമജ്ഞസ്യ കലിതാമോദാം തദാ മായവീം

വീക്ഷ്യാനപൃതഃ കൃത്യേവകലങ്കാ ഗതാം നികഞ്ചനാം

ദക്ഷ്യാദത്ര വസനഭാഷത നിജം ഭയ്യം സ ദയ്യേയനഃ.

2

അത്ഥാലങ്കാരസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ കൂടിയും ശബ്ദഭംഗികളെ ധാരാളം പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലെന്നും കൈരളിയെപ്പോലെതന്നെ ഗൈവർണിയും അദ്ദേഹത്തിന്നു സ്വാധീനമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നും മേൽ കാണിച്ച ശ്ലോകങ്ങൾക്കൊണ്ടു സ്തബ്ധമകുണുണ്ടല്ലോ

ഗ്രഹഭരണവും അതോടുകൂടി സ്വപന്തമായ ഒരു ദേവസ്വകാര്യവിചാരവും മുൻപിപ്പണിയും പല പത്മമാനപത്രങ്ങളേയും മാസികകളേയും പട്ടങ്ങൾക്കൊണ്ടും ഗദ്യങ്ങൾക്കൊണ്ടും സഹായിക്കുകയും വിശേഷിച്ചും മ. മ. നോരമയ്യും ഭാഷാപോഷിണി മാസികയ്ക്കും വേണ്ടുന്നവിധത്തിലെല്ലാം സഹായിച്ചുകൊടുക്കുകയും മറ്റും നിരന്തരമായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ 1000-മാണ്ടുതൽ ഏകദേശം 24 സംവത്സരകാലം കൊണ്ടു ഇത്ര വളരെ കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിൽ അതുതല്ലെടാനല്ലാതെ ഈ കൃതികൾക്കു വല്ല നൂനതയുമുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു കാര്യമായി പറയാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ എന്തെങ്കിലും ഒരു കൃ

തി എഴുതിത്തീർത്താൽ അതു വീണ്ടും നോക്കി തിരുത്തി നന്നാക്കുകയും ആലോചിച്ചിരുന്നു കവിതയുണ്ടാക്കുകയും പതിവില്ല. നന്നായാലും ചീത്തയായാലും അപ്പോഴപ്പോൾ തോന്നുന്നത് എഴുതിയിടുക മാത്രമേ അദ്ദേഹം പതിവുള്ളൂ. ഇതു കവിതാവിഷയത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒരു ദോഷമെന്നെന്ന് പറയാതെ യിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ തന്റെ കൃതികളെ കരച്ചുകൂടി മനസ്സിലുത്തി ആലോചിച്ചുണ്ടാക്കുകയും ഒന്നു രണ്ടു പ്രക്ഷേപം നോക്കിത്തിരുത്തി നന്നാക്കി മററിയെഴുതുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ അവയ്ക്കു ഇപ്പോഴത്തേതിൽ വളരെ കൂടുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രബന്ധം എഴുതിത്തുടങ്ങിയാൽ അതു പല്ലുവിലയും മുഴുവനാക്കുതെ അതിൽനിന്നു വിരമിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു കവിതാവിഷയത്തിലുള്ള ഒരു പ്രധാന ഗുണമാണെന്നുള്ളതും നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. അനേകം കൃതികൾ ആരംഭിക്കുകയും ഒന്നും മുഴുവനാക്കാതെ യിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യോഗ്യന്മാരായ പല കവികൾ നമ്മുടെ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നും ഇപ്പോഴും ഉണ്ടെന്നും ഏല്പാവക്കു, കുറിയായുന്നതാണല്ലോ. അപ്രകാരം ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ കൃതികളിൽ അധികമെന്നും മുഴുവനാക്കാതെ കിടപ്പുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു അത്യാലങ്കാരത്തിലുള്ളതിലധികം ശുദ്ധയും പ്രതിപത്തിയും ശബ്ദാലങ്കാരത്തിലാണെന്നു ചിലർ വിചരിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ണ്ടു്. എന്നാൽ പരസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹം അവ രണ്ടി-
നായിട്ടും അധികം ക്ലേശിക്കാറില്ലെന്നും അനായാസേണ
ലഭിക്കുന്നവയെ ഉപേക്ഷിക്കാറില്ലെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ എ-
ന്നും പരിചിതനാക്കിയറയുന്നതാണ്.

ഇനി ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ മനോഹരണത്തെപ്പു-
ററി വിചാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു് ഒട്ടും ചില്ലായ്മ.
ഈശ്വരഭക്തി, ഗുരുജനഭക്തി, ഭൂതദയ, പരോപകാര-
തൽപരത, മതാചാരനിഷ്ഠ, ഹൃദയനിഷ്ഠകൃത മുതലായ
അനേകഗുണങ്ങൾ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു പൂർണ്ണമായിട്ടു-
ണ്ടു്. ഈശ്വരവിചാരംകൂടാതെ യാതൊന്നും പ്രവർത്തി-
ക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു പ്രത്യേകമുള്ള
ഒരു ഗുണമാണു്. തന്നിക്കണ്ടുകൊണ്ടു ഏതുവിധാവത്തുക-
ളേയും ചെയ്യുന്നതാദം ക്ഷമയോടുകൂടി സമ്മിക്കുന്നതി-
ന്നു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു ധർമ്മമും ശക്തിയുണ്ടെങ്കി-
ലും അന്യന്മാരുടെ സങ്കടങ്ങൾ കണ്ടാ കേട്ടാ അറി-
ഞ്ഞാ സഹിക്കുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹം കേവലം അശക്ത-
നാണു്. ആകപ്പോടെ നോക്കിയാൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ-
ക്കു സൽഗുണനും നിഷ്ഠകൃതഹൃദയനും വിശ്വാസപൂർവ്വം
സ്നേഹിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരാളുമാണെന്നു നിസ്സംശ-
യം പറയാവുന്നതാണു്.

വ്യക്തോക്തികളും ഫലിതങ്ങളും പറയുന്നതിന്നു ശ-
ങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കു പ്രത്യേകമൊരു വാസനയുണ്ടു്. ഇ-
ദ്ദേഹം ചെടി പറയുന്നതു കേട്ടാൽ രസിക്കാതെ സാഹൃദ-
യന്മാരിൽ ആരുമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ-
കപ്പാടെ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ സർവ്വപരിപ്രസാദം സി-

ലീച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സിംഹം സംസാരമാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ഒരു വലിയ കായ്കുമ്പനും മറ്റുമല്ലെങ്കിലും തന്റെ കായ്കൾക്കു ദോഷങ്ങൾ നേരിടാതെ നോക്കി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു വേണ്ടത്തക്ക കായ്കവിവരം അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ട്.

മിതവ്യയം ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കുള്ള ഒരു പ്രധാന ഗുണമാണ്. “ആയം ദൃഷ്ട്വ ച വ്യയം കയാദായാദൽപതരോവ്യയഃ” എന്നുള്ള പ്രമാണപ്രകാരമല്ലാതെ കയ്യിൽ കിട്ടുന്നത് മുഴുവനും പോരെങ്കിൽ കടം മേടിച്ചും ചെലവുചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തെ ലേശംപോലും ബാധിച്ചിട്ടില്ല. ഖരവിന്നു തക്കവണ്ണമല്ലാതെ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഒരു വകയ്ക്കും ചെലവു ചെയ്യുകയില്ല. ‘ദീവാളി’ എന്നു കേൾക്കുന്നതിനാലാൽ നല്ലതു ‘പുണ്യൻ’ എന്നു കേൾക്കുന്നതാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസംഗവശാൽ പലപ്പോഴും എന്നോട്തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ലൗകികവും ഭൗതികവുമില്ലാത്ത ഒരു പിശുക്കനാണെന്ന് ആരും തൊരിലുറിച്ചുപോകരുത്. തന്റെ സ്ഥിതിക്കു തക്കവണ്ണം വേണ്ടുന്ന ദിക്കിൽ വേണ്ടതുപോലെ ചെലവു ചെയ്യുന്നതിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഒരു മടിയുമില്ല. അന്നാവശ്യകമായും അതിനു കവിനേയും അദ്ദേഹം യാതൊന്നും ചെലവു ചെയ്യുകയില്ലെന്നു മറ്റൊരു ഉള്ളു. ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ശുദ്ധരേണും ആരംഭിച്ചു കാലത്തു കടംബത്തിൽ നിത്യച്ചത്തിക്കുതന്നെയും വളരെ തൈരുക്കുമായിരുന്നു എന്നു

മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കറച്ചുകാലംകൊണ്ട് ആ സ്ഥിതി വിട്ട് അവിടെ അയ്യപ്പത്തിക്കു വലിയ ബുദ്ധി മുട്ടാണമില്ലെന്നുള്ള നിലയിലായിട്ടുള്ളതു പരിശ്രമശീലനും സകലകലാകശലനും ഭഗ്യാവാൻമായിരുന്ന ജ്യേഷ്ഠന്റെ നിരന്തരപരിശ്രമവും സഹായവും ഇപ്പോൾക്കു കാണുന്ന സംയുക്തമായ ആനുകൂല്യവുമാകൊണ്ടാണെന്നാണ് ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ വിചാരിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രധാന കാരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുഹഭരണനിലുണ്ടായ മിതവ്യയശീലവും കൂടിയാണെന്നുള്ള വാസ്തവം പറയാതെച്ചിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

സമയനിശ്ചയം എന്നുള്ളതു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കുള്ള ഗുണങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത വേറെ ഒന്നാണ്. ഇന്നിന്ന സമയങ്ങളിൽ ഇന്നിന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുകയെന്നു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ നിശ്ചയത്തെ മിക്കവാറും തെറ്റിക്കാതെതന്നെ അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടി പോകുന്നുണ്ട്. “പ്രതിദിനം അനേകകൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു സമയനിശ്ചയമില്ലെങ്കിൽ ഒരു കാര്യവും ശരിയായിട്ടും വേണ്ടുന്ന സമയത്തും വേണ്ടതുപോലെച്ചും നടക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല; കരിക്കലും മനസ്സിന്നു സുഖവും സൈദ്ധ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയുമില്ല. നേരെ മറിച്ച് അനേകകൃത്യങ്ങൾ പ്രതിദിനം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതായി ഉണ്ടായിരുന്നാലും സമയനിശ്ചയംചെയ്ത് അതിൻപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പക്ഷം ഒന്നും ഒരു ദോഷമായിരിക്കുകയില്ല.

ക്കയില്ലെന്നു മന്ത്രമല്ല; അവരുടെ കൃത്യങ്ങൾ കടിശിക കൂട്ടാതെ അടങ്ങുകൊണ്ടിരിക്കുകയും തന്നിമിത്തം അവർക്കു മനസ്സുവെച്ചും സൈന്യവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും" എന്നൊരു മഹാജ്ഞാപനത്തിട്ടുള്ളത് എത്രയും വാസ്തവപരമാണെന്നതിന്നു ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ സ്ഥിതി കരുതമദ്യജ്ഞാതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ദുർന്നിവാദങ്ങളായ അനേകകൃത്യങ്ങൾ ദിനംപ്രതി നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്ക് ഇപ്രകാരം ഒരു സമയനിശ്ചയമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സാഹിത്യവിഷയത്തിലും മറ്റും യാതൊന്നും പ്രയത്നിക്കാൻ അർഹമെന്നിന്ന് ഒരിക്കലും സംഭവിക്കുകയില്ലായിരുന്നു.

മനുഷ്യരുടെ ഇഹലോകജീവിതം സുഖദഃഖസമ്മിശ്രമായിട്ടല്ലാതെ ഇരിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ വിഷയത്തിലും എത്രയും വാസ്തവമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ശുദ്ധഭരണത്തിന് അത്യന്തം നിപുണയും ഐശ്വര്യവതിയും ശോഹലക്ഷ്മിയുമായിരുന്നു പ്രിയമാതാവ് 1048-മാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ പാലോകപ്രാപ്തയായതിനോടു കൂടിത്തന്നെ ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ മനസ്സുവെച്ചു മിക്കവാറും അസുഖമായായി. തങ്ങളുടെ മാതാവിനെപ്പോലെ നിരപരാധികമായ വാത്സല്യം പ്രവഞ്ചത്തിൽ മറ്റൊരാളുണ്ടാകയില്ലെന്നുള്ളത് എല്ലാവരും അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

ജ്യേഷ്ഠൻ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതിൽ സന്താനമുണ്ടാകുന്ന കാര്യം സംശയസ്ഥിതിയിലാകയാൽ വിവാഹിയാഗപ്രകാരം 1056-മാണ്ടു മകര

മോസത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളും വിവാഹം ചെയ്യുകയും ആ ആണ്ടു മേടമോസത്തിൽത്തന്നെ ആ യുവതിയെ സ്വശുഭത്തിൽ കടിവെക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സ്ത്രീ പരിപ്ലവ്വ, ബുദ്ധി, കാഞ്ചശേഷി, ശുഭഭരണസാമർത്ഥ്യം, ഭർത്താവിതാനുവർത്തനം, ഭർത്തൃശുശ്രൂഷാഭാവപൂർണ്ണം മുതലായ ഗുണവൈഷമ്യപൂർവ്വകമാണു ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളുടെ മാത്രവിധേയഗാമിനിഭാവമായ ഹൃദയവൃക്ഷം വീണ്ടുമെന്തെ തളിർത്തു. ഏകിലും ആ സ്ഥിതി അധികകാലമുണ്ടായില്ലെന്നതിന്നു ഭിഷ്ണുനായ ഭിഷ്ണിയി അനുവദിച്ചില്ല. 1057-00മുണ്ടു ചിങ്ങമാസം 10-ാംതീയ ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളുടെ ആ പ്രിയതമ സമ്മതിപരതജപരത്താൽ ബാധിതയാവുകയും 17-00നു പരലോകം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രഥമപുത്രന്റെയൊരു വസ്ത്രയായിത്തീരുകയും ദ്വിതീയപുത്രന്റെ പ്രിയപതിയായ ഗുണവതി അകാലകാലഗതിയെ പ്രാപിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുകയാൽ ഏകപിതനും വിഗതഭാര്യയും വയോവൃദ്ധനുമായ പിതാവിന്റെ ശുശ്രൂഷ കൗതുകമായിരുന്നു ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾക്കു മനുഷ്യമനുഷ്യാന്തരീക്ഷം പിന്നീടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പായം. ആ പിതാവും 1061-00മുണ്ടു മകരമാസത്തിൽ പരലോകത്തെ പ്രാപിച്ചു.

തദനന്തരം ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾ സന്താനാത്ഥം 1062-00മുണ്ടു മിഥുനമാസത്തിൽ കണ്ടുകൂടി വിവാഹം ചെയ്യുകയും 63 വൃശ്ചികത്തിൽ സ്വദേവനത്തിൽ കടി

വെക്കുകയും ചെയ്തു. ആ യുവനിയ്യും ഏതോരണനൈവ
 ന്നും, ഭർത്തവ്യസ്തനും, ക്ഷമ, ക്ലേശസമ്മേളനശക്തി മുതലാ
 യ സൽഗുണങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതയായിരുന്നു. തന്റെ
 സകല സുഖങ്ങൾക്കും നിദാനമായിട്ടുള്ളതു ഭർത്താവുണെ
 നുള്ള ദ്രവ്യവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയിരുന്നു. ആ ഗുണവ
 തിനു ഭർത്താവിന്റെ മനഃശീതസുഖങ്ങൾക്കായി കൃത്യ
 ങ്ങളെ നടത്തുന്ന സംഗതിയിൽ തന്റെ ഉറണം ഉറക്ക
 ഖംകൂടി അഗണ്യങ്ങളായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ധർമ്മ
 പത്നിയുടെ സർവ്വം നിമിത്തം ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ
 പൂർവ്വകാലം അധികം സ്മരിക്കാതെ ഒരു വിധം സു
 ഖമായിട്ടുതന്നെ കരച്ചുകാലത്തേക്കു കാലക്ഷേപം ചെയ്തു
 കൊണ്ടിരുന്നു.

അതിനിടയ്ക്കു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ തന്റെ സഹോ
 ദരിമാരെ രണ്ടുപേരെയും വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും
 മൂത്ത സഹോദരി പ്രസവിച്ചു പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളുമാ
 യി പത്തും ഇളയ സഹോദരി പ്രസവിച്ചു അഞ്ചും കു
 ടികൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ആ ഭാഗിനേയന്മാരെയും
 ഭാഗിനേയികളേയും അവരുടെ മാതാക്കന്മാരോടു
 കൂടി ഇങ്ങോട്ടു വരുത്തിയും അങ്ങോട്ടു ചെന്നും കൂടുകൂടെ
 കണ്ടു ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ആനന്ദിക്കുകയും തന്റെ അ
 നപത്നതാഴെവെക്കുകയും ചെയ്തു. ശാന്തപ്പെട്ടതുകയും
 ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന
 തിന്നും ഹതവിധി അധികകാലത്തേക്കു അനുവദിച്ചില്ല.
 1068-09-09 കർക്കടകമാസത്തിൽ മന്യരികാശാധിപതി

നായി അദ്ദേഹം അത്യന്തം കഷ്ടപ്പെട്ടു. എങ്കിലും രാത്രിയും പകലും ഒരുപോലെ ഉറങ്ങാൻ ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ചു ജ്യേഷ്ഠൻ കൂടെ അടുക്കലിരുന്ന് രക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടും ഇതരപ്രകാരങ്ങളുംകൊണ്ടും ആയുസ്സിന്റെ ബലംകൊണ്ടും അദ്ദേഹം അതിൽനിന്ന് രക്ഷപെട്ടുകേൾ. എങ്കിലും തന്റെ സകല ഭാഗ്യങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതനും തന്റെ തന്റെ അച്ഛനെപ്പോലെ ഭയഭക്തിബലമൊത്തങ്ങളോടുകൂടി ആചരിച്ചും പ്രാണനേക്കാളധികം സ്നേഹിച്ചും വെച്ചിരുന്ന ആളും ഗുണവാന്മാരായിരുന്ന പ്രിയ ജ്യേഷ്ഠൻ ആ മഹാവ്യാധിയാൽത്തന്നെ ബാധിതനായി ആ കഷ്ടകത്തിൽത്തന്നെ പരലോകപ്രാപ്തനായിപ്പോയതിനാൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കുണ്ടായ ദുഃഖം അത്യന്തം ദുസ്സഹമായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമേ രണ്ടു സഹോദരിമാരും മൂത്ത സഹോദരിയിലുണ്ടായ പത്തു കുട്ടികളും ഇളയ സഹോദരിയിലുണ്ടായ ഒരു പുത്രിയേയൊഴിച്ചു ശേഷം അല്പ കുട്ടികളുംകൂടി കരച്ചുകൊലത്തിനിടയ്ക്കു തുടർത്തുതെ അകാലനിയുറങ്ങത്തെ പ്രാപിച്ചുപോയവകയാൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾക്കുണ്ടായ മനസ്സാലം അവർക്കുമനോശോചരമെന്നല്ലാത്ത ഒന്നും പരയാൻ കാണുന്നില്ല.

മുമ്പേതന്നെ പന്ധ്യയെന്ന് ഏകദേശം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പൂർവ്വജരായ വിധവയുംകൂടി ആയിത്തീരുകയും തന്റെ ഭാര്യ യഥാകാലം പ്രസവിക്കാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകൾ സന്തതൃയം 1974-ലാണു് അനുജനെക്കൊണ്ടുകൂടി വിവാഹം ചെയ്തിരിക്കുകയും ആ സ്ത്രീയേയും സ്വപ്നാലോചനയിൽ കടിവെച്ചി

കുകയും ചെയ്തു. അമ്പരിലും സന്താനമുണ്ടാകാതെത്തന്നെ 1077-മുണ്ടു മകരമാസത്തിൽ ആ സഫോദരനും 1080-മുണ്ടു ഇടവമാസത്തിൽ ആ സഫോദരപത്നിയും പരലോകത്തെ പ്രാപിച്ചു. മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ടു മറ്റും ഒരു കുറുപ്പും സാധിക്കുകയില്ലെന്നും ഈശ്വരേച്ഛ പോലെയാല്ലാതെ ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നും ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾക്കു മുമ്പേതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം അപ്പോൾ ഒന്നുകൂടി ദൃഢീഭവിക്കുകയും അതോടുകൂടി അദ്ദേഹം മിക്കവാറും ഒരു വിരക്തന്റെ നിലയിലായിത്തീരുകയും സന്തതൃത്വമായി ഇനി ഒന്നും പരിശ്രമിക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നും 'യൽ ഭാവി തൽ ഭവതു' എന്നും ഏകദേശം തീച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു; - എങ്കിലും അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചാൽപ്പോരെന്നും തങ്ങളാൽ കഴിയുന്നതെല്ലാം ഇനിയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും മറ്റും താൻ മുതലായ സ്നേഹിതന്മാരുടേയും മറ്റു പല മനുഷ്യസ്വഹൃത്തുക്കളുടേയും നിർബ്ബന്ധവും ഉപദേശവും തിമിത്തം ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾ 1081-മുണ്ടു മിച്ചനമാസത്തിൽ മൂന്നാമതായി ഒന്നുകൂടി വിവാഹംചെയ്തു.

തടനന്തരം ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾ അനിവൃച്ഛമായ ഒരു കഷ്ടതകൂടി അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അദ്ദേഹം മുണ്ടാമതു വിവാഹം ചെയ്തു സകലസൽഗുണസമ്പന്നയായ ആ ദ്വിതീയഭാര്യ 1083-മുണ്ടു മേടമാസത്തിൽ മണ്ഡരികാദീനത്താൽ പരാലോകപ്രാപ്തയായി. ഇതു ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള കഷ്ടാൻഭവസൗഖ്യങ്ങളുടെ എല്ലാംകൂടിയുള്ള ഒരു താഴികക്കടമായിട്ടാണ് പരിണമിച്ചത്. സൽഗുണനിധിയായിരുന്ന ആ പ്രിയ

തുമയെക്കുറിച്ചുറത്തു ദിവസത്തിൽ കരിക്കലെങ്കിലും ക
 ഒരു കണ്ണീർ പൊഴിക്കാതെയിരിക്കാൻ ശങ്കുണ്ണി അമ്പർ
 കൾക്കു ഇപ്പോഴും കഴിയുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

1084-0മാണ്ടു കക്കടകത്തിൽ ജ്യേഷ്ഠത്തിയും പര
 ലോകപ്രാപ്തയായിപ്പോയി. അന്നത്തരം ശങ്കുണ്ണി അമ്പർ
 കൾ 1090-0മാണ്ടു മിഥുനമാസത്തിൽ ഏകദേശം പന
 വേലി കൃഷ്ണശർമ്മ അമ്പർകളുടെ ദ്വിതീയപുത്രനേ ദേശം
 സ്കന്ദനവിധിപ്രകാരം ദത്തെടുത്തു ഉപനയനം മുതലായ
 വകഴിച്ചു സ്വപുത്രനാക്കുകയും ആ ദത്തുപുത്രനാക്കൊണ്ടു
 1101 മേടത്തിൽ ഒരു കന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടു
 സ്വഗൃഹത്തിൽ കുടിവെണ്ണിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ
 ഇപ്പോൾ ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകളുടെ കുടുംബത്തിൽ അദ്ദേ
 ഹവും, അദ്ദേഹം മൂന്നാമതു വിവാഹം ചെയ്തു ആ ധർമ്മ
 പത്നിയും ദത്തുപുത്രനും തൽദേശത്തു മല്ലൂരെ വേറെ ആ
 ത്തില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹം സന്തതൃയം വളരെ നാ
 ളായിട്ടു ഭക്തിക്കു തക്കവണ്ണവും അതിലധികവും സൽ
 കർമ്മങ്ങൾ അവാച്ഛിന്നമായി ചെയ്തുകൊണ്ടുണിരിക്കുന്ന
 ത്തു്. അതിനാൽ അനേകസമ്മാനങ്ങളുടെ അനുഗ്രഹവും
 ആഗ്രഹവും അചിരേണ സഫലീഭവിച്ച് ആ ദത്തുപുത്ര
 നോടും തൽപത്നിയോടും അവർക്കുണ്ടാകുന്ന അനേകം
 ശുഭസന്താനങ്ങളോടും ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധി
 യോടുംകൂടി ശങ്കുണ്ണി അമ്പർകൾ ഇനിയും വളരെക്കാലം
 സുഖമായി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു സർവ്വേശ്വരൻ സദയം
 കടക്കിക്കുമാറാകട്ടെ.

പന്തളം കൃഷ്ണവാരീയർ.

ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യം

ഒന്നാം ഭാഗം

൧. അമ്മതിരുവടിക്കുളം

ഉരകത്തു് അമ്മതിരുവടിക്കുളത്തിൽ പണ്ടൊ
രുകാലത്തു വാഴപ്പിള്ളിമേനോനാരിൽ മരാരാജ് ആദ്യം
നടകാവലും പിന്നീട് കണ്ടകൊഴുത്തുമുണ്ടായിരുന്നു. കാ
ലക്രമേണ ഉരകാളന്മാരായ നമ്പൂരിമാരും മേനവനും ത
മ്മിൽ വലിയ പിണക്കമായിത്തീന്നു. അതിനാൽ മേ
നോൻ ദേവസ്വപം വക കണ്ടുകൊള്ളും ഗ്രന്ഥവരികളും മ
റ്റും ചുട്ടു നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം ഇപ്പോൾ
അവിടെ ക്ഷേത്ര സംബന്ധമായ പഴയ ചരിത്രമറിയുന്ന
തിന്നു രേഖാപ്രമാണമൊന്നും ഇല്ലാതെയാണിരിക്കുന്ന
തു്. അതിനാൽ ഇതെഴുതുന്നതു പഴമപരിചയമുള്ള വ
യോദ്ധ്യന്മാരിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള കേട്ടുകേൾവിയേ മാ
ത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു്.

അമ്മതിരുവടിക്കുളത്തിൽ സ്ഥാന(കാരാൽമ)ക
ണു് ഇപ്പോഴും വാഴപ്പിള്ളിമേനോന്റെ താവട്ടേക്കു
റണന്നാണു വെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭഗവതിയെ പുറത്തേ
ക്കൊഴുത്തുള്ളിരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ വാഴപ്പിള്ളിമേനോ

ഒൻപതാം തരത്തിൽ അന്നന്നു മൂപ്പായിട്ടുള്ള ആൾ ഒരു കാലക്കുറവുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അതിലേക്കു ഭക്ഷണത്തിൽനിന്നു ചില അനുഭവങ്ങൾ അവർക്കു ഇല്ലാത്തതായിത്തീർന്നു വന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് 'കുറവു' എന്നായിരിക്കുന്നത്.

അമ്മതിരുവടിയുടെ സമക്ഷാൽ തിരുനാഥധേനു
'തിരുവലയന്നൂർ ഭഗവതി' എന്നാണ്. പ്രസിദ്ധനായി
രുന്ന 'മഴമംഗലത്തുനമ്പൂരി'യുടെ ഭരണനൈഷ്ഠ്യ ചമ്പു
വീതിലു

“അൻപതൊന്നാക്ഷരമിതി കലിതതനുലഭേത!

വേദമുക്തനശഃഖി

കിഴിപ്പത്തൻപേരട്ട പുക്കം കസുമതിയിലേ -

ഇതാണ് പൂർണ്ണൻകുഴുരവ്.

6. ചുവന്നുരുത്തം രണ്ടാണു ഹൃദയം കേൾക്കുന്ന സൂക്ഷ്മത.

പ്രൊഫ. സെറാഫിം കപ്പി

സമ്പത്തേ! കവിതയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു വലയം.

“ധീശ്വരീ! വിശ്വനാഥ!”

എന്ന ആദ്യശ്ലോകം ഈ ദേവിയെക്കുറിച്ചാണ്. മ
കേരളത്തിൽ നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന എ
ന്നത്തു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ ഭഗവതിക്ക് ഈ തി
രുനാമധേയം സിദ്ധിച്ചതിന്റെ കാരണം താഴെപ്പറയ
ുന്ന സംഗതികൾകൊണ്ടു സ്തംഭമുണ്ടെന്നതാണ്.

കേരളത്തിലെ അരുവത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളിലെ
 നായ ഉപജനം ഗ്രാമത്തിലുൾപ്പെട്ട തൃശ്ശിവപേരൂർനി
 ൾ ഏകദേശം ഏഴു നാഴിക തെക്കുണ് പ്രസ്തുതക്കേ
 രം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ശ്രീപർവ്വതമൻ പാദേശ
 ത്തനിന്നു് ആദ്യം കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന ബ്രാഹ്മണർ
 തിരിച്ചുപൊയ്ക്കുണ്ടാത്തതിനാൽ രണ്ടാമതു കൊണ്ടുവന്ന
 വരും അപ്രകാരം പോകാതെയിരിക്കുന്നതിനായി അവ
 രുടെ ശിവ പിൻഭാഗത്തുനിന്നു മുൻഭാഗത്താക്കുകയും
 ആചാരങ്ങൾ മിക്കവാറും മാറ്റുകയും അവർക്കു് നമ്പൂരി
 മാർക്കു സംജ്ഞ കല്പിച്ചു കേരളത്തിൽ സ്ഥിരതാമസമാ
 ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു മദ്ധ്യകേരളമായ തൃശ്ശിവപേരൂർവെ
 ല്ലു് അന്തർഗ്ഗാമം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം നമ്പൂരിമാർ ഏ
 ല്ലാവരും കൂടി കേരളത്തിന്റെ സമസ്തസമൃദ്ധ്യയും
 കാഞ്ചിപുരത്തുപോയി കർമാക്കിയമ്മനേ സേവിച്ചു പ്രത്യ
 ക്കീകരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു കേരളത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന
 ഗമനം നിശ്ചയിക്കുകയും അതിനായി 'തിരുവലയന്നൂർ'
 ഭട്ടതിരിയേയും അദ്ദേഹത്തിന്നു സഹായത്തിനായി 'കി
 ശോട്ടുകര' നമ്പൂരിപ്പാടിനേയും 'കോമാത്തു' മേനവ
 നേയും തിരഞ്ഞെടുത്തു് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ
 മൂന്നു പേരും കാഞ്ചിപുരത്തു പോയി ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജിക്ക
 കയ്ക്കൽ അമ്മൻ പ്രത്യക്ഷമായി, "നിങ്ങളുടെ അഭിഷ്ഠ
 മെന്താണു്" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ "അമ്മൻ ഞങ്ങളോടു
 കൂടി കേരളത്തിലേക്കു പോരണു്" എന്നു അവർ
 സചിന്തയും അപേക്ഷിക്കുകയും ദേവി അപ്രകാരം സമ്മ
 തിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവർ മൂന്നുപേരും സസന്തോഷം സ്വദേശത്തു മ
ടങ്ങിയെത്തി. സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ ചെന്ന് അവരുടെ
കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന കാലക്കട കറേറ സ്ഥലത്തു വെ
ച്ചിട്ടു പോയി കുളി മുതലായവ കഴിച്ചു തിരിച്ചുവന്നു കട
യെടുത്തപ്പോൾ അത് എടുക്കുവാൻ വയറായിരുന്നു. അതി
ന്റെ കാരണമെന്തെന്നു പ്രശ്നം വെച്ചിട്ടു നോക്കിയ
പ്പോൾ ആ കടകളിൽ ദേവി ഇളകൊണ്ടിരുന്നതിനാ
ലാണ് അവ ഇളകാത്തതെന്നു കണ്ടു. അതിനാൽ ആ
സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചുതന്നെ ദേവിയെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടി
രുന്നു.

അങ്ങിനെ കറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം
കുരുദിവനം തിരുവലയന്നൂർ ഭട്ടതിരിക്ക് ഒരു സ്വപ്നമു
ണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാ
രറിതി ശ്രീകോവിലാക്കി ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു ദേവിയെ
അവിടെ കുടിയിരുത്തണമെന്നും ഇല്ലത്തേവക സകല
സ്വത്തുക്കളും ദേവിക്കായി വെച്ചൊഴിയുകയും ദേവസ്വ
കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം കൊ
ച്ചിത്താഴിയിലെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും ഇത്രയും
ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ഭട്ടതിരി വടക്കോട്ടു പോയപ്പോൾ
ണ്ടെന്നും ഒരു ദിവസത്തേ വഴി വടക്കോട്ടു ചെല്ല
പ്പോൾ ഇവിടെ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതിലിരട്ടി സ്വത്തുക്കളും
മറ്റും അവിടെ കിട്ടുമെന്നും ഇളക്കുന്നിന്റെ വടക്കേതാ
ഴ്വരയിൽ പാതാളാഞ്ചനംകൊണ്ടുള്ള ഒരു ബിംബം കി
ടക്കുന്നുണ്ടെന്നും ആ ബിംബമെടുത്തു ദേവിയെ അതി
ന്മേലാവാരിച്ചു പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും

ആരോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞതായിട്ടായിരുന്നു സ്വപ്നം. അദ്ദേഹം ഉണർന്നു കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഇതു ദേവിതന്നെ തന്നോടരുളിച്ചെയ്തതാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ പൂർപ്പെട്ട ഭട്ടതിരി ഇളങ്കുന്നിന്റെ താഴ്വരയിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ പത്താളാഞ്ചനംകൊണ്ടുള്ള ഒരു ദേവീവിഗ്രഹം കണ്ടു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം കൂടീ ദൃഢീഭവിച്ചു. ഉടനേ അദ്ദേഹം ആ വിഗ്രഹം അവിടെനിന്നെടുപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു ജലാധിവാസം ചെയ്യിക്കുകയും സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടതുപോലെതന്നെ ക്ഷേത്രം പണിയിക്കുകയും ഒരു സുമുഹൂർത്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠയും ലഭ്യവും നടത്തിക്കുകയും സകല സ്വത്തുക്കളും ദേവികൃതി വെച്ചൊഴിയുകയും ദേവസ്വപകാര്യം നേടണമെന്നും ചെല്ലി രാജാവിനെ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ടക്കോട്ടു പോയി. ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം ഒരിത്തത്തി കളിയും സന്ധ്യാവന്ദനവും അത്താഴവും കഴിച്ച് അവിടെത്താമസിച്ചു. അക്കാലത്ത് ആയില്യനേ ശ്രീമത്ത് അനവതൃതകൊണ്ടു വിഷണ്ണനും വാല്മീകികൊണ്ടു വിവശനുമായിത്തീരുകയാൽ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു പ്ലത്തു നിന്നു ചിലരെ അവിടെ ദത്തെടുത്ത് അവകൾ പ്പെടുത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്ന ഭട്ടതിരിയുമായി കരച്ചുനേരം സംഭാഷണം ചെയ്തു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ ദത്തെടുത്താൽ

ഉദാഹരണ ഗുഹസ്ഥാന തോന്നുകയും ആ വിവരം ഭട്ടതിരിയോട് പറയുകയും ഭട്ടതിരി തനിക്കുണ്ടായ സ്വപ്നത്തെ ഭരിച്ചുകൂടി ഭരത്തിട്ട് ഗുഹസ്ഥാനെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിനു പൂണ്ണമായി സമ്മതിക്കുകയും അചിരേണ തൃതിരിയെ സകടംബം ആ ഇല്ലത്തേയ്ക്കു ദത്തെടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആയില്ലത്തേക്കു ഭട്ടതിരിയുടെ ഇല്ലത്തേക്കുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഇരട്ടിയിലധികം സ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഇല്ലമാണ് പ്രസിദ്ധമായ സാക്ഷാൽ 'പൂമുള്ളിമന' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നതാൽ അവിടെ ധനപുഷ്ടിക്ക് 'ഇപ്പോഴും അതേരൂപം കറവും വന്നിട്ടില്ലെന്ന്' എല്ലാവർക്കും അറിയാം. ഇപ്പോൾ പൂമുള്ളിമനയ്ക്കു പുളളവരെല്ലാം തിരുവലയന്നൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ സന്താനപരമ്പരയിലുൾപ്പെട്ടവരാണ് ഇനി വിശേഷിച്ചു പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. ഇപ്പോഴും അമ്മതിരുവടിക്കുരുന്നിൽ പൂമുള്ളിനമ്പൂരി നാട്ടിലേക്കും തന്റിക്കും മേയ്ക്കാനിക്കുമല്ലാതെ അകത്തു കടന്നു ചെല്ല കഴിക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് വെച്ചിരിക്കുന്ന ദേവിയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടുവരികയും തന്റെ ഇത്തരങ്ങേ ക്ഷേത്രമാക്കി പ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും ചെയ്ത തിരുവലയന്നൂർ ഭട്ടതിരിയായതുകൊണ്ടാണ് 'ഉരകത്തു' അമ്മതിരുവടിക്കു 'തിരുവലയന്നൂർ ഭഗവതി' എന്നുള്ള കന്മം സിദ്ധിച്ചതെന്ന് ഇനി പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതോന്നുന്നില്ല. ദേവികു പ്രതിഭിനം അഭിഷേകം ദിത്തരല്പടനേയുള്ള നിവേദ്യം ഇപ്പോഴും പൂമുള്ളിമന നല്ല വകയായിട്ടാണ് നടത്തിപ്പോരുന്നത്.

ഉപകരണം, അമ്മതിരവടിക്കേരളത്തിന്റെ മതിൽക്കകത്തു കിഴക്കേ പ്രദക്ഷിണവഴിക്കു പടിഞ്ഞാറുവശത്തായി കരിങ്കൽത്തറയോടുകൂടി ഇപ്പോൾ ഒരു വിലാസിനിക്കു സ്ഥലം പണ്ടു തിരുവലയന്നൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ ഇല്ലത്തിന്റെ മറ്റൊരായിരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തായിരുന്നു ഭട്ടതിരി കാഞ്ചിപുരത്തുനിന്നു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ കാലക്കുടലെച്ചത്. ആ സ്ഥലത്തിന് ഇപ്പോൾ 'ശ്രീമൂലസ്ഥാനം' എന്നാണ് പേരുപറഞ്ഞു വരുന്നത്. ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തും പതിവായി പൂജയും ജനങ്ങൾ വന്നിടുകയും ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അവിടെ എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ അശുഭി ബാധിച്ചാൽ ശ്രീകോവിലിനകത്തു ഉച്ചിംബത്തിങ്കലും പുണ്യരം വേണം.

ദേവി കാഞ്ചിപുരത്തുനിന്നു കേരളത്തിലേക്കു പോകുന്നത് കാലക്കുടയിന്മേൽ അധിവസിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അമ്മതിരവടിക്കു ഇപ്പോഴും കാലക്കുട പ്രധാനമാണ്. മൂന്നു നേരവും ശിവലിക്ക് അവിടെ ഇപ്പോഴും കാലക്കുടതന്നെയാണ് പിടിക്കുക പതിവു. പൂരത്തിനും മറ്റും പുറത്തേക്കുഴന്നുള്ളിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ആ നല്ലൊത്തു പിടിക്കുന്നതിനുള്ള പട്ടക്കടയും അവിടെ ഉണ്ടാക്കുന്നത് ഉള്ളിൽ കാലക്കുടകൂടി ചേർന്നാണ്.

അമ്മതിരവടിക്കേരളം ഒരു മഹാ ക്ഷേത്രമായിട്ടാണ് ഇപ്പോഴുമിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ പതിവായി അഞ്ചുപൂജ, മൂന്നു ശിവലി, നവകാ, പഞ്ചശബ്ദം മുതലായവയെല്ലാം ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

ദേവി കാഞ്ചാരയിനി (കമ്പുക)യാകയാൽ ഇവിടെ സുഗന്ധമുള്ള പൂഷ്പങ്ങൾ പൂജയ്ക്കും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പൂരം മുതലായവയ്ക്കു വെടി; വെടിക്കെട്ടു മുതലായ കഠിനമനുഷ്ഠാനപ്രയോഗങ്ങളും പതിവില്ല.

അമ്മതിരുവടിയുടെ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിനകത്തു നായന്നൂരിൽത്തൊഴ്ന്ന ജാതിക്കാർ കൂടി പാർക്കുകയും, മദ്യം, മംസം മുതലായവ കൃത്യവികൃതങ്ങൾ ചെയ്യുകയും പാടില്ല. നായന്നൂർ മുതലായ ജാതിക്കാർക്കു തന്നെയും പൂരയ്ക്കു് കോട്ടമേയിക്കാരനോ നാലു കോടി(മൂല)കളും ചേർത്തിണക്കി പടിപ്പുര പണിയിക്കാനോ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് അപ്രകാരം പണൽ (കൊട്ടിൽ) കെട്ടിക്കുറുപ്പോ അർഹതയില്ല. പൂരയ്ക്കു് കോടിപ്പിക്കുന്നതിന്നും കല്യാണത്തിന്നു് ആനപ്പുറത്തു മല്ലു കൊണ്ടുവരുവാനും വലിയപല്ലടം, പഞ്ചസാര മുതലായവയോടുകൂടി സദ്യ കഴിക്കുന്നതിന്നും ദേവസ്വത്തിലെ അനുവാദത്തോടു കൂടി ചലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തീട്ടം വേണം. പൂരയ്ക്കു് കോടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ദേവസ്വത്തിലെ അനുവാദം കിട്ടണമെങ്കിൽ ദേവിയുടെ നടയിൽ കരുണ വരണമെന്നു പണം കെട്ടി വെക്കണം (ഒരു പണത്തിന്നു നാലു പണ ഏഴു വെവ).

കിഴോട്ടുകര നമ്പൂരിപ്പാടും കോമത്തു മേനവനും കൊണ്ടുവന്ന ഭഗവതിമാരെ അവർക്കു കരോ സ്ഥപിച്ചു പ്രതിഷ്ഠിപ്പിച്ചു. നമ്പൂരിപ്പാട് ഭഗവതിയെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിച്ച സ്ഥലത്തിന്നു 'വിഷ്ണുരിക'ലെന്നും മേനവൻ പ്രതി

ഏകദേശം സ്ഥലത്തിന് 'പല്ലിശ്ശേരി'യെന്നുമാണ് പേരു വരുത്തുവാനായത്. (മൂന്നുപേരും, ഭട്ടതിരിയും നമ്പൂരിപ്പാടും മേനവനും) ഒരു ഭഗവതിയേത്തന്നെയാണ് സേവിച്ചു കൊണ്ടുവന്നത്. എങ്കിലും പ്രതിഷ്ഠാസമയത്തെ ശ്രമങ്ങളോടൊക്കെയോ ഏതോ മോവന്റെ ഭഗവതി ഭദ്രകാളിയായിത്തീർന്നു. അവിടെ ഇപ്പോഴും പൂജ നടത്തിവരുന്നത് ഭദ്രകാളിയായിട്ടുതന്നെയാണ്. ഭഗവതിയെ പുറത്തേക്കെഴുന്നള്ളിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ ഒരു വർളമെടുത്തുകൊണ്ടു കോമരത്തു മോവൻ അകമ്പടി സേവിക്കുക ഇപ്പോഴും പതിവുമാണ്.

ആണ്ടത്തോറും തുലാമാസത്തിൽ അമാവാസിദിവസം അമ്മതിരുവടിയിലെ പുറത്തേക്കെഴുന്നള്ളിക്കുകയും കിഴക്കുവശത്തുള്ള മന്വിള്ളിക്കടുത്തിൽ ആറാട്ടം പതിവുണ്ട്. ആ ദിവസം മന്ത്രമെ പൂർത്തേക്കു കിഴക്കു ശോപുരത്തിൽ കൂടി എഴുന്നള്ളിക്കാറുള്ളു. പുറത്തേക്കെഴുന്നള്ളിക്കുക പതിവുള്ള മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ പടിഞ്ഞാറും ശോപുരത്തിൽ കൂടിയാണ് പതിവ്. ഇതിനു പാഞ്ഞു വരുന്ന കുരുന്നും താഴെക്കാണുന്ന പ്രകാരമാണ്.

പണ്ടാരികൾ കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി ലോകരക്ഷാതമ്മം ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തു കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഇവിടെ വന്നുപോകുകയും അമ്മതിരുവടിയേക്കുന്നുകയും ചെയ്തുവെന്നും തമ്മിൽ സച്ചും സിദ്ധിക്കുകയും അമ്മതിരുവടി കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി തന്റെ അടുക്കൽ ഇരിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുകയും കിഴക്കുശോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ ഇരുന്ന് കൊള്ളുന്നതിന് അനുവദിക്കുകയും ആത

അസരിച്ചു കൊടുത്തല്ലൂർ ഭഗവതി അന്നമുതൽ ആ കിഴക്കേ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിൽ പാസമാവുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ അമ്മതികവടിയെ അതിലെ എഴുന്നള്ളിച്ചാൽ കൊടുത്തല്ലൂർ ഭഗവതിയുടെ കാൽക്കുട്ടിൽ കൂടി യാകമല്ലെന്ന് അതുകൊണ്ടാണ് അതിലെ എഴുന്നള്ളിച്ചുവേണ്ടെന്നു വെച്ചത്. ത്രയാമാസത്തിൽ അമാവാസിദിവസം സമുദ്രസ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനായി കൊടുത്തല്ലൂർ ഭഗവതി തലേദിവസം രാത്രിയിൽ തന്നെ ഇവിടെ നിന്നു പോകും. പിന്നെ അമാവാസിനാൾ സമുദ്രസ്നാനവും മറ്റും കഴിഞ്ഞേ മടങ്ങിവരികയുള്ളൂ. കൊടുത്തല്ലൂർ ഭഗവതി അവിടെയില്ലാത്ത സമയത്ത് അതിലെ എഴുന്നള്ളിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ലെല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് അന്നമാത്രം അതിലെ എഴുന്നള്ളിക്കാമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോഴും ഇവിടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനത്തിനായി വരുന്ന ജനങ്ങൾ കൊടുത്തല്ലൂർ ഭഗവതിയെ ധ്യാനിച്ചു കിഴക്കേ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിലേയ്ക്കും തൊഴുക പതിവുണ്ട്.

ഇനി ഭഗവതി ആരാടുന്നതായ മന്വിള്ളിക്കുളത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തേക്കുറിച്ചുകൂടി സ്വല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മന്വിള്ളി എന്നത് ഒരു നന്മൂരിയുടെ ഇല്ലപ്പോരാണ്. വലിയ ചിറപ്പോലെ വലിപ്പമുള്ളതായ ഈ കുളം ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു കുത്തിച്ചതാണെന്നാണ് പറയുന്നത്.

പണ്ടൊരുകാലത്തു കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിൽ പ

കഷ്ടസ്വന്താനം ചരക്കുമായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ അക്കു
 ലത്തു ഗഭിണിയായിത്തീർന്ന ഒരു തമ്പുരാട്ടി താൻ പ്രസ
 വിച്ചുണ്ടാകുന്നത് ഒരു പുരുഷസ്വന്താനമായിരിക്കണമെ
 ന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി ഉറകത്തു് അമ്മതികവടിക്കേ
 രത്തിൽ ജനമിരുന്നിരുന്നു. ആ ജനകാലത്തു കെടി
 വസം തമ്പുരാട്ടി കാലും മുഖവും കഴുകുന്നതിനായി കേ
 രക്കുളത്തിൽ ചെന്നിറങ്ങിയ സമയം മഞ്ചിള്ളിയില്ല
 ഞ്ഞ ബ്രഹ്മചാരിയായ ഒരുണ്ണി ആ കുളക്കടവിൽ നിൽ
 ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കണ്യതിക്കാരനായ ആ ഉണ്ണി തമ്പു
 രാട്ടിയുടെ മേൽമുണ്ടിനേക്കു ചെളിവെള്ളം തട്ടിത്തരി
 പ്പിച്ചു. തമ്പുരാട്ടിക്കു് ആ ഉണ്ണിയുടെ നേരെ സംമാന്യ
 ത്തിലധികം ദേഷ്യം തോന്നിയെങ്കിലും ഒന്നും മിണ്ടാതെ
 കയറിപ്പോവുകയും ആ മുണ്ടിലെ ചെളി കുളയാതെ അ
 ത്തു് അപ്രകാരംതന്നെ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയും ജനം കറ
 ലംകൂടിയതിന്റെ ശേഷം തമ്പുരാട്ടി കോവിലകത്തേക്കു
 തിരിച്ചുവന്നുള്ളകയും താഴ്വകാലും ഒരു പുരുഷപ്രജയെ
 പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവാനായിരുന്നു ആ രാജകു
 മാരൻ പതിനെട്ടാമത്തെ തിരുവയസ്സിൽത്തന്നെ രാജ്യാ
 ധികാരം സിദ്ധിച്ചു. രാജ്യഭാരമേറിയ് ആദ്യം വന്നു
 അട്ടത്തിരുന്നാരംദിവസം അമ്മതമ്പുരാട്ടി സൂക്ഷിച്ചുവെ
 ച്ചിരുന്നു. ആ ചെളിച്ചുരണ്ടു മേൽമുണ്ടു് അപ്രകാരംത
 ന്നെ ഉടുത്തുകൊണ്ടു തമ്പുരാൻ ചോറ്റു വിട്ടുവരികൊടു
 ത്തു. ആ മുണ്ടു കണ്ടിട്ടു തമ്പുരാൻ അതങ്ങിനെയോക്കു
 ള്ള കാരണം കല്പിച്ചു ചോദിക്കുകയും തമ്പുരാട്ടി വിവര
 മെല്ലാം ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുതന്നു കഴിഞ്ഞു
 പുറത്തുവന്നുള്ളിയു ഉടനെ തമ്പുരാൻ ദിവാൻജിയെ

തിരുമുന്ദരകെ വരുത്തി “നളെ രാവിലെ എനിക്കു ക
 ളി മന്വിള്ളി നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലമിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്താ
 ണ്, അതിനു ചേണ്ടതുപോലെ ചട്ടം കെട്ടിക്കൊള്ളണം”
 എന്നു കല്പിച്ചു കല്പനപ്രകാരം ദിവാനജി അന്നത
 ണെ ചേണ്ടുന്ന ആളുകളെ ശേഖരിച്ചു നമ്പൂരിയുടെ ഇ
 ള്ളം പൊളിച്ചു മറവിക്കുകയും അതിരുന്ന സ്ഥലത്തു വലി
 യ് ചിരദൂരപോലെ ഒരു കുളം കഴിപ്പിച്ചു പീഠാദിവസം നേ
 രം വെളക്കുന്നതിനു മുമ്പു പൂണൂറാഹ്നം കഴിപ്പിച്ച ശുദ്ധ
 മറക്കിക്കുകയും രാവിലെ തമ്പുരാണെഴുന്നള്ളി അവിടെ
 നീരാട്ടുകുളി കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമാണ് മന്വി
 ള്ളിക്കുളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം.

അമ്മതിരുവടിക്കുശ്ശേത്രത്തിൽ ആണ്ടുതോറും വൃശ്ചി
 കമംസം ഒന്നാംതീയതിമുതൽനാല്പത്തൊന്നു ദിവസത്തെ
 വാർഷികം കർത്തികനാൾ വിളക്കും പതിവുണ്ട്. കർത്തി
 കനാളത്തെ സദ്യയുടേയും മറ്റും ചെലവു കൊച്ചിസ
 ക്കാരിൽ നിന്നാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്.

പ്രസിദ്ധമായ ആറാട്ടുപുഴപ്പുരം മീനമാസത്തിലാ
 ണ്. അതുസംബന്ധിച്ച രോഹണിനാൾ ശുദ്ധികുപ്പശം
 മുതലായവ കഴിച്ചു മകയിരത്തുണാൾ കെട്ടിയേറ്റും ഏ
 ട്റം ദിവസം ഉത്രത്തുണ്ടാകും. പ്രധാനമായ ആറാട്ട്.
 അത് ഓരോ ദിവസം ഓരോദിക്കിലാണ്. അവയിൽ
 മകയിരം, തിരുവാതിര ഈ ദിവസങ്ങളിലെ ആറാട്ടു മ
 ന്വിള്ളിക്കുളത്തിലാണ് പതിവ്.

ആറാട്ടുപുഴപ്പുരത്തിനു നാല്പത്തൊന്നു ക്ഷേത്രം

കീഴ് നിന്നു എഴുന്നള്ളിച്ചുവരും ആ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെല്ലാം മകയിരത്തുനാൾ കൊടിയേറ്റും ഉത്രത്തുനാൾ ആറട്ടുമാണ് പതിവ്. പൂരത്തുനാൾ ആറട്ടുപുഴ എഴുന്നള്ളിച്ചുവന്നാൽ ഉത്രത്തുനാൾ കാലത്തു ആറട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് എല്ലാ ദേവനാരായണ തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിക്കുന്നത്. എല്ലാദേവനാരായണയും ആറട്ടു ആറട്ടുപുഴ പൂക്കടവിൽത്തന്നെയാണ്. ഇതു സ്ഥലത്തിനു ആറട്ടുപുഴ എന്നു നാമം സിദ്ധിച്ചതിന്റെ കാരണം ഇതുതന്നെയാണിരിക്കണം. ഇവിടെ നാല്പത്തൊന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നു എഴുന്നള്ളിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടും അവയിൽ പ്രാധാന്യം അമ്മതിരുവടിക്കുതന്നെയാണ്. ഇവിടെ എഴുന്നള്ളിച്ചുവരുന്ന സകല ദേവന്മാരും ഉത്രത്തുനാൾ കാലത്തു പൂക്കടവിൽ ആറട്ടു കഴിഞ്ഞാലുള്ള നിവേദ്യത്തിനും മറ്റും വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അമ്മതിരുവടി (ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു) ആണ് കൊടുക്കുന്നത്. എന്നാൽ പ്രഭുതപംകൊണ്ടു തുപ്രയാരദേവനും (ശ്രീരാമസ്വാമിയും) മത്സരം നിമിത്തം ചേപ്പിൽ ഭഗവതിയും മാത്രം അതൊന്നും സ്വീകരിക്കാറില്ല. അമ്മതിരുവടിയും ചേപ്പിൽ ഭഗവതിയും തമ്മിലുള്ള മത്സരാത്തിന്റെ കാരണം പിന്നാലെ പ്രസ്താവിക്കാം.

പെരുമനം ഗ്രാമത്തിലുള്ള നമ്പൂരിമാർ തമ്മിൽ കിടമത്സരം നിമിത്തം മുൻകാലങ്ങളിൽ മിക്കപ്പോഴും കലരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. പെരുമനം ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവമില്ലാതെയാണിപ്പോയതെന്നു ഇ

വരുടെ മത്സരം നിമിത്തമാണ്. അവിടെ പണ്ടു ഉണ്ടു
 വരുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയും മകയിരത്തുനാൾ കൊ
 ടിയേറും ഉത്രത്തുനാൾ ആരാട്ടമായിട്ടാണ് ഉത്സവം
 നടത്തിരുന്നത്. നമ്പൂരിമാർ തമ്മിലുള്ള മത്സരവും വഴ
 ക്കും ലക്ഷ്യവും നിമിത്തം ആതു നിന്നുപോയി. പിന്നെ
 കുറച്ചുകാലത്തേക്കു് അവിടെ ഉത്സവമെന്നല്ല യാതൊ
 രുചേലാഷച്ചില്ലായിരുന്നു പതിവായിട്ടുള്ള പൂജ മുതലാ
 യവയോലും ശരിയായി നടക്കുതെയായിത്തീന്നു. അങ്ങി
 നെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം യോഗക്കാ
 റിൽ പുകതിയിലധികമുള്ളകൾ യോജിച്ച് ഉത്സവവും
 മറ്റുമില്ലെങ്കിലും ആണ്ടിലൊരിക്കൽ കരാലോഷം ന
 ടത്തണമെന്നും പൂരം ആരാട്ടപ്പഴയ പ്രധാനമാകയാൽ
 ആതു പൂയത്തുനാൾ മതിയെന്നും അതിന്നും പെരുമനു
 ത്തപ്പിന്നെ പുറത്തേക്കെഴുന്നള്ളിക്കേണ്ടെന്നും ആ വിച
 ങ്ഗം ശ്രമത്തിലുള്ള മറ്റുദേവന്മാരെയെല്ലാമെഴുന്നള്ളിച്ച്
 ഇവിടെ കൊണ്ടുവരികയും ആയെഴുന്നള്ളിപ്പു കഴിച്ചുള്ളി
 ടത്തേരളും കേമമാക്കുകയും ചെയ്താൽ മതിയെന്നു നിശ്ച
 യിക്കുകയും അങ്ങിനെ നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണ്
 ഇപ്പോഴത്തെ പെരുമനത്തു പൂരം.

യോഗക്കാരുടെ മത്സരം നിമിത്തം പെരുമനത്തു
 ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിദിനമുള്ള ഉച്ചപ്പൂജയും ആണ്ടതോ
 ളുമുള്ള കൂടിയായട്ടവും മറ്റും ചിലപ്പോൾ മുട്ടാനിടവരിക
 യാൽ അവ മുട്ടാതെ നടത്തുന്നതിലേക്കു യോജിച്ച
 യോഗക്കാർ കൂടി പരസ്പരം രാജാവിനെ ചുമതലപ്പെടുത്തു

കുറയും ആ വകയ്ക്ക് കട്ടനാളന നിലംപുറയിടങ്ങൾ ദേവ സ്വത്തിൽനിന്ന് ആ രാജാവിന് വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പാവൂർദേശം തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് കയറ്റിയപ്പോൾ ആവക വസ്തുക്കളും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അധീനതയിലായി. അതുകൊണ്ടാണ് കൊച്ചിരാജ്യത്തിരിക്കുന്ന പെരുമനത്തുക്കേരളത്തിൽ ഉച്ചപ്പുഴ, കൂടിയാട്ടം മുതലായവ ഇപ്പോഴും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു നടത്തിപ്പോരുന്നതു്.

ഇത്രയുമൊക്കെയായിട്ടും യോഗക്കാരുടെ മത്സരവും പിണക്കവും പൂർണ്ണമായിട്ടു ശമിച്ചില്ല. പെരുമനം ഗ്രാമത്തിൽ പ്രധാനന്മാരും പ്രബലന്മാരുമായ അവനും മനയ്ക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാടും ചിറുർ മനയ്ക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാടും തമ്മിലാണ് കടക്കു വലിയ പിണക്കമുണ്ടായതു്. പെരുമനം ക്ഷേത്രത്തിലെ സംഗതികളെല്ലാം മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം ഒർവിധമവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം ചിറുർ നമ്പൂരിപ്പാട് അമ്മ തിരുവടിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. ഏതുവിധവും ആ ക്ഷേത്രം നശിപ്പിക്കുവാൻ ഉണ്ടാക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതിനായി അദ്ദേഹം പല വിദ്യകൾ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കി. അവനൊന്നയ്ക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാട് അവയെല്ലാം സൂക്ഷ്മവലോകനത്തോടുകൂടി തട്ടത്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ അമ്മതിരുവടിയേവസ്വത്തിലേക്കു വലിയ തരക്കേടൊന്നും പാരിയില്ല. അവനൊന്നയ്ക്കൽ നമ്പൂരിപ്പാടിലേക്ക് അമ്മതിരുവടിയുടെ ആനുകൂല്യവും സജ്ജനങ്ങളുടെ സഹായം

യവും ധാരാളമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു ചിറകർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്ക് അവരണ്ടും വളരെ കരവായിരുന്നു. അതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ശരിയായി ഫലിക്കാതെയിരുന്നത്.

അമ്മതിരുവടിയിലെ പെരുമനത്തു പൂർത്തിന് എഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന സമയം ചില അപകടങ്ങൾ പറ്റിക്കുന്നതിനായി ചിറകർ നമ്പൂരിപ്പാട്ട് ഗുഹ്യമായി ചില ആഘോഷങ്ങളും ചട്ടംകെട്ടുകളും ചെയ്തിരുന്നു. അവണാമനു നമ്പൂരിപ്പാട്ട് ആ വിചാരം തന്റെ ചാരന്മാർ മുഖാന്തരമിെന്ത് അമ്മതിരുവടിയിലെ പെരുമനത്തേക്കു എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം ചാരന്മാർക്കുട്ടത്തു ശാസ്ത്രം വിനെക്കൂടെ എഴുന്നള്ളിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും ആ എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി അനേകം അകമ്പടിക്കാരും പോകുന്നതിനും ചട്ടംകെട്ടുകളും ക്ഷേത്രപ്രദക്ഷിണത്തിനായി അമ്മതിരുവടിയിലെ പെരുമനത്തു മതിൽക്കകത്തേക്ക് എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ ശാസ്ത്രം മുൻപിലുമായിരിക്കണമെന്നു ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതിനാൽ ചിറകർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ആ ഉദ്ദേശവും ഫലിച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ അകമ്പടിക്കാരില്ലെങ്കിലും പെരുമനത്തു പൂർത്തിന് അമ്മതിരുവടിയിലെ എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ അവണാമനു നമ്പൂരിപ്പാട്ട് ഇപ്പോഴും തന്റെ ചാരന്മാർക്കുട്ടത്തു ശാസ്ത്രം വിനെക്കൂടി എഴുന്നള്ളിച്ചയക്കുന്നുണ്ട്. മതിൽക്കകത്തേക്കു എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ ശാസ്ത്രം മുൻപിലും തിരിച്ചു എഴുന്നള്ളിക്കുമ്പോൾ ഭഗവതി മുൻപിലുമായിട്ടാണ് ഇപ്പോഴും പതിവ്.

അമ്മതിരുവടിക്കു് അവകടമൊന്നും പരമാർത്ഥതയിരിക്കുന്നതിന്നു് അവന്നൊമനാശ്വരീപ്പാട്ടു സദാ ചേണ്ടുന്ന മുൻപു് തുതലുകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും സ്വപ്നമായ ഒരു നഷ്ടം പരമാർത്ഥതയിരുന്നില്ല. ഒരു തവണ പെരുമനത്തു പൂരത്തിന്നു് അമ്മതിരുവടിയെ തെക്കെ ഗോപുരത്തിൽ കൂടി മതിൽക്കകത്തേക്കെഴുന്നള്ളിച്ചപ്പോൾ ചിലർ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിലിരുന്നു തോട്ടിയിട്ടു കടയുടെ പൊൻമകടം വലിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടുപൊയ്ക്കിരുന്നു. ഇതു ചെയ്തതു ചിരമുൻ നാശ്വരീപ്പാട്ടിലെ ആജ്ഞാകരന്നാരായിരിക്കുമല്ലോ. ഏതെങ്കിലും അക്കാലം മുതൽ അമ്മതിരുവടിയെ പെരുമനത്തു മതിൽക്കകത്തേക്കു് ആ ഗോപുരത്തിൽ കൂടി എഴുന്നള്ളിക്കാറില്ല.

ഇതൊന്നുകൊണ്ടും ചിരമുൻ നാശ്വരീപ്പാട്ടിലേക്കു തൃപ്തിയായില്ല. ഒട്ടക്കും അദ്ദേഹം അമ്മതിരുവടിക്കേന്ദ്രത്തിലെ തന്ത്രിയായിരുന്നു പടിഞ്ഞാറേടത്തു ഭട്ടതിരിയെ സ്വധീനപ്പെടുത്തി, ദേവിയെ പൂവും വീരുംകൂട്ടി ആലോചിച്ചു ശംഖിലാക്കി ചിരമുൻ മനസ്സൽ കൊണ്ടു ചെന്നു കൊടുക്കുന്നതിന്നു വരഞ്ഞു ചട്ടംകെട്ടി. തന്ത്രി അപ്രകാരം ദേവിയെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു മതിൽക്കു പുറത്തു വടക്കുകിഴക്കേ മൂലവരെ ചെന്നപ്പോൾ ശംഖു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽനിന്നു നിലത്തു വീഴുകയും അതിൽനിന്നു ദിന്നിരിക്കുമായ ഒരു തേജസ്സു പുറപ്പെട്ടു് അമ്പലത്തിന്നകത്തേക്കു പോകുന്നതായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ ദേശാന്തിനായി അവിടെ വരുന്നു

വരേല്ലാം ശേഷം നിലത്തു വീണതായ ആ സ്ഥാനത്തു മതിലിനേൽ തൊട്ടു തലയിൽ വെക്കുക പതിവായി. അതു് ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ചിററർ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലെ വാക്കു കേട്ടു കപടതന്ത്രം പ്രയോഗിച്ചു തന്ത്രിയെ തേൾക്കുരുക്കു മരരും കൂടിയോലോചിച്ചു് അന്നുതന്നെ മാറുകയും തന്ത്രത്തിന് അവിടെ വേറെ ആളെ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇത്രയുമൊക്കെയായപ്പോഴേക്കും ചിററർ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടിലേക്ക് കട്ട തൂപ്പിത്താഴുകയും തന്റെ ഉദ്ദേശം ഇവിടെ ഫലിക്കുകയില്ലെന്നു മൂണ്ണുണ്ണോധം വരികയും അതിനാലദ്ദേഹം സ്വന്തമായി-കുത് ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു് അവിടെയും ഭഗവതിയെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും പൂരം മതലായ ആഘോഷങ്ങൾ നടത്തിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമുണ്ടായതാണു് 'ചേപ്പിൽ ഭഗവതി.' ഈ സ്ഥിതിക്ക് ആ ഭഗവതിക്ക് അമ്മതികൂടിയോടു മത്സരമുണ്ടായതു് കരളുതേമല്ലല്ലോ. എന്നാൽ മനുഷ്യർ തമ്മിലല്ലാതെ ദേവിമാർ തമ്മിൽ മത്സരമുണ്ടാവാനിടയില്ലാത്തതിനാൽ ഇതു മനുഷ്യസങ്കല്പം മാത്രമാണെന്നു വാദിക്കാതെമുട്ടൂ. ആരാട്ടുപ്പുഴപ്പുറത്തിന്നു ചേപ്പിൽ ഭഗവതിയുടെ എഴുന്നള്ളത്തു് അമ്മതികവടിയുടെ എഴുന്നള്ളത്തിനേക്കാൾ മേടി പിടിപ്പിച്ചു കേമമാക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു ഇപ്പോഴും മത്സരബുദ്ധിയോടുകൂടി ഉത്സാഹം കാണുന്നതുതൽപക്ഷപാതികളായ മനുഷ്യരാണ്ല്ലോ.

ആരാട്ടുപ്പുഴപ്പുറത്തിന്നു നാല്പത്തൊന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നു് എഴുന്നള്ളിച്ചു വരുമെന്നു ഉറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

അവയിൽ തൃപ്രയാർ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടേയും ഊരക
 ത്ത് അമ്മതിരുവടിയുടേയും ചേപ്പിൽ ഭഗവതിയുടേ
 യും എഴുന്നള്ളത്തുകൾക്ക് അധികം കേമമായും മോടി
 യോടുകൂടിയും ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നു. അമ്മതിരുവ
 ടിയുടെ എഴുന്നള്ളത്തിൽ ഇരുപത്തൊമ്പതു ആനക
 ുണ്ട് പതിവ്. ചേപ്പിൽ ഭഗവതിയുടെ എഴുന്നള്ളത്തി
 ൻ കരിക്കും അതിൽ കയറിക്കിട്ട ചില കൊല്ലങ്ങളിൽ
 അതിലധികവും ഉണ്ടായിരിക്കാറുണ്ട്. എഴുപതിൽപരം
 കണക്കത്തരം കൊമ്പന്മാർക്കുളോടും മുൻവശത്തു നാലുവരി
 യായി അസംഖ്യം ദീപയന്ത്രി (തീവട്ടി)കളോടുംകൂടി നട
 വാൽ തൃപ്രയാർ ദേവനും ഇടത്തുവശത്തു ഊരകത്തു അ
 മ്മതിരുവടിയും വലത്തുവശത്തു ചേപ്പിൽ ഭഗവതിയുമായി
 ആരാട്ടപ്പുഴപ്പാടത്തുള്ള ആ എഴുന്നള്ളത്തു കാഴ്ച കാക്കുന്നു
 ശ്രോതൃവർത്തന്നെയാണു്. ആ എഴുന്നള്ളത്തിന്നു് ഭാ
 ഗി മുഴുവനും അങ്ങുചേരുന്ന ചാലകണാമകിൽ സ്വല്പം
 ദൂരത്തുനിന്നു നോക്കണം. ആനകളുടെ ആധിക്യവും
 മേളത്തിന്റെ തകല്പാകൊണ്ടു ഗംഭീരവും വെട്ടിക്കെട്ടു
 മുതലായവയുടെ രാഹിത്യംകൊണ്ടു പ്രശാന്തമണിയ
 വുമായ ആ എഴുന്നള്ളത്തു കാണുന്നതിനു ദേവനാരു വ
 രുണുണ്ടെന്നുള്ള കേൾവി കേവലം അതിശയോക്തിയ
 ല്ലെന്നു് ഇതു കാണുന്നവർക്കു തോന്നിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിനു
 സംശയമില്ല. അതിനുള്ള മുഖ്യകാരണവും അമ്മതിരുവ
 ടിയുടെ മഹാത്മ്യംതന്നെയാണു്.

പണ്ടു കീഴോട്ടുകർ മനയ്ക്കുവെ ഒരു കന്യക പതി
 വായി അമ്മതിരുവടിയുടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നു ഭക്തനും

കഴിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ കർമ്മകലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കന്യകയ്ക്കു യൌവനാരംഭമായി. അപ്പോൾ അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടു ദുഃസ്ഥനായ ഒരു നമ്പൂരിയെ പുത്രിയെ വേളികഴിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു തീർച്ചയാക്കി മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിക്കുകയും വേണ്ടതെല്ലാം വർത്തുമാകയും വേണ്ടുന്നവരെ യൊക്കെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. മുഹൂർത്തദിവസത്തിന്റെ തലേദിവസംതന്നെ വരനായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട നമ്പൂരിയും ക്രിയാദികൾക്കു വേണ്ടുന്നവരും കാതിക്കോൽ മുതലായവരും മറ്റുവേണ്ടവരും മുഹൂർത്തം ഒരു ദിവസം മാത്രമായിലായിരുന്നു. അന്നു കാലത്തെ കന്യക വതിവുപോലെ കളിച്ച് അമ്മതിരുവടിക്കുശ്ശേത്രത്തിലെത്തി ദർശനത്തിനായി നടയിൽ ചെന്നു സമയം—എന്റെ ദേവീ! ഞാനിനി ഇവിടെ വന്നു ദർശനം കഴിക്കുന്നത് ഏതു കാലത്തായിരിക്കും? എനിക്കിനി സംഗതി വരുമോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണ്. ഒരു ദിവസമെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നു ദർശനം കഴിക്കാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു മരിക്കുന്നതുതന്നെയാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അതിനാൽ ഞാൻ ഇന്നുതന്നെ മരിക്കുന്നതിനു സകലവും ദേവി ഏതെന്നു അനുഗ്രഹിക്കണം—എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. കരഞ്ഞുകൊണ്ടു തൊഴുതു. അപ്പോൾ ദേവി 'കേട്ടും പ്രസന്നിക്കുണ്ടു ഇടത്തു പോതു' എന്നു അരുളിച്ചെയ്തു. തുറക്കുകൾ തന്റെ നേരെ വീട്ടിയതായി കന്യകയ്ക്കു തോന്നി. ഉടനെ കന്യക ശ്രീകോവിലകത്തേക്കു് കാടിക്കയറിച്ചെന്നു. ദേവിയുടെ ബിംബത്തിനേക്കു്

മുറുകെ കെട്ടിപ്പിടിക്കുകയും അവിടെ ഐക്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലമേതൽ കീഴോട്ടുകര മനയ്ക്കൽനിന്നും അന്തർജ്ജനങ്ങളും കന്യകമാരും അമ്മതിരവടി ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നു ദർശനം കഴിക്കാതെയായി. അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കു ദർശനത്തിനായി അമ്മതിരവടിയെ ആണ്ടിലൊരിക്കൽ മനയ്ക്കൽ ലെഴുന്നള്ളിക്കണമെന്നു നമ്പൂരിപ്പാട്ടു ദേവസ്വത്തിലപേക്ഷിക്കുകയും പൂരം സംബന്ധിച്ചു കൊടിയേറിയാൽ ആരാട്ടിനു മുൻപായി ആണ്ടുതോറും ഒരു ദിവസം മനയ്ക്കൽ ലേയ്ക്കു എഴുന്നള്ളിക്കാമെന്നു ദേവസ്വക്കാർ സമ്മതിക്കുകയും അപ്രകാരം എഴുന്നള്ളിച്ചതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആണ്ടുതോറും കൊടിയേറിയാൽ ആരാട്ടിനു മുൻപായി ഒരു ദിവസം അമ്മതിരവടിയെ കീഴോട്ടുകര മനയ്ക്കൽ ലെഴുന്നള്ളിച്ചു. ഇറക്കിപ്പുറയും മറ്റും ഇച്ഛാഴം പതിവുണ്ട്. ഇറക്കിയെഴുന്നള്ളിച്ച തന്ത്രിയുടെ പൂജ കഴിഞ്ഞാൽ തിടമ്പു കിഴക്കിനിൽ എഴുന്നള്ളിച്ചുവെച്ചിട്ടു തന്ത്രിമാരിനിലും പിന്നെ അവിടെ അന്തർജ്ജനങ്ങൾ വന്നു പൂജാനിരവത്സാദികളും ദർശനവും മറ്റും കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് തിരിച്ചെഴുന്നള്ളിക്കുന്നത്. തന്ത്രിയുടെ പൂജാനിരവത്സാദികളേക്കാൾ ദേവികു സന്തോഷാവഹങ്ങളായിട്ടുള്ളത് അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ നീചേത്സാദികളാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം.

ശിവേലിക്കെഴുന്നള്ളിക്കുന്നതു ശാന്തിക്കാരർ ബലിക്കല്ലുകളിടമ്പൽ തുവക്കൊണ്ടുചുറ്റുന്നതിനു പിന്നിലായിട്ടാണല്ലോ പതിവ്. എന്നാൽ അമ്മതിരവടിക്കു

ത്രത്തിൽ അന്തഃശ്ശീവേലിക്കുള്ള പതിവു ദേവിയെ മു
ഞ്ച ഏഴുനുള്ളിക്കുകയും ശാന്തിക്കാരൻ അതിന്റെ പി
ണ്ണാലെ നടന്നു തുവുകയുമാണ്. ഇവിടെ ഇങ്ങിനെയായ
ത്ത് ഇടക്കുവത്താണ്. അതിനു കേട്ടിട്ടുള്ള കാരണം താ
ഴെ ചേർക്കുന്നു.

പണ്ടോരു ഗന്ധവൻ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു ദീപാരാധ
നയ്ക്കും, ഉറകുതത്ത് അമ്മതിരുവടിക്കേത്രത്തിൽ അന്തഃ
ശ്ശീവേലിക്കും, തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രത്തിൽ
തുപ്പുകയ്ക്കും പതിവായി ദർശനം നടത്തിവന്നിരുന്നു. ഒരു
ദിവസം ആ ഗന്ധവൻ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു ദീപാരാധന
യ്ക്കു തൊഴുതിട്ട് ഉറകുതത്തിൽ പോയപ്പോൾ അ
വിടെ അന്തഃശ്ശീവേലിക്ക് ഏഴുനുള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതായി
കണ്ടു. തനിക്കു പതിവുള്ള പ്രദക്ഷിണവും നമസ്കാരവും
മെല്ലാം മുഴുവനാകുന്നതിനു മുൻപു ശീവേലി കഴിഞ്ഞു ന
ടയടച്ചു പേരെയെങ്കിലും എന്നു വിചാരിച്ചു് ആ ഗന്ധ
വൻ ഏഴുനുള്ളത്തിനു മുമ്പു തുവിക്കേണ്ടുപോയ മേൽ
ശ്ശാന്തിക്കാരനെ തടുത്തുനിർത്തി ഭയപ്പെടുത്തി. അതി
നാൽ ആ ശാന്തിക്കാരൻ ബോധരഹിതനായി, കുറച്ചു
നേരം സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. ദേവിയെ ഏഴുനുള്ളിച്ചു്
അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ശേഷമേ അദ്ദേഹത്തി
നു ബോധം വീണ്ടുള്ളൂ. ദേവി അടുത്തുണ്ടായാൽ ആരേ
യും ഭയപ്പെടുത്താൻ ഗന്ധവനും മറ്റും വിചാരിച്ചാൽ
സംധിക്കയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അക്കുലംമുതലവിടെ
അന്തഃശ്ശീവേലിക്ക് അമ്മതിരുവടിയിലെ ഏഴുനുള്ളിച്ചു
കൊട്ടിമുത്തരയുടെ വടക്കുവശത്തു നിർത്തിയതിനു ശേഷം

മേൽശാന്തിക്കാരൻ വന്നു തുവീത്തുടങ്ങിയാൽ മതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ ഇപ്പോഴും അപ്രകാരംതന്നെ നടന്നുവരുന്നു.

ഇതു ഐതീഹ്യംകൊണ്ടു ദേവതേരണികൾപോലും പതിവായി വന്ന് അമ്മതിരുവടിയെ വണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സ്തബ്ധമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതു നമുക്കീപ്പോൾ - അപ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെ സന്തതിക്കായിട്ടും, സമ്പത്തിന്നായിട്ടും, വിദ്യയ്ക്കായിട്ടും മറ്റും അനേകമാളുകൾ വന്ന് ഇപ്പോഴും ദേവിയെ ഭജിക്കുകയും ഏല്പാവക്കും അഭിഷിഷ്ഠിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് എല്ലാവർക്കും അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണ്.

സേവിക്കുന്ന ജനാവലിക്കു സതതം ഭാവിപ്പുകെല്ലാം കൊടുത്തിരിപ്പത്തീർ കല്പവല്ലിസമയായ്ദവിക് പ്രസിദ്ധംവരം ശ്രീവിഷ്ണു വലയർപ്പയത്തിലമരം ദേവിക്കെഴുപ്പമാമുക്. പൂവിൻചേത്തു നമിക്കിലാക്കുമുടനിക്കാവിർവിഷ്ണു ഭൂമം.

൨ കിളിത്തൂർ കുന്നിന്മേൽ ക്ഷേത്രം

തിരുവിതാംകൂർ സന്ധ്യാനത്തു കോട്ടയം താലൂക്കിലുള്ള കിളിത്തൂർദേശം പണ്ടു തെക്കുംകൂർ രാജ്യത്തുൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു അതിനാൽ ഈ ഭഗവതീക്ഷേത്രം കിളിത്തൂർദേശക്കാർ തെക്കുംകൂർ രാജാവിന്റെ അനുവാദത്തോടും സഹായത്തോടും കൂടിയാണ് പണി കഴിപ്പിച്ചതു്. എന്നാൽ അവനാട വർദ്ധാരം ഇവിടെ ഭഗവതിയെ പ്രതി

ഷ്ടിപ്പിക്കണമെന്നല്ലായിരുന്നു. ശാസ്താവിനെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചാണ്. ആ ദേശക്കാർ ഈ ക്ഷേത്രം പണി കഴിപ്പിച്ചത്: അഞ്ചലത്തിന്റെ പണിയെല്ലാം കരതിപ്പിക്കുകയും ശാസ്താവിന്റെ ഒരു വിഗ്രഹമുണ്ടാക്കിക്കുകയും പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു മുളുത്തം നോക്കിച്ചു നിശ്ചയിക്കുകയും അടുത്തുള്ള തിരുവാപ്പാക്ഷേത്രത്തിലെ തന്ത്രിയായ ഭദ്രകാളിമാർപ്പള്ളി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽനിന്നു പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും കലശം മുതലായതിനും വേണ്ടുന്ന ഉപകരണങ്ങൾക്കും മറ്റും പടിഞ്ഞാറുപുറത്തു വാങ്ങുകയും സൗമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുതുടങ്ങുകയും പ്രതിഷ്ഠാദികൾ മുറയ്ക്കു നടത്തിക്കുന്നതിനായി കരയിൽ പ്രധാനനാരായണപള്ളിയിൽ മേനോൻ, വെട്ടിക്കുളങ്ങരക്കയറ്റം മുതലായവരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം തെക്കുംകൂർ രാജാവു മുൻകൂട്ടി സ്ഥലത്തേത്തി വേണ്ടുന്ന ചട്ടക്കെട്ടുകളെല്ലാം ചെയ്തുകൊണ്ടു താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈ സംഗതികൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു കിളിതുർദേശത്തു 'കണ്ണാട്ടി' എന്നു വിട്ടിൽ 'കോത' എന്നു പേരായി ഒരു സ്ത്രീയുണ്ടായിരുന്നു. പയേരവുമായും ഈശ്വരഭക്തയും സൽഗുണവതിയുമായിരുന്ന അവരെ ഏല്പാവകം 'കോതമ്മ' എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നതു്. അവർക്ക് ഏഴര ഔശിക വെളുപ്പിൻ കുളിയും ചില ദിവസവും മറ്റും പതിവായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു യോഗീശ്വരൻ അവർക്ക് ഒരു ദിവ്യഗന്തം ഉപദേശിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ മന്ത്രം ജപിച്ചുജപിച്ച് അവരെ ഒരു ദിവ്യയായിത്തീർന്നിരുന്നുവത്രെ. അവർ വെളുപ്പാൻകാലത്തു കുളിക്കാൻ

പോകുന്ന സമയം 'കാത്തുറയിനി' എന്നു പേരായി ആ
വർണ്ണമായിരുന്ന മകളെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോവുക പതിവു
യിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം വെളുപ്പാൻകാലത്തു കിളിക്കാൻ പോ
കാതെയുപ്പോൾ കോതയമ്മ പതിവുപോലെ മകളെ വിളി
ച്ചിട്ട് "അമ്മ മുൻപെ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ; ഞാൻ പിന്നാലെ
വന്നുകൊള്ളാം" എന്നു പറയുകയാൽ വൃദ്ധ പോയി, പൂ
ഴയിലിറങ്ങി. കളി ആരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ മറുകരയിൽ
നിന്നു് ആരോ വെള്ളത്തിലിറങ്ങി. നടന്നു തന്റെ നേരെ
വരുന്നതായിത്തോന്നുകയാൽ വൃദ്ധ സ്വല്പം ഭയത്തോടുകൂ
ടി 'കാത്തുറയിനി' എന്നു് ഉറക്കെ വിളിച്ചു. അപ്പോൾ
വെള്ളത്തിൽകൂടെ നടന്നുവന്ന ആൾ ഉച്ചത്തിൽ വിളി
കേട്ടുകൊണ്ടു കോതയമ്മയുടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. അ
തു തന്റെ മകളായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു കോതയമ്മ
"നീയിപ്പോൾ അക്കരയ്ക്കു പോയതെന്തിനാണു്?" എന്നു
ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ പുന്നയാൾ "അമ്മേ! ഞാൻ
ഒരു കാത്തുറയിനിതന്നെയാണ്; എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ
മകളല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു വൃദ്ധ സൂക്ഷിച്ചു
നോക്കി. വൃദ്ധയ്ക്കു നമ്മളെന്തിനാണു് കറഞ്ഞുപോയിരുന്ന
എങ്കിലും അപ്പോൾ കരേഴ്സി സിലാവുണ്ടായിരുന്നതി
നാൽ ആ പുന്നയാൾ സ്വപ്നംഗസ്മാരിയും നവയൗവന
യുക്തയുമായ ഒരു കന്യകയാണെന്നും ആ ബാലിക ത
ലമുടി ഭംഗിയായി ചീകിക്കെട്ടി സുരഭിലകസ്മരങ്ങൾ ചൂ
ടകയും കാതിൽ ഭാലയും കഴുത്തിൽ പാലക്കുമോതിര
വും അരയിൽ പട്ടുവസ്ത്രവും ധരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്

അം വൃദ്ധ മനുഷ്യിലാക്കുകയും അവർ തമ്മിൽ സ്വപ്നം സംഭാഷണം നടക്കുകയും ചെയ്തു.

വൃദ്ധ—ഈതെവിടെനിന്നാണ് വരുന്നത്? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു.

കന്യക—ഞാൻ സ്വപ്നം കിഴക്കുനിന്നാണ് വരുന്നത്. ഇവിടെ കുന്നിൻപുറത്തായി ഒരു ക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഞാൻ അവിടെക്കയറി പരക്കാനായിട്ടാണ് പോകുന്നത്.

വൃദ്ധ—ആ അമ്പലം ശാസ്താവിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനായിട്ടു പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

കന്യക—അതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും ഞാൻതന്നെ അവിടെപ്പോകും. ഞങ്ങൾ ഏഴുപേരാണ് കിഴക്കുനിന്നു പോുന്നത്. ശേഷമെല്ലാവരും ഇടയ്ക്കു കരോ സ്ഥലങ്ങളിൽക്കയറി തമസ്സമായി. എനിക്കുമാത്രം ഏങ്ങും സ്ഥലം കിട്ടിയില്ല. അപ്പോഴാണ് ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥലം തെളുപ്പമായിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞത്. ഉടനെ ഇങ്ങോട്ടു പോരികയും ചെയ്തു. ശാസ്താവിനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ വേണമെങ്കിൽ വേറെ അമ്പലം പണിയിച്ചുകൊള്ളുവാൻ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സാമാജികന്മാരായതരം പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായവരെ അറിയിച്ചേക്കാം. അവർ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ അറിയിച്ചുകൊള്ളുമല്ലോ. ഇനിമേലാൽ ഈ കരയിൽ കട്ടികൾക്കു കാത്തുയന്നി എന്നു പേരിടുകയും പാലക്കുമേതിനും കെട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുകതന്നെ നിങ്ങൾ

നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻമാരായതും ജനങ്ങളെ അറിയിച്ചേക്കാം. ഇതൊന്നും പറഞ്ഞതായിട്ടും നമ്മൾ തമ്മിൽ കണ്ടതായിട്ടും ആരോടും നിങ്ങൾ പറയുകയുമാരുത്.

ഇവരുടെ ഈ സംഭാഷണം കേട്ടുകൊണ്ട് ആ ദേശക്കാരനും നല്ല ജ്യോത്സ്യനും പ്രശ്നമോശ്ണിപ്പണനും ഒരു ദിവ്യനുമായ കന്നിയാമ്പരമ്പിൾക്കുണിയൻ ഒരു മരത്തിൽ മറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു കന്യകയുടെ സംഭാഷണമുപസാനിച്ച ഉടനെ ആക്കുണിയൻ “അടിയൻ ഇതെല്ലാം കേട്ടുവല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കന്യക, “എന്നാൽ നീയും ഇതൊന്നും ആരോടും മിണ്ടിപ്പോകരുത്. നീ ആരോടുകിലും ഇക്കാര്യം വല്ലതും പറഞ്ഞാൽ നിന്റെ സന്താനങ്ങളെല്ലാം എന്നും ചട്ടത്തറ പൊട്ടനും (മടന്തനും ബധിരനും) ആയിത്തീരും” എന്നും പ്രാർത്ഥിച്ചു, “കന്നിത്തറ വന്നാൽ ഇനിയും നിങ്ങൾക്ക് ഏന്ദ്രക്കുറുപ്പും” എന്നും പറഞ്ഞിട്ട് ഉടനെ അദൃശ്യമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ കന്യകയുടെ സ്വപ്നവും കാണുകയും സംഭാഷണം കേൾക്കുകയും ചെയ്തിട്ട ഭയചിന്തയവിശ്വലയായിത്തീർന്ന കേരതയമ്മ കുഞ്ഞുത്തിൽ കളികഴിച്ചു വിട്ടിലെത്തി പതിവുള്ള ജപവും മറ്റും കഴിച്ചുകൂട്ടി. അപ്പോഴേക്കും കേരതയമ്മയുടെ സഹോദരനായ കൊച്ചയച്ചനും അവിടെയെത്തി. ഉടനെ കേരതയമ്മ കൊച്ചയച്ചനോട് “എടാ! കൊച്ചയച്ചാ! കന്നിത്തറ പണികഴിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്പൂത്തറയിൽ ഒരു ഭഗവതി ഇളകുകൊണ്ടിരിക്ക

ന്ന അതിനാൽ ഇനി ശാസ്താവീനെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ അഞ്ചലം ചേരെ ഉണ്ടാക്കിക്കണം. അവിടെ ഇളകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ കാന്തൂരായി നിൽക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇനിമേലാൽ ഈ കരയിൽ ആകാം കാന്തൂരായി നിന്നു പോരിട്ടുകൂടാ. ആരെയും പാലക്കാമോതിരം കെട്ടിക്കയറ്റരുത്. നീ ഈ വിവരം കരയിൽ പ്രധാനാചാര്യൻ പള്ളിയിൽ മേനോൻ, വെട്ടിക്കുളങ്ങരക്കയറ്റം മുതലായവരെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ധരിപ്പിക്കണം. രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ അറിയിച്ചുകൊള്ളുമല്ലോ? എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടിട്ടു കേരതയമ്മ എന്തോ വിചിത്രമെന്നു എന്നാണു് കൊച്ചയപ്പൻ തോന്നിയതു്. എങ്കിലും അയാൾ ഉടൻ ഈ വിവരം പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായവരെ ശ്രദ്ധിപ്പിക്കുകയും മേനോൻ തെക്കേക്കൂർ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. കേരതയമ്മ പറഞ്ഞതായതുകൊണ്ടു് ഇതു കേവലം അഞ്ചലമായിരിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു രാജാവും പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായവരും കുന്നത്തു് കൂട്ടുകയും കുന്നിതറൻപരമ്പിൽ കുന്നിയാരെ വരുത്തി പ്രശ്നം ചെയ്തിപ്പോക്കിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പണിക്കർ തീർത്തിരിക്കുന്ന ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവീസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെയാണെന്നു സാക്ഷാൽ മഹാമായതാകുന്ന കാന്തൂരായിനിദേവി ലോകരക്ഷാതന്മം വല മുത്തികളായിപ്പിരിഞ്ഞു ഇപ്പോൾ കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു കൊണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിൽ കയറി ഇളകൊണ്ടു നടക്കിയിരിക്കുകയാണെന്നു അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മുത്തിയാണു് ഇവിടെ

യും ഇളകൊണ്ടിരിക്കുന്നുതെന്നും പല മുന്തികളായി വിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും എല്ലാം ആ മഹാമായ ഭാരതത്തെയാണെന്നും “എകൈവാടം ജഗത്യുത്ര ദിനീയാകാ മഹാപരം?” എന്നുണർപ്പൊ ദേവി അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നത് എന്നും മറ്റും കുന്നിയാർ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ എല്ലാവരും ഇതെല്ലാം വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ സമയം കേതേയമ്മയും കുന്നിന്മേലെത്തി “കുന്നിന്മേൽ വന്നാൽ ഇനിയും നിങ്ങൾക്ക് എന്തെന്നാമ?” എന്നു ദേവി അരുളിച്ചെയ്തിരുന്നതിനെ കാത്തു അവർ അമ്പലത്തിൽക്കയറി ശ്രീകോവിലകത്തേയ്ക്കു നോക്കി. അപ്പോൾ അവർ അവിടെ “നാലെട്ടു തൃക്കൈകളിലുള്ള ചലിക്കും ശുചാദി നാനായുധഭാസമാന”യായും “മുത്തും മനോജ്ഞ”യായുമിരിക്കുന്ന കാത്തുായിവിത പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടിട്ടു ഭയവിസ്മയാകലയായിത്തീരുകയും ചില സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലി ദേവിനെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സമയം ആ ഭക്തയെ തൊട്ടുകൊണ്ടു നോക്കിയവരെല്ലാം ദേവിയുടെ രൂപം മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം കണ്ടു ഏറ്റവും ഭയംതൂങ്ങിയവരായിത്തീർന്നു. കുറച്ചുസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ ദുർന്നിരിക്കുമായ ഒരു തേജസ്സമാത്രം ഭദ്രാക്ഷിയും, ക്രമേണ അതും അദൃശ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം അവിടെക്കൂടിയിരുന്ന മഹാമാരുടെ ആലോചന ശ്രേയസ്ത മറ്റൊരുകാരെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കാനായി പണിയിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന ശാസ്താവിന്റെ വിഗ്രഹം ഇനി എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്” എന്നായിരുന്നു.

പുത്തനരയി പണിയിച്ചിട്ടുള്ള അമ്പലത്തിന്റെ അടുക്കൽത്തന്നെ തൽക്കാലം ഒരു ശ്രീകേവിൽ മാത്രം പണിയിച്ച ശർണ്ണാവിന്റെ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കൊണ്ട് എല്ലാവരും കൂടി തീർത്ഥാടകന്മാരും അപ്രകാരം അഞ്ചുദിവസംകൊണ്ട് ഒരു ശ്രീകേവിൽ പണിയിച്ചു കർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുള്ള ക്രിയകൾ തുടങ്ങുന്നതിന്നു തലേദിവസംതന്നെ തന്ത്രി, പരികർമ്മികൾ മുതലായവർ സ്ഥലത്തെത്തി അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായ വിശേഷങ്ങളെല്ലാം പള്ളിയിൽ മേനോൻ തന്ത്രിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽ അറിയിച്ചു. ഉടനെ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിന്, “എന്താൽ ദേവിപ്രതിഷ്ഠകൂടി ഇപ്പോൾത്തന്നെ നടത്തുകയാണല്ലോ വേണ്ടത്. ദേവി ഇവിടെ ഇരിക്കേണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും വിശ്വാസം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാവർക്കും കൺത്തക്കവണ്ണം ഒരു ചുനാമ്പിംബപ്രീതിഷ്ഠകൂടിച്ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. അങ്ങിനെതിച്ചു പ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം അതിലേയ്ക്കും വേണ്ടുന്ന ഉപകരണങ്ങളും ഒരു ബിംബവും വേണം” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മേനോൻ മുതലായവർ, “ഉപകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടാക്കാം; അതിന്നു പ്രയത്നമില്ല; ഈ മുളുത്തത്തിന്നു പ്രതിഷ്ഠിക്കത്തക്കവണ്ണം ബിംബമുണ്ടാക്കിക്കുന്ന കാര്യം അസംബ്യമാണ്. അതിനാൽ ദേവിപ്രതിഷ്ഠ ഇനി അല്പമുണ്ടാകുന്ന മുളുത്തത്തിലാകുമെന്നു ജ്വക്കാനെ നിവൃത്തിയുള്ളു” എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ മതി” എന്നു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിനും സമ്മതിച്ചു.

അന്നു രാത്രിയിൽ കോതയമ്മയ്ക്ക് ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി. കറച്ചുദിവസം മുഖ്യാഭാവം അറുക്കുടവിൽ വെച്ചു കണ്ടതായ ആ കന്യക അവരുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു, “നിങ്ങൾ പതിവായി കളിക്കുന്ന കുടവിൽനിന്നു സ്വപ്നം വടിഞ്ഞാടു മാറി ഒരു കയമുണ്ടല്ലോ. ആ കയത്തിൽ എന്റെ ശിലാവിഗ്രഹം കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതെടുപ്പിച്ചു ഈ അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ എന്റെ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കൊണ്ടു. തോണിയിൽക്കയറി ആ കയത്തിന്റെ സമീപത്തു ചെന്നാൽ അവിടെ വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്നു ധാരാളമായി പാലകായ് പൊങ്ങിവരുന്നതു കാണാം. ആ സ്ഥലത്തു മുങ്ങിത്തപ്പിയാൽ വിഗ്രഹം കണ്ടു കിട്ടും” എന്നു പറഞ്ഞു എന്നായിരുന്നു സ്വപ്നം. സ്വപ്നം കണ്ട ഉടനെ ആ പൂജാ ഉണക്ക കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിട്ട് അവിടെയെങ്ങും ആരേയും കണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഇതു ദേവി എഴുന്നള്ളി അരുളിച്ചെയ്യുന്നതായെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു കോതയമ്മ ഈ വിവരം കൊച്ചയപ്പൻ മുഖാന്തരം അന്തിരാവില്ലെ പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായ പലരോട് അറിയിച്ചു. കോതയമ്മയുടെ വാക്ക് കേൾക്കുകയും മിശ്രയായിപ്പോവുകയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസം എല്ലാവരുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായ ചില പ്രധാനന്മാർ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിത്തപ്പാൻ പരിചയവും സാമത്രിയുമുള്ള ചിലരോടുകൂടി ഉടനെ വെള്ളത്തിൽക്കയറി ആ കയത്തിലേക്കു പോയി. അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ ഒരു സ്ഥലത്തു സംഖ്യയില്ലാതെ പാലകായ് വെള്ളത്തിനടിയിൽനിന്നു പൊങ്ങിവരുന്നതായി കാണുകയും

അവിടെ ചിലർ മുങ്ങിത്തപ്പിയപ്പോൾ ബിംബം കണ്ടുകിട്ടുകയും അതെടുത്തു കണിഞ്ഞ് കൊണ്ടുവരികയും പിന്നെ ബിംബപരിശ്രമം മുതലായ സകല ക്രിയകളും ചെയ്തു നിശ്ചിതമുള്ളത്തത്തിൽത്തന്നെ ദേവിയുടേയും ശാസ്താവിന്റെയും പ്രതിഷ്ഠയും കലശവും നടത്തുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി അതിക്രമമായി ഉത്സവവും നടത്തി.

അക്കാലത്തുതന്നെ തെക്കേക്കൂർരാജാവും തന്ത്രിയും പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായവരും കൂടി ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവം മുതലായ ആട്ടവിടശ്ശങ്ങൾ മംസവിശേഷങ്ങൾ, നിത്യനിദാനം മുതലായവയ്ക്കു പടിത്തരം നിശ്ചയിക്കുകയും അവയ്ക്കെല്ലാം വകവെച്ചു ധാരാളം വസ്തുക്കൾ ദേവസ്വപ്രേരിൽ പതിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ ആ ഭഗവതീദേവസ്വം ഏറ്റവും ധനപുഷ്ടിയുള്ളതായിത്തീർന്നു. അവിടെ പ്രാധാന്യവും ദേവിക്കുതന്നെ സിദ്ധിച്ചു. ശാസ്താവിന് അവിടെ കരുപദേവന്റെ സ്ഥാനം മാത്രമേ സിദ്ധിച്ചുള്ളൂ. എങ്കിലും ദേവിക്ക് ഇതൊന്നുകൊണ്ടും നല്ല തൃപ്തിയായില്ല.

പടിത്തരം നിശ്ചയിച്ചു ദീപസം രാത്രിയിൽ തെക്കേക്കൂർ രാജാവിന് ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി. സമുദംഗസുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു് “ഇതൊന്നുകൊണ്ടും എനിക്കു തൃപ്തിയായിട്ടില്ല. എനിക്കു തൃപ്തിയുണ്ടാകെങ്കിൽ ഏന്റെ കോതയമ്മയ്ക്കുകൂടി എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കണം. കോതയമ്മ സന്തോഷിച്ചാൽ ഞാനും സന്തോഷിക്കും” എന്നു പറഞ്ഞതായിട്ടായിരുന്നു സ്വപ്നം. ആ സമയത്തുതന്നെ ഇപ്രകാരം

മൊരു സ്വപ്നം പള്ളിയിൽ മേനോനുണ്ടായി. നേരം
 വെളുത്തയുടനേ പള്ളിയിൽ മേനോൻ രാജസന്നിധിയിൽ
 ലെത്തി തനിക്കുണ്ടായ സ്വപ്നത്തിന്റെ വിവരം അറി-
 യിച്ചു. തനിക്കും ഇപ്രകാരമൊരു സ്വപ്നമുണ്ടായി എ-
 ന്നു രജാവു പറഞ്ഞു. ഉടനേ മണ്ടുപേരുംകൂടി ആളയ-
 ച്ച കുന്നിയൻപറമ്പിൽ കുന്നിയനോ വരുത്തി പ്രശ്നം
 വെളിപ്പിച്ചു നോക്കിച്ചു. അപ്പോൾ ഈ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു
 ദേവിയുടെ ദർശനത്തെയാണെന്നും കേരതയമ്മയ്ക്കുകൂടി
 എന്തെങ്കിലും ശരിയായിട്ടു കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ ദേവിയു-
 ടെ കേര്പ്പവും തന്നിരിക്കണം അന്നകം അന്നതങ്ങളുമു-
 ണ്ടായിത്തീരമെന്നും കുന്നിയൻ വിധിച്ചു. അതിനാൽ
 കേരതയമ്മയുടെ പേരിൽ ഏതാനും പുഞ്ചനിലം ഇന്നു
 മായി പതിച്ചുകൊടുത്തതുകൂടാതെ അവരുടെ സഹോദര-
 നായ കൊച്ചയപ്പനോ ദേവസ്വത്തിൽ മറ്റൊരുത്തിരമാ-
 യി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. കേരതയമ്മയുടെ പേരിൽ
 പതിച്ചുകൊടുത്ത നിലത്തിനു 'കേരതനേടിയ നിലം' എ-
 ന്നാണ് പേരു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. അതു കാലക്രമേ-
 ന്ന ലോപിച്ചു 'കേരതാടി' നിലമെന്നായിത്തീർന്നു. ആ
 നിലം ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു (൧൦൯൦-൧൦൯൫)
 വരെ കണ്ണാട്ടുവീടുകാരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നതാ-
 ണെ ഇരുമ്പിറന്നു പിന്നീട് അവർ എഴുതി വിരുകു-
 ണ്തതിനാൽ അന്ത്യമായിട്ടുപോയി എങ്കിലും ഇ-
 പ്പോഴും ആ നിലത്തിനു കേരതാടിനിലം എന്നുതന്നെ
 യാണ് പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ആ വീടുകാർ ദേവ-
 സ്വത്തിൽ ൧൦൯൦-൧൦൯൫വരെ മറ്റൊരുത്തിരവുമുണ്ടായി

ഭന്നം. പിന്നീട് ചില കാരണങ്ങളാൽ അതും മാറിപ്പോയി. എങ്കിലും ആ വീടുകൾ പ്രതിവഷം ൨൨ പാ നെല്ലുപിതം ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് ഇന്നുമായി ഇപ്പോഴും കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്.

കേരളത്തെയും ഇന്നുമായി നിലം പതിച്ചുകൊടുത്ത കലത്തു കണിയൻപറമ്പിൽ കണിയന്നും ചില വസ്തുക്കൾ കരമൊഴിവായി പതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. വിശേഷിച്ച് അവരുടെ താലോട്ടേയ്ക്കു "മെച്ചൽ" എന്നൊരു സ്ഥാനപ്പേരുകൂടി തെക്കേകൂർ രാജാവു കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. വസ്തുക്കളെല്ലാം അവർ ഭാരം കാലത്തായി ഏഴതി വിരുകുളഞ്ഞതിനാൽ ഇപ്പോൾ അവർ കടിപാക്കുൻ പുരയിടവും മെച്ചരെന്നുള്ള സ്ഥാനപ്പേരും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. എങ്കിലും ദേവിയുടെ ശരണം അവർ ഇന്നും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തെയും ദേവിയും തമ്മിൽ ആരുകടവിൽവെച്ചുണ്ടായ സംഭാഷണം മറഞ്ഞുനിന്നു കേട്ട കണിയൻ ആ വർത്തമാനം അപ്പോൾത്തന്നെ സ്വകാര്യമായി അവന്റെ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു. അതിനാൽ അവന്റെ കുടുംബത്തിലുണ്ടാകുന്ന പൂർണ്ണ നാർ പെട്ടെന്നോ ചട്ടനോ ആയിരിക്കുന്നതിന് ഇപ്പോഴും പ്രത്യേകം വന്നിട്ടില്ല.

പ്രസ്തുത ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിൽ ആദ്യകാലമുതൽ കുതന്നെ തെക്കേകൂർ രാജാവിന്നു നാമമാത്രമായി ഒരു മേലാഴ്ച സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവിടെ സകല കൈകാര്യകർത്തൃത്വവും കരകാക്കുതന്നെയായിരുന്നു. തെക്കേകൂർ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിൽ ചേർന്നിട്ടും വളരെ

കാലത്തേക്ക് ആ ദേവസ്വം കരക്കാരുടെ കൈവശത്തിൽത്തന്നെ ഇരുന്നിരുന്നു. കൊല്ലം നൂറു-൦൧൦൦൦ ആണ് ഈ ദേവസ്വം തിരുവിതാംകൂർ സക്കാരിൽച്ചേർക്കുകയും അതോടുകൂടി കരക്കാരുടെ അധികാരങ്ങളെല്ലാം വിട്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ആ ദേശക്കാർ ആ ദേവിയെ ഇപ്പോഴും തങ്ങളുടെ പരദേവതയായിത്തന്നെ ആദരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. മൂലമായിരപ്പാ നിലവും അസംഖ്യം പായിടങ്ങളും തന്നെ പേരിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ ദേവസ്വം സക്കാരിൽച്ചേർത്തപ്പോൾ അന്നു ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവിന്റെ തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനമായിരുന്ന മൺഭരണാധ്യക്ഷൻ ക്ഷേത്രത്തിലെ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു മുമ്പു നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന പതിവുകളെല്ലാം കരച്ചുകുത്തുന്നതിനാൽ അവിടെ ഉത്സവാദികൾക്കു മുതൽ ഒട്ടും മതിയാകാതെയായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെയുണ്ടായ ദേവസ്വം പരിഷ്കാരത്തോടുകൂടി ആ മതിയാകാത്ത പാമകാര്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ആ ദേശക്കാർ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളിലുള്ള പ്രതിപത്തിയും ശ്രദ്ധയും ഒട്ടും കുറഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവിടെ വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇപ്പോഴും ഭംഗിയായിത്തന്നെ നടന്നുപോരുന്നുണ്ട്. ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾക്കായി ദേശക്കാർ ഏതാനും പണവും ശേഖരിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ സക്കാരിൽനിന്നു പതിച്ചുള്ളതു കഴിച്ച് പേരാനത്തതിനു ദേശക്കാരുടെ ആ പണത്തിന്റെ പലിശയിൽനിന്നു കൂടി ചെലവുചെയ്താണ് അവിടെ അവർ ഉത്സവം മുതലായവ നടത്തിപ്പോരുന്നത്. കരക്കാർ വിശേഷാൽ ചില

തിരുവാരണങ്ങളും മറ്റുംകൂടി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം കരകാരുടെ കൈവശംതന്നെയാണ് ഇപ്പോഴുമിരിക്കുന്നത്. ഉത്സവകാലത്തും മറ്റു വിശേഷദിവസങ്ങളിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായി അവർ അവ എടുത്തുകൊടുക്കുകയും അടിയന്തിരം കഴിഞ്ഞാൽ തിരിയെ വാങ്ങിവെച്ചു സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. അവയൊന്നും അവർ സങ്കാരിലേക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടില്ല.

കിളിത്തൂർ കുന്നിന്മേൽ ദേവീപ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞിട്ട് ആദ്യമായി നടന്ന ഉത്സവം മീനമാസത്തിൽ രോഹിണി കോടിയേറ്റും പൂരം ആഘോഷമായിട്ടായിരുന്നു. അതിന്റെതന്നെ ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നു. മീനമാസത്തിൽ കർത്തിക ഭഗവതിയുടെ തിരുനാളെന്നു സങ്കല്പിച്ച് ആദിവാസന്തെയും കരുത്സവംപോലെതന്നെ ആഘോഷവും കൊണ്ടാടിവരുന്നുണ്ട്. അതും ദേശക്കാർകൂടി വന്നും ചെലവുചെയ്താണ് നടത്തിവരുന്നത്. സങ്കാർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേശക്കാരുടെ സഹകരണം ഇതുപോലെ മറ്റെങ്ങുമുണ്ടെന്നു തോന്നുവരില്ല. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ ൧൦൧൨-൧൦൧൩ ശ്രീകോവിലിന്നും ൧൦൧൩-൧൦൧൪ മണ്ഡപത്തിന്നും ചെമ്പിട്ടവിച്ചതു ദേശക്കാർതന്നെയാണ്. അടുത്ത കാലത്തു അഗ്നിബാധയാൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ശ്രീകോവിൽ സങ്കാരനവാദിപ്രകാരം വീണ്ടും പണികഴിപ്പിച്ചു ചെമ്പിട്ടവിക്കാൻ ഉത്സാഹിച്ചുവരുന്നതും ഈ ദേശക്കാർതന്നെ. ഇതെല്ലാം ആ ദേശക്കാർക്കു ദേവിയേക്കുറിച്ചുള്ള ഭക്തികൊണ്ടു മാത്രമല്ല; ഭയംകൊണ്ടുകൂടിയാണ്. ആ ദേവിയുടെ പൈതൃവും മാഹാത്മ്യവും അവ

ത്രയ്യമാത്രമുണ്ട്. അതിലേക്കു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കൂടി
 പ്പറയാം.

കിളിത്തൂർദേശത്തു് ആർക്കും കയ്യാട്ടായിനിയെന്നു
 പേരിടുകയും പാലക്കാശ്ശേരിയിൽ കെട്ടിക്കുകയുമുണ്ടെന്നു
 ദേവി മുൻപേതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ദുഷ്ട
 കൂട്ടവും ഇപ്പോഴും ആ ദേശത്തു വതിവില്ല. ആ ദേശ
 ത്തുള്ള പുരുഷന്മാർ സംബന്ധം ചെയ്താൽ മറ്റൊരു കാ
 ത്ത്യായിനിയെന്നു പേരായ സ്ത്രീകളെ അന്യദേശത്തുനി
 ന്നു് അവിടെക്കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചപ്പോൾ സുഖമായി
 അധികം ദിവസം താമസിക്കുന്നിടയാകാറില്ല. എന്നെ
 കിലും കാരണവശാൽ ആ സ്ത്രീകൾ പെട്ടെന്നു് ആ ദി
 ക്കു വിട്ടു പോകേണ്ടതായിവരും. ഇതു് ഇപ്പോഴും കണ്ടു
 വരുന്നു് ഒരു സംഗതിയാണു്.

പണ്ടൊരിക്കൽ പെങ്ങളും എന്ത ദേശത്തു് ഒരു വീ
 ടിൽ സ്ത്രീസന്താനമില്ലാതെയിരുന്നതിനാൽ “ഒരു പെൺ
 കുട്ടിയുണ്ടായാൽ ആ കുട്ടിയെ കിളിത്തൂർ കുന്നിന്മേൽ ഒ
 ഗവതിയുടെ നടയിൽ കൊണ്ടുപോയിവെച്ചു ചോറുകൊ
 ടത്തേക്കും” എന്നു ആ വീട്ടുകാർ നിശ്ചയിച്ചു. അന്ന
 ന്തരം അധികം താമസിയാതെ ആ വീട്ടിൽ ഒരു സ്ത്രീ
 ഗളം ധരിക്കുകയും യഥാകാലം ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്ര
 സവിക്കുകയും ചെയ്തു. വീട്ടുകാർ അത്യന്തം സന്തോഷി
 ച്ചു് ആരും മാസത്തിൽ ചോറുകൊടുക്കുന്നതിനായി കുട്ടി
 യേയുംകൊണ്ടു കിളിത്തൂർ കുന്നിന്മേലെത്തി ചില വഴിപാ
 ടുകൾ നടത്തി, ചോറു കൊടുക്കുന്നതിനായി ആരും
 ഞ്ചമണിയിച്ചു നടയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ആ സമയം

കുട്ടിക്കു ഒരു ബോധക്കുതമണമായി. കുട്ടി കണ്ണു തുറക്കുകയോ മുഖകുടിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ചെയ്തിലത്താട്ടു താളുപോലെ വാദിത്തമുണ്ടു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു കുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ മാത്രമല്ല, ദേവീദർശനത്തിനായി അവിടെ വന്നുകൂടിയിരുന്ന അന്യജനങ്ങൾപോലും അത്ഭുതം വിചിണ്ണരായി നീന്നു. ഉടനെ ഒരു ദൈവജ്ഞനെ വരുത്തി പ്രശ്നംവെച്ചിട്ടു നോക്കിക്കുകയും കുട്ടിയുടെ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ കാരണം അതിനെ പാലക്കാമോതിരം കെട്ടിട്ടു നടയിൽ കൊണ്ടുവന്നതാണെന്നും ആ മോതിരമഴിച്ചു നടയ്ക്കുവെച്ചാൽ കുട്ടിക്കു സുഖമാകുമെന്നും പ്രശ്നക്കാരൻ വിധിക്കുകയും കുട്ടിയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ആ മോതിരമഴിച്ചു നടയ്ക്കു വെക്കുകയും ഉടനെ കുട്ടിക്കു സുഖമാവുകയാൽ ചോരകൊടുത്തു കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. ആ പാലക്കാമോതിരം മറ്റുള്ള തിരുവാഭരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കരകാരരുടെ കൈവശം ഇപ്പോഴുമവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതു അവിടെ ഉത്സവകാലങ്ങളിലും മറ്റും ഏഴുനുള്ളിപ്പിൻ അകിയിൽ ചാത്തുകയാണു് ചെയ്തുവരുന്നതു.

വൈക്കത്തു കോട്ടയംമുഖം സന്ധ്യവേലയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന അരി, കരിക്കോപ്പുകൾ മുതലായ സാമനങ്ങളെല്ലാം കോട്ടയം പാപ്പവൃക്കാരൻ ശേഖരിച്ചു, പള്ളിങ്ങിലാക്കി വൈക്കത്തു കൊണ്ടുപോയി സന്ധ്യവേല നടത്തുകയായിരുന്നു മുൻകാലങ്ങളിൽ പതിവു്. സാമനങ്ങളെല്ലാം പള്ളിങ്ങിലാക്കി വൈക്കത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടന്നു ദിവസം പാവുവൃക്കാരൻ മുതലായവരുടെ വകയായി കീളിരൂർ ക

ന്നിന്മേൽ ഭഗവതിക്കു ഒരു ചരക്കിലട വഴിപാട് നടത്തു
 കയും പതിവായിരുന്നു. സക്കാർ വക അടിയന്തിരങ്ങൾ
 കള്ളു സംഭരണത്തിനുള്ളിലും കത്തുകയേപ്പോടായപ്പോൾ
 സന്ധ്യവേലയ്ക്കുള്ള സംഭരണങ്ങൾ പാവുതുക്കാരന്മാർ
 ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകയെന്നുള്ള പതിവു നിന്നുപോ
 യി. അതോടുകൂടി കന്നിന്മേൽബ് ഭഗവതിക്കു പതിവു
 ണ്ടായിരുന്ന അടവഴിപാടും നിറുത്തലായി. അപ്പോൾ
 വൈക്കത്തു ചില ദുർല്ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. സ
 ണ്ധ്യവേലസ്സദ്യയ്ക്കുള്ള പ്രഥമത്തിൽ അത് വീഴുക, കറുപ്പിൽ
 ഗെളളി വീഴുക മുതലായ ദുർല്ലക്ഷണങ്ങൾ പതിവായി
 കണ്ടുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിന്റെ കാരണമറിയുന്നതി
 നായി പ്രശ്നംവെണ്ണിച്ചു അന്വേഷിച്ചു. അപ്പോൾ ഈ അ
 മഗളങ്ങൾ കാരണത്തിന്റെ കാരണം കിളിതുർ കന്നി
 ന്മേൽ ഭഗവതിക്കു പതിവുള്ള വഴിപാട് നടത്താത്തതു
 കൊണ്ടു വൈക്കത്തപ്പന്മാരായിട്ടുള്ള വിരോധമുണ്ടെന്നും
 ഏന്റെ കർത്തൃരീതിക്കു പതിവുള്ളതു കൊടുക്കു
 തെ എന്നിങ്ങു പതിവുള്ളതു ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയില്ല”
 എന്നാണ് വൈക്കത്തപ്പന്റെ ഭാവമെന്നും പ്രശ്നക്കരൻ
 വിധിച്ചു. അതിന്നുസ്പന്ധമായി ചുറ്റത്തുകത്തുകൾ ന
 ടത്തുകയാൽ സക്കാർവകയായി ആ വഴിപാട് നടത്തി
 കൊള്ളുന്നതിനു ഗവണ്മണ്ടു അനുവദിച്ചു. പണ്ടുതന്നെ
 പ്പോലെയാണു മില്ലകിലും സന്ധ്യവേല വകയായി ആ
 വഴിപാട് നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും നടന്നുവര
 ന്നുണ്ടു.

ഇന്നി ഇവിടെ ദേവിക്കു അടവഴിപാട് പ്രധാനമാ
 യിത്തീർന്നതിന്റെ കാരണംകൂടി പറയാം. ദേവിയുടെ

ബിംബത്തിന്നു പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ കഴിച്ചുദിവസം തന്ത്രീന
 ന്യൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്ക് എന്തോ അത്താഴമില്ലാത്ത ദിവസമാ
 യിരുന്നു അതിനാൽ പലക്കരത്തിൽ അരി പൊടിച്ചു
 കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കണമെന്നു ശ്രീനിക്കാരൻ കഴക
 കരരോടു പറഞ്ഞു. കഴകക്കാർ ഇരുനാഴി ഉണക്കലരി
 യാണ് പൊടിച്ചു കൊണ്ടു ചെന്നു കൊടുത്തത്. അതി
 നാൽ ശ്രീനിക്കാരൻ അതിന്നു ചേരുന്ന ശങ്കരയ്യം നാളി
 കേരവും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതു വത്സൻ. (അട) ആയിര
 ണം. അതു കണ്ടിട്ടു തന്ത്രീനന്യൂരിപ്പാട്ടു, “വത്സനാണോ
 പലക്കരം? എന്നാൽ അതു നിവേദിച്ചിട്ടു വേണം തി
 ണ്നാൻ. ബിംബത്തിന്നു പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ കഴിഞ്ഞിരിക്കു
 ന്നതിനാൽ ഇപ്പോൾ ഏന്തെങ്കിലും നിവേദിക്കണമ
 ല്ലോ. അതിന് ഇതുതന്നെ ആയിക്കളയാം” എന്നു പ
 രഞ്ഞു. ആ വത്സനെടുത്തുവെച്ചു അദ്ദേഹംതന്നെ നിവേ
 ദ്യം കഴിച്ചു. അന്നു രാത്രിയിൽ തന്ത്രീനന്യൂരിപ്പാട്ടിലേ
 ക്ക് ദേവിയുടെ ദർശനമുണ്ടായി. വത്സൻ നിവേദ്യം ഏ
 നിക്കു വളരെ തൃപ്തികരമായിരിക്കുന്നു. പതിവായി അ
 ത്താഴ്പ്പുജ്വലയോടുകൂടി നിവേദിക്കുന്നതിന് എപ്പാടു ചെയ്യ
 ണം” എന്നു ദേവി അരുളിച്ചെയ്തതായിട്ടാണ്. നന്യൂരി
 പ്പാട്ടിലേക്കു ദർശനമുണ്ടായതു. ഇങ്ങിനെ ദർശനമുണ്ടായ
 വിവരം പിറേറ്റിവസംതന്ത്രീനന്യൂരിപ്പാട്ടു രാജാവിന്റെ
 അടുക്കലും പള്ളിയിൽ മേനോൻ മുതലായവരോടും പാ
 രഞ്ഞു. അവർ പ്രശ്നം ചെയ്തിച്ചു നോക്കിയതിൽ അതു ദേ
 വിയുടെ അരുളപ്പാടതെന്നയാണെന്നു പ്രശ്നക്കാരൻ വി
 ധിക്കര്യം ചെയ്തു. അതിനാൽ പ്രതിദിനം അത്താഴ

പുഷ്പം ഇരുന്നാഴിയരിയുടെ വടക്കുകൂടി പടിഞ്ഞാറേക്കു
 കിഴക്കേക്കു തെക്കേക്കു. അതു പതിച്ചായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.
 അതിപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നുണ്ടു. അടവഴിപാട്
 ദേവിക്കു പ്രീതികരമാണെന്ന് അറിയുകയാൽ കാരോര
 തർ കാരോ കായ്ക്കൾ സാധിക്കുന്നതിനായി യഥാശ
 ക്തി മുന്നേകാലിടങ്ങഴി അരികൊണ്ടും ആരോകാലിട
 ങ്ങഴി അരികൊണ്ടും പന്ത്രണ്ടുകാലിടങ്ങഴി അ
 റികൊണ്ടും ഇരുപത്തഞ്ചുകാലിടങ്ങഴി അരി
 കൊണ്ടും മറ്റും അടവഴിപാട് പ്രാർത്ഥിച്ചു തുട
 ന്നുകയും എല്ലാവരും കായ്ക്കൾ സാധിച്ചുതുടങ്ങുകയും
 ചെയ്തു. അങ്ങിനെ അടവഴിപാട് അവിടെ നടപ്പാവു
 കയും അതിന്നു പ്രാധാന്യം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. പ
 ന്ത്രണ്ടുകാലിടങ്ങഴി അരികൊണ്ടുള്ളതിന് 'പന്തിരുന്നാഴി
 യട' എന്നാണ് പേരുപറഞ്ഞുവരുന്നത്. അതിൽക്കൊ
 ണ്ണത്തിന് അരപ്പന്തിരുന്നാഴി, കൽപ്പന്തിരുന്നാഴി എ
 ന്നും യഥാക്രമം പേർ പറയുന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചുകാലിട
 ങ്ങഴി അരികൊണ്ടുള്ള അട വലിയ ചരക്കിൽ (വാ
 പ്പിൽ) അല്ലാതെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ പാടില്ല. അതിനാൽ അ
 തിന് 'ചരക്കിലട' എന്നും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ചര
 കിലടയ്ക്ക് ആറൊന്നു നാഴി അരി, ആറൊന്നു നാളികേ
 രം, ആറൊന്നു കടലിപ്പഴം, മൂന്നു തുലാം ശക്കര, മൂന്നാ
 ഴി നെയ്യ് ഇങ്ങിനെയാണ് പതിവ്. പന്തിരുന്നാഴിയട
 മുതലായവയ്ക്കും ഈ കണക്കനുസരിച്ചു പിതപ്രകാരമുള്ള
 നാളികേരം, ശക്കര മുതലായവ ചേർക്കണം. കടലിപ്പഴം
 കിട്ടാതെ വന്നാൽ അതിനുചകരം നേട്ടു പുഴവും വരിക്ക

മൂക്കപ്പഴവും ചേർക്കുന്നുണ്ട്. അടവഴിപാട് ഞായറാൽ സമീപസ്ഥലത്തുവെച്ചു ആചാര്യപുരുഷൻ അന്നേകം ജനങ്ങൾ ആ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ വന്നുകൂടുക പതിവാണ്. ഇത്രയീടങ്ങഴി അരികെക്കൂടി അടയുണ്ടായാൽ ബ്രഹ്മസ്വരമായും ശരണിക്കാരൻ, കഴുകക്കാരൻ, തേങ്ങപ്പണിക്കാരൻ, പള്ളിയിൽ മേനോൻ, വെട്ടിക്കുളങ്ങരക്കയ്യൻ, പാത്രം തേപ്പുകാരൻ ഇലയും വിരകം കൊടുക്കുന്നയാൾ മുതലായവർ ഇത്ര ഇത്ര അട വീതം കൊടുക്കണമെന്നു കണക്കുണ്ട്. അതൊക്കെക്കഴിഞ്ഞാൽ ഉള്ളതിന്റെ അവസ്ഥ പോലെ കഞ്ഞി രണ്ടാ അടവീതം അവിടെ വന്നുകൂട്ടുന്നവർക്കു പലവും കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതു നിർബന്ധമാണ്. അതുപോലെ കിരീടം വഴിപാട് നടത്തുന്ന ആൾക്കുമുണ്ട്. അതു കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും പെരുതെ വരുന്നവർ കിരീടക്കാരനായിരിക്കാൻ പാടില്ല. അവർ കൊടുക്കുന്നതൊക്കെയും ആ വഴിപാടുകൊണ്ടു യാതൊരു ചെലവുമുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ദേവിയുടെ വിരോധമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി പല സംഗതികളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നുമാത്രം പ്രസ്താവിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരണ്ടിൽ വൈക്കത്തു സന്ധിവേലയ്ക്കു സാമാനങ്ങളെല്ലാം ശേഖരിച്ചു പള്ളങ്ങളിലാക്കിക്കൊണ്ടുപോയ പാവുതുകാരൻ പതിവുള്ള ചാക്കിലടകഴിച്ചിട്ടു ശരണിക്കാരൻ മുതലായ അനുഭവക്കാർക്കുമാത്രം പതിവുള്ളതു കൊടുത്തിന്റെ ശേഷം പിന്നെയുണ്ടായിരുന്ന അടയെല്ലാം പാങ്ങി ഭാഗ്യം കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഉടനെ വൈ

കുത്തിൻ യാത്രയാവുകയും ചെയ്തു. അട കിട്ടുമെന്നൊക്കെ
 ഹിപ്പിച്ചു വന്നവരെല്ലാം ഇല്ലാഭംഗത്തോടുകൂടി തിരിയെ
 പോയി. ചില കുട്ടികൾ ഉറക്ക കരഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്
 മടങ്ങിയത്. അതു കണ്ടിട്ട് ചിലർ “ഇതു ഭഗവതി സ
 ഹിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തെല്ലാമാവത്തുകൾ വ
 ന്നുകൂടമോ എന്നോ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് മടങ്ങി
 പോയത്. കാര്യം അങ്ങിനെതന്നെ പറയുകയും ചെയ്തു.

പാവുതുക്കാരൻ മുതലായവർ വേമ്പനാട്ടുകായ
 ലിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും അതികലശലായി കാരും മഴ
 യും തുടങ്ങി. കായലിൽ കാളം വെരുകി വള്ളങ്ങളിൽ
 വെള്ളം അടിച്ചുകയറി, വള്ളം മുങ്ങുമെന്നുള്ള ഭീകരമായി.
 പാവുതുക്കാരൻ മുതലായവർ പരിഭ്രമവും കലശലായി.
 പ്രാണഭീതി നിമിത്തം ചിലർ നിലവിളിയും തുടങ്ങി.
 അപ്പോൾ പഴമപരി ചന്ദമുള്ളവരായി വള്ളത്തിലുണ്ടായി
 രുത്തായിൽച്ചിലർ, “അവിടെ വന്നുകൂടിയിരുന്നവർക്കും
 അടകൊടുക്കാഞ്ഞതു ഭഗവതിക്കൊട്ടും രസിച്ച് പ്പു. ദേ
 വിയുടെ വിശാധംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇപ്പോൾ ഈ
 കാരും പിശറും വന്നുകൂടിയത്. എന്തെങ്കിലും ഒരു
 പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ലെങ്കിൽ വള്ള
 ങ്ങൾ മുങ്ങുകതന്നെ ചെയ്യും” എന്നു പറഞ്ഞു. അതു
 കേട്ടു പാവുതുക്കാരൻ “എന്നാൽ വൈക്കത്തുപോയി സ
 ന്യവേലകഴിഞ്ഞു തിരിച്ചെത്തിയാലുടനെ പ്രായശ്ചിത്ത
 മായി ഒരു ചർക്കിലടുകൂടി കഴിക്കുകയും അവിടെ വരുന്ന
 വെക്കല്ലാം ധാരാളമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം.
 ഈ കാരും പിശറും മററട്ട്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ

കുറും മഴയും മറുകയും കായൽ ശാന്തതയെ പ്രാപി
ക്കുകയും ചെയ്തു. സന്ധ്യവേല കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തി
യ ഉടനെ പാവുതുക്കർ നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ പ്രായ
ശ്ചിത്തവഴിപാട് നടത്തുകയും അന്നവിടെ ചെന്നുകൂടി
യവകെല്ലാം അട പതിവിലധികം കൊടുക്കുകയും ചെ
യ്തു. ദേവിയുടെ മഠമുതൽക്കുറുമ്പുറം വെട്ടി കണ്ടു
ണ്ടു സംഗതികൾകൂടി പറഞ്ഞിട്ട് ഈ ലേഖനമവസര
നില്പിക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മുഖ്യ-മഠം കണ്ടുമുസത്തിൽ കിളിത്തുറദേശത്തു
തന്നെയുള്ള 'പുത്തൻമഠത്തിൽ ശിവയുൻ' എന്ന പര
ദേശബ്രാഹ്മണൻ മന്ത്രികം (വന്യമി) ഭിന്നമുണ്ടായി. ഭി
ന്നം ഏറ്റവും കടുത്തവകയായിരുന്നു. അവിടെ ഭിന്ന
ക്കയ്ക്കായിട്ടിരുന്നവരും ഭിന്നം ചെന്നുകണ്ടവരായ അന്യ
ന്മാരുമെല്ലാം ആ ബ്രാഹ്മണൻ കളിക്കുന്ന കായ്ക്കും അസാ
ധ്യമാണെന്നുതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. താൻ ഇതിന്നു
ലെ മരിച്ചുപോകുമെന്നു മോശിക്കും തോന്നി. അങ്ങിനെ
യിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ കരൾ അദ്ദേഹ
ത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു, "കന്നിന്മേൽ ബാലപതി
ക്കു പന്ത്രണ്ടു ചരക്കിലടകഴിച്ചേയ്ക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കു.
അങ്ങേയ്ക്കു കളിച്ചതൊഴാൻ സംഗതിയാകും" എന്നു പറ
ഞ്ഞതായി തോന്നി. അദ്ദേഹം കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിയ
പ്പോൾ ആരേയും കണ്ടില്ല. "എന്തൊ പെറ്റതെ സ്വ
പ്നം കണ്ടതായിരിക്കും" എന്നു വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം
പിന്നെയും കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. അദ്ദേഹം മയങ്ങിത്തുട
ങ്ങിയപ്പോൾ പിന്നെയും യഥാപൂർവ്വം കരൾ അടുക്കൽ

ചെന്നു പറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹത്തിനു തേങ്ങി. അങ്ങി
നെ മൂന്നു പ്രാവശ്യമുണ്ടായി. മൂന്നാം പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹം
കണ്ണുതുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ സഖാംഗസുന്ദരിയായ ഒരു
തരുണി ആ മുറിയിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നതായി അ
ദ്ദേഹം കണ്ടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഇതു ദേവിയുടെ
അരുളപ്പാടതന്നെയെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നുക
യും കളിച്ചുതൊഴുത്ത ദിവസംതന്നെ പന്ത്രണ്ടു ചരക്കില
ട കഴിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു.
പിറേറ്റിവസം മുതൽ ദീനത്തിന്നു് ഇറക്കം തുടങ്ങി. ദീന
മാരംഭിച്ചതിന്റെ ഇരുപത്തിരണ്ടാം ദിവസം അദ്ദേഹ
ത്തെ കളിപ്പിച്ചു. ഒരു വെള്ളിതാഴ്ചയാണു് അദ്ദേഹ
ത്തേക്കു കളിപ്പിച്ചതു്. അടുത്ത ഞായറാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ
കുന്നിന്മേൽ കൊണ്ടുപോയി തൊഴിയിക്കുകയും അന്നുത
ന്നെ പന്ത്രണ്ടു ചരക്കിലട കഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ദേശത്തുതന്നെ മരൈരു മന്ത്തിൽ ചാലുചാ
മാണ്ടു് യുദ്ധപരയ ഒരു ബ്രാഹ്മണനു പണ്ഡുരിദീനമുണ്ടായി.
ആ ദീനവും ഏററവും കടുത്ത വകയായിരുന്നു. അദ്ദേ
ഹവും ഈ ദീനത്താൽ മരിച്ചുപോകുമെന്ന് എല്ലാവരും
നീച്ചുപ്ലൊട്ടത്തി. ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഭാര്യയായ അ
മ്മൂർ വൃന്ദനാകുറഞ്ഞായിട്ടു്, “എന്റെ ഭർത്താവിനെ
കളിപ്പിച്ചു തൊഴിയിക്കുവാൻ സംഗതിയായാൽ തൊഴിയി
ക്കുവാൻ ദിവസം എന്റെ കഴുത്തിൽ പതിവായി കെട്ടിവ
രുത്തു പവൻമോല ഞാൻ ഞാടു വെച്ചേക്കും” എന്നു നി
ശ്ചയിച്ചു. ഇതു മരാരോടും പറഞ്ഞുമില്ല. ബ്രാഹ്മണ
നു ക്രമേണ ദീനം ഭേദപ്പെട്ടതുടങ്ങി. പതിനെട്ടാം ദി

വസം അദ്ദേഹത്തെ കുളിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അമ്മാക്കു വിചാർമായി. “അയ്യോ! എന്റെ പവൻമാല കൊടുക്കണമല്ലോ. അതു പ്രയാസമാണ്. ഇതിൽനിന്ന് ഒരു പവൻ ഉഴരിയെടുത്തു നടയ്ക്കുവെച്ചേക്കാം; അതു മതി” എന്നു് ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ബ്രാഹ്മണനെ നടയിൽക്കൊണ്ടുപോയി തൊഴിയിച്ചു ദിവസം അമ്മാക്കും കൂടെപ്പോയിരുന്നു. അവർ നിശ്ചയിച്ചതുപോലെ ഒരു പവൻ ഉഴരിയെടുത്തു നടയ്ക്കുവെച്ചു. ദീനമുണ്ടായ ബ്രാഹ്മണൻ ഉടനെ വിറച്ചുതുടങ്ങി. അതു ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു കലികൊണ്ടുതുറവാലെയായിട്ടു വെളിച്ചപ്പാടനാർ പറയുന്നതുപോലെ “കൊണ്ടുവാ; പവൻമാല അഴിച്ചുകൊണ്ടുവാ അല്ലാതെ ഞാൻ സമ്മതിക്കയില്ല” എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഉടനെ ബ്രാഹ്മണന്റെ ഭാര്യ പവൻമാല അഴിച്ചു ബ്രാഹ്മണന്റെ കയ്യിൽകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അതു നടയ്ക്കു വെച്ചിട്ടു പള്ളിയിൽ മേനോനെ വിളിച്ചു “ഇതെടുത്തു മറുളള തിരുവാഭരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ അകത്തു കൊടുത്തു ബിംബത്തിന്മേൽ ചാർത്തിക്കണം” എന്നു പറയുകയും കലിയടങ്ങി ബ്രാഹ്മണൻ പൂർണ്ണധീനിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പവൻമാല ഇപ്പോഴും കരക്കാരുടെ കൈവശംതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ദേവിയുടെ ബിംബത്തിന്മേൽ ചാർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ പവൻമാലയിൽ കറകുഴവെച്ചതായ പതിനെട്ടു് അരപ്പവനും ഒരു മുഴപ്പവനുമുണ്ടുള്ളതു്. ഇതിനെ പറയുകയാണെങ്കിൽ കിളിനൂർകുന്നിന്മേൽ ബീഭ

ഗവതിയുടെ അത്ഭുതമാണത്രെ ഇനിയും വളരെയുണ്ട്. വിസ്താരമേറിയതായി തുനിയുന്നില്ല. ഈ ദേവിയുടെ പ്രതിഷ്ഠയെപ്പറ്റി ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുള്ള ഗ്ലോകംകൂടി താഴെ എഴുതിക്കൊള്ളുന്നു.

“കോളംബംബേ ‘സുചുഞ്ചേ’ദിനകൃതിശ്ചക്ഷഗേ കീരദേശാലയേ (സ്ത്രീൻ മംഗല്യേ സന്മഹത്തേ നിജജനഹിതകൃതേ വിംബലിശോ മഹാത്മാ യസ്തം വിംബപ്രതിഷ്ഠാം ക്ഷതിവിജയവരൈഃ കാരയാമാസ ധീര-സ്തദേവീ ശൈലകന്യാ കലയതു കശവം സർവ്വം സർവ്വം നാ.”

ഈ ഗ്ലോകംകൊണ്ട് ഇവിടെ ദേവീപ്രതിഷ്ഠ നടന്നതു കൊല്ലം കരുന്തൂരിപ്പതിനേഴാമാണ്ടു മീനമാസത്തിലാണെന്നും അതു നടത്തിച്ചതു തദ്ദേശചരസികളായ ജനങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം തെക്കേക്കൂർ നോജാവാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

൩ പാഴ്വർ പെരുന്തുകോവിൽ

കരിക്കൽ ഒരു നമ്പൂരി വിവാഹം കഴിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു ജാതകം നോക്കിക്കൊണ്ടായി ചില സ്ത്രീജാതകങ്ങളും തന്റെ ജാതകവുംകൊണ്ടു പാഴ്വർ കുന്നിയാരുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു കുന്നിയാർ ജാതകങ്ങളെല്ലാം വാങ്ങി ആകപ്പാടെ ഒരു നോക്കിട്ടു തമ്പുരാനിപ്പോൾ

വലിയ ഗ്രഹപ്പിഴക്കുലമണ്ണ്. ഒരു കൊല്ലത്തിനകം അവിടുന്നു തിപ്പെട്ടുപോകുമെന്നാണു ജാതകംകൊണ്ടു കണന്നതു്. അതിനാൽ ജാതകംനോക്കണമെങ്കിൽ ഒരുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടു മതി. ഈ ഗ്രഹപ്പിഴ നീങ്ങികിട്ടണമെങ്കിൽ അതിനു തക്കവണ്ണമുള്ള പുണ്യകർമ്മമെന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം. അതത്ര ഏകദേശമല്ലല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ നമ്പൂരിയുടെ സമാന്യത്തിലധികം പ്രസന്നമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹം ഇതിന്നു മറുപടിയായി ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവിടെ നിന്നിറങ്ങിപ്പോയി. അപ്പോഴേക്കും നേരം സന്ധ്യയായിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ പുഴയിലിറങ്ങിക്കുളിച്ച് ഒരു നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലത്തുപോയി അത്താഴവും കഴിച്ച് അവിടെക്കിടന്നു.

തന്റെ മൗനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം നിമിത്തം നമ്പൂരിയുടെ ശത്രുവിൽക്കിടന്നിട്ട് ഉറക്കം വന്നില്ല. അദ്ദേഹം അവിടെക്കിടന്നുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രഹപ്പിഴ നീങ്ങണമെന്നാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു വിചാരിച്ചു തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. വിചാരിച്ചു കടക്കും, ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു ശിവപ്രതിഷ്ഠ കഴിപ്പിച്ച് അവിടെ നിത്യനിദാനം മംഗലശേഷം, ആട്ടവിശേഷം മുതലായവയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന മുതൽകൊടുത്തേയ്ക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും അതിനുള്ള മുതൽ തന്റെ മനസ്സുകല്പിക്കുകയും നീക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തു.

പിറൊടിവസം രാവില്ലെ അദ്ദേഹം വിണ്ടു കണിയരുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു തന്റെ ആയുസ്സിനെക്കുറിച്ച്

കൊണ്ടു ചിന്തിച്ചു പറയണമെന്നു പറഞ്ഞു. കണ്ണി
യാർ വീണ്ടും നോക്കിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭീശ്വര
യുഷ്മാരം കാണുകയാൽ, "തേമ്പുരാണെന്തോ വലുതായ
ഒരു പുണ്യകർമ്മം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായിക്കാണുണ്ടു്. ഇ
നി ഭയപ്പെടാൻനന്നുമില്ല. അവിടുള്ള ഭീശ്വരയുഷ്മാ
രം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി ഉടനെ വിവരം നട
ത്താം" എന്നു പറയുകയും ജാതകം നോക്കിക്കൊടുക്കുക
യും ചെയ്തു. എങ്കിലും താൻ നിശ്ചയിച്ച പുണ്യകർമ്മം
സംധിച്ചതിന്നു ശേഷമല്ലാതെ വിവരം കഴിക്കുന്നില്ലെ
ന്നു നമ്പൂരി തീച്ചയാക്കി.

അക്കാലത്തു പാഴ്വർതന്നെ തച്ചശാസ്ത്രനിപുണനും
യോഗ്യനുമായ ഒരു തച്ചൻ (ആശാരി) ഉണ്ടായിരുന്നു. ന
മ്പൂരി അവന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു വൈക്കത്തു പെരുന്തുകോ
രവിൽ ക്ഷേത്രംപോലെ ഒരു ക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പി
ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിലേയ്ക്കു് ഒരു കണക്കുണ്ടാ
ക്കുകയും സ്ഥാനം നിശ്ചയിക്കുകയും പണി നടത്തിച്ചത
രികയും ചെയ്യണമെന്നും പറഞ്ഞു. തച്ചൻ അപ്രകാ
രം ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിക്കുകയും വൈക്കത്തു പെരുന്തുകോ
രവിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയൊപ്പിച്ചു കണക്കു
ണ്ടാക്കുകയും ക്ഷേത്രം പണിയുന്നതിന്നു പൂർവ്വാഹ്നിയാ
യ (കിഴക്കോട്ടൊഴുകുന്നു) പാഴ്വർപുഴയുടെ വക്കത്തു് ഒരു
സ്ഥാനം കാണുകയും അവിടെ ആ കണക്കൊപ്പിച്ചു് ക
രമ്പലം പണിതുതീർക്കുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂരി അവിടെ
ശിവപ്രതിഷ്ഠ, കലശം മുതലായവ നടത്തുകയും ഒരു മ
ഹാക്ഷേത്രത്തിൽ വേണ്ടുന്ന അഞ്ചുപൂജ, മൂന്നു ശിവേഖി,

നവകം, പഞ്ചഗവ്യം മുതലായവ പ്രതിദിനം നടക്കുന്നതിന്നും മരസവീശേഷം ആട്ടവീശേഷം മരലായവസ്ത്രം വേണ്ടുന്ന വസ്തുവകകൾ ആ ദേവന്റെ വകയ്ക്കായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമാണ് പാഴ് വെരുന്നതുകേൾവിയിൽ ക്ഷേത്രമുണ്ടായത്. ആ ക്ഷേത്രം വൈക്കത്തു പെരുന്നതുകേൾവിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽത്തന്നെയാണ് ഇപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നത്. ഇനി ഈ ക്ഷേത്രം സുബ്രഹ്മണ്യമുള്ള ചില വിശേഷങ്ങൾ പറയാനുണ്ട്. അവതാഴെ കുറിക്കുന്നു.

പാഴ് വെരുന്നതുകേൾവിയിൽ ക്ഷേത്രം പണി തുടങ്ങിയതല്ലല്ലെന്നിരിക്കെ നല്ല കണക്കുനായിരുന്നുവെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാലവനെ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്കു കണക്കുവിലിടുന്നതിന്നും സ്ഥാനം കാണുന്നതിന്നും മറ്റുമായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ആളുകൾ വന്നു കൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നു. ക്ഷേത്രം പണിതുടങ്ങിയാൽ അതു മുഴുവനായി കലശം കഴിയുന്നതുവരെ പ്രധാന തച്ചൻ പുണൽ ധരിച്ചിരിക്കണമെന്നും ക്ഷേത്രം ചെയ്തുകൊണ്ട് പാടില്ലെന്നും കരേപ്പാടങ്ങളല്ലോ. അതിനാൽ ഈ തച്ചല്ലല്ലെന്നിരിക്കെ എന്നും പുണൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടും ക്ഷേത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രം പണിതുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വെളിച്ചം കൊണ്ടിരിക്കുന്നല്ലോ. അവൻ സമയം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അവന്റെ ചുമതലയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തു കരസ്ഥം പണിതുടങ്ങിയാൽ അതു മുഴുവനാകുന്നതിനുമുമ്പു വേറെ നാലു ദിക്കിൽ തുടങ്ങും അതിനാലവൻ എന്നും താടിയും തലയും വളർത്തിക്കൊ

ണ്ടും പൂണൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ഭേദം
വെളിപ്പെടുത്തുവാനും തടിച്ചുരുണ്ടും സ്വപ്നം കടവയരോട്
കൂടിയതുമായിരുന്നു. കായയിൽ അവൻ നല്ല ശ്രീമാനും
തേജസ്വിയും ആകപ്പോടെ യോഗ്യനായിരുന്നു. ഇതെ
ല്ലാംകൊണ്ടും ഇവനെക്കണ്ടിട്ട് പരിചയമില്ലാത്തവൻ ക
രോധ്യൻനന്ദുരിയെന്നെന്ന് തൊറിലുരികുക സാധാര
ണവുമായിരുന്നു.

ഈ തച്ചപ്പണിക്കനെ കറിക്കൽ കുമ്പലത്തിനുസ്ഥാ
നം നോക്കി നിശ്ചയിക്കാനായി കായംകുളത്തു രാജാവി
ന്റെ കല്പനപ്രകാരം ആളുകൾ വന്ന് ഒരു തോണിയിൽ
കയരുകൊണ്ടുപോയി. ആ തോണി പേമ്പനാട്ടുകായ
ലിലായപ്പോൾ തെക്കേറിന്നു വടക്കോട്ട് ഒരു ബോട്ടുവരു
ന്നതു കണ്ടു. ആ ബോട്ടിൽ പൂരാടം പുറത്തു ശക്തനായ
ചെമ്പകശ്ശേരി (അമ്പലപ്പുഴ) രാജാവായിരുന്നു ബോട്ടും
തോണിയും തമ്മിൽ കൂട്ടത്തല്ലോലത്തന്നെ രാജാവു ത
ച്ചപ്പണിക്കനെക്കൊണ്ടുകയും വിശിഷ്ടനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണ
ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ബോട്ടിനകത്തു എ
ന്നീരുന്നില്ലുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനെക്കണ്ടു തോണി
യിൽ തച്ചനും എന്നീരുന്നിന്നു. ബോട്ടും തോണിയുമായി
നല്ലപോലെ അടുത്തല്ലോല രാജാവു തച്ചനോട് "ആര
ണ്ഡ്" എന്നു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ, രാജാവിനു വികസിത
തത്വം വരുകകൾ നോക്കു പുറപ്പെട്ടതായിരുന്നുതിനാൽ വി
കിവികി "ആ ആ ആരാണ്" എന്നാണ് ചോദിച്ചത്.
തച്ചപ്പണിക്കനും വികിയിരുന്നതിനാൽ "അ അ അടി
യൻ ത ത ത തച്ചനാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു

പ്പോൾ, ഇവൻ തന്നേക്കാരും ആഭിജാത്യമുള്ള ആസ്ത്രനാ
 റിലാഭൈകിലുമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു ബ്രാഹ്മണനാ
 യ്ക്കു താൻ സഞ്ചയമാനം എണ്ണിരുന്നിന്നു പോയതുകൊ
 ണ്ടുള്ള കണ്ണിതവും തച്ചനും വികീർത്തിപ്പാഞ്ഞതു ത
 ന്ന പരിഹാസിച്ചാണെന്നു വിചാരിച്ചുണ്ടായ കോപവും
 അജാപിന സമ്മിക്കവയുതെയായി. ഇടനെ അദ്ദേഹം
 ഒരു വാളുമായി ആ തോണിയിൽ ചാടിക്കയറുകയും തച്ച
 ന്റെ കഴുത്തു വെട്ടിമറിച്ച് കായലിലിടുകയും ചെയ്തിട്ടു
 പോകേണ്ടിയിരുന്ന ദിക്കിലേയ്ക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

ആ ദിവസം പാഴ് വെക്കരുതെന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തി
 വേലിക്കൊഴുത്തുള്ളിച്ച് ആട്ടത്തെ പ്രദക്ഷിണം കിഴക്കേ
 നടയിലായപ്പോൾ—മതി, അകത്തെഴുന്നള്ളിച്ചു നട പൂ
 ടുട്ടെ. എന്റെ തച്ചൻ മരിച്ചിരിക്കുന്നു; എനിക്ക് അതു
 കൊണ്ടുള്ള വ്യസനം സമ്മിക്കവയുതെയുമായിരിക്കുന്നു—
 എന്തൊരശരീരിചാക്കു കേൾക്കപ്പെട്ടു. ഇതു പാഴ് വെ
 കരുതുന്നേക്കുവെന്ന് ഭഗവാന്റെ അരുളപ്പാടാണെന്നു വിശ്വ
 സിച്ചു ഇടനെ അകത്തെഴുന്നള്ളിക്കുകയും നട പൂട്ടുകയും
 ചെയ്തു. ഇപ്പോഴും അവിടെ ഉച്ചയ്ക്കിപ്പോൾ ഒരു പ്രദ
 ക്ഷിണമേ പതിവുള്ളു.

പാഴ് വെക്കരുതെന്നു കേൾക്കുകയും ചെയ്തി
 യി നിവേദിച്ചു വകയ്ക്കും മാറ്റമുള്ള അരിയുണ്ടു കൊടുക്കുക
 മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നതിന് ഒരു മൃത്തമുണ്ടാ
 യിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ആ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു പല
 അനുഭവങ്ങളും ആദായങ്ങളും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.
 അദ്ദേഹം പലിയ ചതുരംഗപ്പോരുകാരനായിരുന്നു. ചതു

രംഗംവെച്ച് അദ്ദേഹം പലരെ തോല്പിക്കുകയും ആരോടും തോല്പാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതിനാൽ ചതുരംഗത്തിൽ തന്നെ തോല്പിക്കുന്നതിനു ഭൂലോകത്തിലാരുമില്ലെന്ന് കരഹമ്മതി അദ്ദേഹത്തിന്നു കലശലായിത്തീർന്നു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ആ ദേശക്കാരനും 'കുറുത്ത്' എന്ന് ഇല്ലപ്പേരുമായ ഒരു നമ്പൂരിയും ഈ മൂത്തതുംകൂടി ഒരു ദിവസം ചതുരംഗം വെള്ളയും നമ്പൂരി മൂത്തതിനെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മൂത്തതു്, "ഒരുപറകൂടി വെള്ളകയാണെങ്കിൽ ഞാനങ്ങത്തോല്പിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു. "തോല്പിച്ചില്ല, മൂത്തതിനെ ഞാൻ തോല്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതെങ്കിലോ?" എന്നു നമ്പൂരി ചോദിച്ചു. "അങ്ങിനെ ഖരികയാണെങ്കിൽ എനിക്കും ഈ ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള അവകാശങ്ങൾ മുഴുവനും ഞാനങ്ങയ്ക്കു് കഴിഞ്ഞുതന്നേയ്ക്കാം" എന്നു മൂത്തതു പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം മൂത്തതിനെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യിച്ചതിന്റെശേഷം നമ്പൂരി മൂത്തതിനോടുകൂടി വീണ്ടും ചതുരംഗം വെള്ളയും മൂത്തതിനെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂത്തതു സത്യപ്രകാരം ക്ഷേത്രത്തിലെ സകലയവകാശങ്ങളും നമ്പൂരിക്ക് കഴിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടു കടംബസമ്മിതം ആ ദേശത്തുനിന്നു പെറ്റൊളുത്തു. അതിനാൽ ഇപ്പോഴും പാഴ്വർ പെരുന്തുകോവിൽക്ഷേത്രത്തിൽ മൂത്തതല്ല, മൂത്തതു നടത്തിവന്നിരുന്ന പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ഇപ്പോൾ അവിടെ കുറുരുമ്പൂരിയുടെ ആൾക്കാരായ ചിലരാണ് നടത്തിവരുന്നത്. മൂത്തതിനുണ്ടായിരുന്ന അനുഭവങ്ങളെല്ലാം ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു കുറുരുമ്പൂരിക്കു കൊടുത്തുവരുന്നുമുണ്ടു്.

പാഴ്വർ പെരുംതൃക്കോവിൽക്ഷേത്രത്തിന്റെ തിരുമു
രേന്തു വളരെ പഴക്കമുള്ളതായ ഒരു പരികല്പവും ഇ
പ്പോഴും നിലുണ്ടുണ്ട്. അതുണ്ടായതെന്നാണെന്ന് കറ
മ്മയുള്ളവരായി ഇല്ലാതെ ആ ദിക്കിലെങ്ങുമൊരില്ല. വ
ലിയ വയോവൃദ്ധന്മാരേട്ട ചോദിച്ചാലും അവർക്കു മുമ്പു
ള്ള കലർമതയ്ക്കു അതങ്ങിനെ അവിടെ നിലുണ്ടെന്നു
പറയും. അതിനെ 'കീഴ്ലോകത്തു പരിക' എന്താണു്
എല്ലാവരും പറഞ്ഞുവരുന്നതു. ആ പ്ലാവിന്റെ ആഗമ
ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എതിരിയും ഏറ്റവും രസകരമാണു്.

ഒരിക്കൽ പാഴ്വർ പെരുംതൃക്കോവിലെ കലശക്കുട
ങ്ങലും മുകുന്ദനായി ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കുറയിൽ കരൾ
പുഴയിൽ കൊണ്ടുപോയി. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സൂപ്പു
ക്കുടംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അതു ക്ഷേത്രത്തിൽ പതിവായി
ട്ടുള്ള നവകത്തിനു ബ്രഹ്മക്കുടമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതാ
യിരുന്നു. ആ കുടം മുക്കിയപ്പോൾ കയ്യിൽനിന്നു തെറ്റി
വെള്ളത്തിൽത്താണുപോവുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ ആ
കുഴക്കമൻ "അയ്യോ പൊൻകുടം പോയല്ലോ" എ
ന്നു പറഞ്ഞു. ആരൊരിൽ ചാടി മുങ്ങി. കുടം താണതാണു
പോകുന്നതു് അയാൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. എങ്കിലും
പിടിക്കാൻ കിട്ടിയില്ല. അതിനാൽ അയാളും കുടത്തി
ന്റെ പിന്നാലെ പോയി. അങ്ങിനെ വളരെ താഴെ
ചെല്ലുന്നപ്പോൾ വെള്ളമവസാനിക്കുകയും അവിടമൊരു ക
രപ്രദേശമായിക്കാണുപെട്ടുകയും ചെയ്തു. അവിടെ ക
റെ. ആളുകൾകൂടി ചക്കപ്പഴം തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടാ
യിരുന്നു. അവർ ഈ മനുഷ്യനെക്കണ്ടപ്പോൾ ഒരു തു

ഞം ചക്ഷപ്പഴം ഇയ്യാരക്കും തിന്നാനായി കൊടുക്കുകയും
 അതിലുള്ള കരുവെല്ലാം തിരിയെ എല്ലിടന്നമെന്നു പറ
 യുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ആ ചക്ഷപ്പഴം തിന്നുന്നോക്കി
 യല്ലോൾ അതിന്റെ മാധുര്യം അസംധാരണമായി അ
 യാൾക്കു തോന്നി. അത്ര വിശേഷപ്പെട്ട ചക്ഷപ്പഴം അ
 യാൾ അതിന്നുമുമ്പ് ഒരിക്കലും തിന്നിട്ടില്ലായിരുന്നു.
 എന്നായാലും ഇതിന്റെ ഒരു കരു തട്ടിയെടുത്തു നമ്മു
 ടെ ദിക്കിൽ കൊണ്ടുപോകണം" എന്നു അയാൾ നി
 ശ്ചയിക്കുകയും അവിടെയുള്ളവരറിയാതെ ഒരു കരു മു
 ണ്ഢിനടിയിൽ ഒളിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ആ
 മനുഷ്യൻ പൊൻകുടവുമെടുത്തു അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന
 വരോട് യാത്രയും പറഞ്ഞു തീരിച്ചുപോരികയും പാഴ്വർ
 പെരുന്തുകോവിൽ ശ്രേണിന്റെ കടവിൽത്തന്നെ വന്നു
 കയറുകയും ചെയ്തു. അയാൾ മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോന്ന
 ചക്കക്കു കഴിച്ചിട്ടു മുളപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ പ്ലാവിനെയാണ്
 ഇല്ലേൾ കീഴ്ലോകത്തു വരിക എന്നു പറഞ്ഞുവരു
 ന്നതു. ഇങ്ങിനെ അന്തേകം വിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയതാ
 ണ പാഴ്വർ പെരുന്തുകോവിൽ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്
 ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ര. ഏറ്റെടുത്ത കേന്ദ്രം.

പുരസ്കാരത്തിനർഹമായ (ഏറ്റെടുത്ത) മഹാദേവക്ഷേത്രം വ
 ന്നപ്പോഴിരിക്കാൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ തിരുവിതാംകൂറിലു
 ള്ള മഹാദേവക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതാണെ
 ന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇവിടെ വരവുകൾക്കു മുമ്പെ
 യാൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട അലോര(അത്യുഗ്ര)മുന്തിയായ
 ശിവന്റെ സാന്നിധ്യം ആദ്യകാലം മുതൽക്കു തന്നെ ഉണ്ടാ
 ക്കിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് തപസ്വിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണ
 ന്റെ ശാപം നിമിത്തം ഈ സ്ഥലം ആയിരം സംവത്സ
 രക്കാലം വലിയ വനമായി കിടന്നുപോയിയെന്നും തദന
 തരം പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന വില്വമംഗലത്തു സ്വാമിയാ
 രാണ് ഈ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിക്കുകയും മൂപ്പത്താരുന്ദാഴി
 ക്കു ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലം മുഴുവനും ദേവന്റെ സങ്കേതമാ
 ക്കിത്തീർക്കുകയും ഈ സ്ഥലത്തുനിന്നുള്ള ആദര്യംകൊ
 ണ്ടും അയൽദേശവാസികളുടെയും മറ്റുമുള്ള മഹാജനങ്ങ
 ളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയും ഇവിടെ ക്ഷേത്രം പണി
 കഴിപ്പിക്കുകയും പ്രസിദ്ധതയ്ക്കായി താഴമൺപോരി
 യെക്കൊണ്ടു ദേവനു നവീകരണത്തോടുകൂടി കലശം മുത
 ലായ ക്രിയകൾ നടത്തിക്കുകയും പട്ടിത്തരം നിശ്ചയിക്ക
 ുകയും മറ്റും ചെയ്തതെന്നുമാണ് ഐതിഹ്യം. അതൊ
 ക്കെയെന്നിനെയൊന്നും ഇവിടെ അസാമാന്യമായി ദേ
 വസാന്നിധ്യമുണ്ടെന്നും ഇവിടുത്തെ ദേവന്റെ മഹാ
 ത്വം അതുതകരമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഏ
 റ്റുമാനുദേവന്റെ പ്രസിദ്ധി കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല;

പരദേശങ്ങളിലും ധാരാളമായി വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ദേവസന്നിധിയിൽ ഭക്തിയോടുകൂടി ഭജനമിടുന്നാൽ കഴിയാത്ത ബാധയും ദേഹപ്പടർത്ത രോഗവുമില്ലെന്നുള്ളതു ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. ആ ദേവസന്നിധിയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ സംധിക്കാത്ത കാമ്പുവുമില്ല. അതിനാൽ പലവിധത്തിലുള്ള കാമ്പുസീദിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും അനേകമളകൾ പ്രതിദിനമെന്നപോലെ ഇപ്പോഴും അവിടെ വരികയും ഭജിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. രക്ഷസ്സ്, അപസ്മാരം എന്നീ ബാധകളെ കഴിക്കുന്ന വിഷയത്തിലാണ് ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവന്റെ ശക്തി സവിശേഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു കാണുന്നത്. ഇവ ഇതരദേവസന്നിധികളിൽപ്പോയാൽ എടുപ്പത്തിൽ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഇവിടെ ഭജനത്തിനായും മറ്റും വരുന്നവരിൽ അധികപേരും രക്ഷസ്സോ അപസ്മാരമോ ബാധിച്ചവരായിരിക്കും; വേറെ കാമ്പുങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചും ഇവിടെ പലരും വരുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസവും ഭക്തിയുമുള്ളവരിലാകും ഈ ദേവസന്നിധിയിൽ വന്നിട്ടു കാമ്പും സംധിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോയിട്ടില്ല.

പണ്ടേതരീക്കൽ ഒരു ചെമ്പകശ്ശേരി (അമ്പലപ്പുഴ) രാജാവിനു സമീപവർതിയാതെയുള്ള ഒരു വയറിൽവേദനയുണ്ടായി. അനേകം വൈദ്യന്മാരേക്കൊണ്ടു ചികിത്സിച്ചിരിക്കുകയും പല ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഭജനമിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും വയറിൽ ചേദനയ്ക്കു യതൊരു കുറവുമുണ്ടായില്ല. പിന്നെ ഏറ്റുമാനൂർ ദേവസന്നിധിയിൽച്ചെന്നു

ഭജിച്ചാൽ ഈ ഉദരവ്യാധി ശമിക്കുമെന്നു കാണുകയാൽ രാജാവ് അവിടെച്ചെന്ന ഭജനം തുടങ്ങി. നാല്പത്തൊന്നു ദിവസത്തെ ഭജനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവിനു വേദന വളരെക്കുറയും കരുവിധം സഹിക്കാമെന്നുള്ള സ്ഥിതിയാകുകയും ചെയ്തു. പിന്നെയും അദ്ദേഹം ഭക്തിയോടും വിശ്വാസത്തോടും നിഷ്ഠയോടുംകൂടി ഒരു സംവത്സരം ഭജിച്ചു. ഖയരിൽവേദന നിശ്ശേഷം മാറി രാജാവ് പുണ്യസുഖത്തെ പ്രാപിച്ചു. ഭജനം ഏതാണ്ടു പതിനൊന്നു മാസമായപ്പോൾത്തന്നെ രാജാവ് ഭജനം കാലംകൂടുന്ന ദിവസം ക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു സദ്യയും വിളിക്കും കഴിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അതു നിശ്ചയിച്ചു ദിവസം രാത്രിയിൽ കിടന്നുറങ്ങിയ സമയം രാജാവിനു ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ കരൾ ചെന്നു, 'ഏനിക്കു സദ്യയും വിളിക്കാമെന്നുമാവശ്യമില്ല; വിചാരിച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യ പണ്ടുമായിട്ടേ പണമായിട്ടേ തന്നാൽ മതി?' എന്നു പറഞ്ഞതായിട്ടാണു സ്വപ്നം കണ്ടത്. ഇത് ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവൻതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തതാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. പിറേടിവസം പ്രശ്നം വെണ്ണിച്ചുനോക്കിച്ച് അങ്ങിനെതന്നെ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ രാജാവ് സദ്യയും വിളക്കിനുമായി നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന സംഖ്യയിൽനിന്നു ഏതാനും ചെലവുചെയ്തു കുറയ്ക്കേണ്ട ഒരു വൃഷഭവിഗ്രഹം വാങ്ങിച്ച് ഭജനം കാലംകൂടിയ ദിവസം നടക്കുവെക്കുകയും ശേഷം പണം ഭണ്ഡാരത്തിലിടുകയും ചെയ്തു. ആ വൃഷഭവിഗ്രഹത്തിന്റെ അകം പൊള്ളയാ

൯. അതിന്റെ ഒരു വശത്തു് ഒരു ദ്വാരവും ആ ദ്വാ
രത്തിനു ശംഖുപിരിയായിട്ടു് രേഖപ്പെടുണ്ടു്. ആ വിശു
ദ്ധത്തിനകത്തു നിർമ്മിച്ച പെണ്ണെല്ലുപിത്താക്ഷി അടച്ചാണു്
അതു നടുക്കു വെച്ചതു്. അതു നടുക്കുവെച്ച ദിവസം രാ
ത്രിയിൽ രാജാവിനു വീണ്ടും ഒരു ദർശനമുണ്ടായി. അദ്ദേ
ഹം കിടന്നുറങ്ങിയ സമയം, മുഖ്യ സ്വപ്നത്തിൽക്കണ്ട
ആശയെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു, 'ഞാൻ
വളരെ സന്തോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി അങ്ങയ്ക്കു വയ
റ്റിൽവേദനം കരിക്കലമുണ്ടാവുകയില്ല. നാളെത്തന്നെ
സ്വദേശത്തേക്കു പോയ്ക്കൊള്ളു. അങ്ങ നടുക്കു് വെച്ചിരി
ക്കുന്ന പൂഷ്പവിഗ്രഹത്തിന്റെ അടുപ്പം തുറന്നു് ഒരു നെ
ല്ലെടുത്തു ഭക്ഷിച്ചാൽ ആരും ഏതുവിധത്തിലുള്ള ഉദര
വ്യാധിയും ശമിക്കും' എന്നു പറഞ്ഞതായിട്ടു് അദ്ദേഹ
ത്തിനു തോന്നി. രാജാവു് ആ വിവരം ദേവസ്വപ്നക്കാരെ
അറിയിച്ചുട്ടു പിരോംദീവസന്തന്നെ സ്വദേശത്തേക്കു പോ
യി. ആ പൂഷ്പവിഗ്രഹം ഇപ്പോഴും ഏറ്റുമാനൂർ ക്ഷേ
ത്രത്തിൽ മണ്ഡപത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിൽ നിന്നു
നാളെടുത്തു തിന്നിട്ടു പലക്കും ഉദരവ്യാധി ഭേദമാകുന്നുമു
ണ്ടു്. ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമില്ലാത്തവർ യാതൊരു
ഫലവും കാണുകയില്ലെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു.

പണ്ടേതര കാലത്തു ഒരു പൂഞ്ഞരത്തിൽത്തമ്പുരൻ
ആളറിയാതെ ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണനെ വെട്ടിക്കൊ
ന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ തമ്പുരാന്റെ ബാധിക്കുകയും ത
ന്നിമിത്തം തമ്പുരാൻ വചനം കഷ്ടസ്ഥിതിയിലായിത്തീ
രുകയും ചെയ്തു. ആ രക്ഷസ്സിന്റെ കഴിക്കാനായിട്ടു തമ്പു

രാൻ പലരേക്കൊണ്ടും മന്ത്രവാദങ്ങൾ ചെയ്യിക്കുകയും അ
നേകം ദേവലയങ്ങളിൽ ഭജനമിരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടും
യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഒടുക്കം അദ്ദേഹം ഏറ്റ
മാന്ത്രിക ദേവസ്ഥാനിയിലിറങ്ങി. ഏറ്റവും നിഷ്ഠയോട്
കൂടി ഭജനം തുടങ്ങി. അല്പനേരം ദിവസം രക്ഷ
സ്തുതയ്ക്കി സത്യം ചെയ്ത് കഴിഞ്ഞുപോയി. അനന്തരം
തമ്പുരാൻ പ്രതിദിനം മൂപ്പത്തറ ബ്രാഹ്മണർ വീതം
ക്ഷേത്രത്തിൽ നമസ്കാരം (ഭജനം) കൊടുക്കുന്നതിനു
വേണ്ടുന്ന വസ്തുവകകൾ ദേവസ്വത്തിലേക്കു വെച്ചൊഴി
ഞ്ഞുകൊടുത്തു. ആ മൂപ്പത്തറ നമസ്കാരം ഇപ്പോഴും
അവിടെ മൂടക്കും കൂടാതെ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

കരിക്കൽ സാമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാന്റെ ഭാഗീനേ
യിലും 'മാധവി' എന്ന പേരുമായ ഒരു തമ്പുരാട്ടിയുടെ
തലയിൽ ഒരു വലിയ വ്രണമുണ്ടായി. അനേകം ചികി
ത്സകൾ ചെയ്തിട്ടും യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ഒടു
ക്കം വ്രണം പാളരെ വലിക്കുകയും പുഴുക്കുകയും ചെയ്തു.
അപ്പോൾ തമ്പുരാട്ടിക്കു വേദനയും മാനസാപവു. സമീ
ക്കാരൻ പയ്യൊതെയായിത്തീന്നു. ഒരു ദിവസംരാത്രിയിൽ
തമ്പുരാട്ടി വേദനകൊണ്ട് ഉറക്കം വരാതെ പ്രാസനി
ച്ചുകൊണ്ടു കിടന്നപ്പോൾ ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവന്റെ
മാഹാത്മ്യങ്ങൾ പലരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതിനേക്കുറിച്ച്
കാമ്മ വരികയായ്, "എന്റെ ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവ!
എന്റെ ഈ വ്യാധി മാറി ഒരുദിവസമെങ്കിലും സുഖമു
യി ജീവിച്ചിരിക്കാൻ ഏറിക്കു. സംഗതിയാക്കിത്തന്നാൽ
അവിടെ എന്റെ പേര് എന്തും ഒരു പൂജക്കാൻ നട

ത്തിച്ചേക്കും. അനേകം പേരുടെ രോഗങ്ങളും ബാധകളും മാറി അവിടുന്ന് രക്ഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്തെങ്കിലിച്ചുട്ടി അവിടേക്കു സ്വപ്നം കൂവയുണ്ടാകേണമേ? എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. സ്വപ്നസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വേദനകരയുകയും തമ്പുരാട്ടി ഉറങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആ സമയം വലത്തു കൈയിൽ ഒരു വാളും ഇടത്തുകൈയിൽ ഒരു സൂസ്യഞ്ചിയും അരയിൽ ഒരു പട്ടം ധരിച്ച് കരളിൽ തന്റെ അടുക്കൽ വരികയും വാൾകൊണ്ടു തലയിലെ പഴക്കമേയെല്ലാം വട്ടിച്ചു കളഞ്ഞു. അപ്പോൾ തേച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പട്ടം വൃണിക്കേണ്ട; നിന്റെ സുഖക്കേട് നിശ്ശേഷം ഭേദമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു എന്നു തമ്പുരാട്ടി സ്വപ്നം കണ്ടു. നേരം വെളുത്തു തമ്പുരാട്ടി ഉണർന്നു തലയിൽ തപ്പിപ്പോക്കിയപ്പോൾ വ്രണമേ നിശ്ശേഷം ഉണർന്നിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു. ലേശംപോലും വേദന ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉടനെ തമ്പുരാട്ടി ഈ വിവരമെല്ലാം സാമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ അറിയിക്കുകയും തമ്പുരാൻ അത്ഭുതം സന്തോഷിക്കുകയും വിസ്മയിക്കുകയും ചെയ്യുകയും അടുത്ത ദിവസം തന്നെ മാധവിത്തമ്പുരാട്ടിയെക്കൊണ്ടു പരിചാരസമേതം പുറപ്പെട്ടു ഏറ്റുമാനൂർത്തറയ്ക്കു കയറുകയും ചെയ്തു. തമ്പുരാൻ അവിടെ ഏതാനും ദിവസം താമസിച്ചു. നന്നു പറഞ്ഞു. ഏഴര ജൂറി പായിടവും വിചയ്യ വാങ്ങി അതിന്റെ ആധാരവും അസംഖ്യം പണവും പട്ടം രത്തങ്ങളും മാധവിത്തമ്പുരാട്ടിയെക്കൊണ്ടു ഞായറുവെളിച്ചം വന്നിപ്പിടുകയും ആ വസ്തുക്കളിലെ ആദായമെടുത്തു പതിവു

യി ഭേദം അഭിഷേകം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പുഷ്പ ന
ടത്തുന്നതിന് എപ്പോഴെയെന്നും ചെയ്തു. ഈ പുഷ്പ
പരിവാരം നീളിപ്പോയി നടത്തിക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം
തന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ താമസിപ്പി
ച്ചു. അവർക്കു താമസിക്കുന്നതിനു ഒരു മഠം പണിയിച്ചു
കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയുമൊക്കെ കഴിച്ചിട്ടാണ്
തമ്പുരാൻ മടങ്ങിയപ്പോൾ. അത്രയുംകാലം ഏതൊ
രും മഹാഭയം ഭവിച്ചുകൊണ്ടു മോശപിത്തമ്പുരാട്ടി
യും അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. തമ്പുരാട്ടിയുടെ വക
യായി എപ്പോഴായിട്ടാണു ഈ പുഷ്പം അവിടെ പരിവാര
ത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴും മോശപി
ത്തമ്പുരാട്ടി 'എന്താണു് പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നത്? പുഷ്പ
വർണ്ണത്തിൽ ദേവസ്വത്തിലേക്കു് എടുത്തുകൊടുത്ത നില
ത്തിന്നു മോശപിത്തമ്പുരാട്ടി'മെന്നും പറയുകയും ചെയ്തു. മോ
ശപിത്തമ്പുരാട്ടി 'മെന്നും ഇപ്പോഴും പേരുപറഞ്ഞുവര
ന്നു. ഈ പുഷ്പം നിലക്കുറിപ്പിന്റെ അറ്റ പലം ശക്
തയും അറ്റ നാളികേരവും രണ്ടുടം നെയ്യും ഇതൊഴി
അരിയുമായിട്ടു് ഒരു ഇടിച്ചുപിഴിഞ്ഞു പറയസവും ഒരു പ
റ അരി വെള്ളനീലേട്ടയും വിളക്കുവെക്കു നാഴി എണ്ണയും
മാണു പതിവു്.

കൊല്ലം നാലാം മാസം വടക്കുംകൂർ രാജ്യം പിടി
ച്ചുടക്കുന്നതിനായി തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ
സൈന്യങ്ങൾ അവിടെ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മോശപിത്ത
മ്പുരാട്ടി നിലത്തിലേ വിളവും മോശപിത്തമ്പുരാട്ടിയിലേ
പാലപ്പുഷ്പിയുള്ള വൃക്കുണ്ടും മോശപിത്തമ്പുരാട്ടി മേയ്ക്കും നാശി

പിച്ചുകുളയുകയും തന്നിമിത്തം മഹാരാജാവിന് ഏറ്റു
 മാൻമഹാദേവന്റെ അനീഷ്ടവും പലവിധത്തിലുള്ള
 അനന്തങ്ങളും സംഭവിക്കുകയാൽ തദ്ദോഷപരിഹാരത്താൽ
 മഹാരാജാവ് പ്രായശ്ചിത്തമായി എട്ടുമാറിൽ ഏഴാ
 യിരത്തി ഒരുനൂറ്റിനാല്പത്തിമൂന്നു അരയ്ക്കൽ കഴഞ്ഞ്
 സ്വപ്ന്നംകൊണ്ട് ഏഴര ആനകളേയും ഏഴുകഴഞ്ഞ്
 സ്വപ്ന്നംകൊണ്ട് തോട്ടിയും വളരും തെങ്ങുരാരകഴ
 ബു സ്വപ്ന്നംകൊണ്ട് ഒരു ചഴക്കക്കലയും നടുക്കുവെക്കു
 കയും മാണിക്കംഭേഗത്തുൾപ്പെട്ട മന്നച്ച പര നിലവും
 ഇരുപത്തിമൂന്നരമുറി പുരയിടവും ഒരു മംവം ഏറ്റുമാൻ
 മഹാദേവന്റെയ്ക്കി ദേവസ്വത്തിലേക്കു വെച്ചൊഴിഞ്ഞുകൊ
 ടക്കുകയും ചെയ്തതായി ഒരു പ്രായശ്ചിത്തച്ചാത്ത കൊ
 ല്ലം ന്നാർ - ൦ മണ്ടി ഇടവമംസം ൧൨ - ൦൦൦ എഴുതി
 വെച്ചതായി ദേവസ്വത്തിൽ ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്.
 ഈ ഏഴര പൊന്നാനകളെ ന്നെയും മണ്ടി നാടനീക്ക
 യ കാത്തിക തിന്നാൽ രാമചന്ദ്ര മഹാരാജാവുണ്ടാക്കിച്ച
 വൈക്കത്തപ്പന വഴിപാടായി കൊടുത്തയച്ചതാണെന്നും
 ആനകളെ കൊണ്ടുപോയവർ ഏറ്റുമാൻതെത്തിയപ്പോൾ
 ഏറ്റുമാൻ മഹാദേവന്റെ വിരോധംകൊണ്ട് ആ
 നകളെ അവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോകവാൻ നിവൃത്തിയി
 ല്ലാതെ വരികയാൽ അവ ഏറ്റുമാൻ ദേവന്റെ വക
 യായിത്തീർത്തതാണെന്നും മറ്റും ഉരെതിച്ചുവെച്ചുണ്ട്. മേ
 ല്ലാണെ പ്രായശ്ചിത്തച്ചാത്തകൊണ്ട് ആദ്യം പരഞ്ഞ
 തുതന്നെ വാസ്തവമെന്നു വിചാരിക്കാം. ഏതുവിധമു
 യാലും ഈ പൊന്നാനകൾ ഇപ്പോഴും ഏറ്റുമാൻതെങ്ങ

നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനവകാശമില്ല. മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കി സ്വപ്നാത്മകിടകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞ ഏഴര (ഏഴു വഴിയതും കണ്ടു ചെറിയതുമാത്രം) പൊന്നാനകളെ ഏറ്റുമാനൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ആണ്ടുതോറും ഉത്സവകാലത്തു ഭണ്ഡാരത്തിൽനിന്നെടുത്തു വിളക്കിനും മറ്റുമുള്ള ഏഴുനുള്ളതുസമയത്തു് അകമ്പടിയായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നതു പതിവായിക്കണ്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ പൊന്നാനകളും പഴിക്കാക്കലയും കൂടാതെ കാരോ കറുപ്പത്തു് കാരോ മാജാക്കനാരോ പ്രഭുക്കനാരോ മറ്റും നടയ്ക്കു വെച്ചിട്ടുള്ളതായി വലമ്പിരിയ്ക്കുമ്പോൾ, നെല്ലുമാണിക്യം മുതലായി അനേകം ദിവ്യവസ്തുക്കളും പൊന്നും പണവും പണ്ടുണ്ടുമായി അസംഖ്യം മുതലും ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു്. “ചെറുപുറമുള്ളന്നേറ്റുമാനൂർ ധീവതി ഭഗവാൻ വിത്തമഞ്ജിപ്പനേകം വെയ്ക്കുന്നു” എന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

തീർത്ഥാടകർ മഹാരാജാവു് അമ്പലപ്പുഴരാജ്യം പിടിച്ചടക്കുന്നായി സൈന്യസമേതം ആക്രമിച്ച സമയം അവിടെ തേവാരക്കാരനായിരുന്ന കാക്കൂർചെമ്മന്നട്ടമന്തിൽ നമ്പൂരി തേവാരവിഗ്രഹങ്ങളും സാമഗ്രികളും മുതലായവയുമെടുത്തുകൊണ്ടു ഗുഹയായി ചെട്ടുണ്ടു വള്ളം കേറിയപ്പോയി. ഈ വർത്തമാനം ചാമുഖേന ശ്രവിച്ച മഹാരാജാവും ഒരു കാടിവള്ളത്തിൽക്കയറി പിന്നാലേ ചെന്നു മലയ്ക്കുമാറ്റം നമ്പൂരിയെ വെട്ടിക്കൊന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്ക്കുശമയ്ക്കായിരുന്ന സാധനങ്ങളെടുത്തുകൊണ്ടു മടങ്ങിയപ്പോൾ ആ ബ്രഹ്മഹത്യയ്ക്കു

ഷം തീരുന്നതിനായി മഹാരാജാവു കഠിനനിഷ്ഠയോടുകൂടി ഏറ്റുമാനൂർദേവനെ നാല്പത്തൊന്നുദിവസം ഭജിക്കുകയും മഹാദേവപ്രസാദത്താൽ ആ ദോഷം തീരുകയും ചെയ്തു. മഹാരാജാവു ഭജനം കാലംകൂടിയത് ഒരു തുലാമാസത്തിൽത്തീരുകയാണുദിവസമായിരുന്നു. അതിനാൽ മഹാരാജാവു താൻ വെട്ടിക്കൊന്ന നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലക്കൽക്കൽപ്പട്ടെ വേങ്ങനാട്ടുഗ്രാമത്തിലുള്ള മരം ഇല്ലക്കൽക്കലും തലേദിവസം വൈകുന്നേരംതന്നെ ഏറ്റുമാനൂർക്ഷേത്രത്തിൽ വരുത്തി; അന്നും പിരേമദിവസവുമായി മൂന്നുനേരം ചതുർവിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടി ഭജനവും തിരുവോണദിവസം മരം പണവും മരം വസ്ത്രവും വീതം ഭജിക്കുന്നതും (ഭാനവും) അവകൾപ്പോലും കൊടുത്തു സന്തോഷിച്ചിച്ച് അനുഗ്രഹം വാങ്ങുകയും ഇപ്രകാരം ആണ്ടുതോറും ആ മഹാദേവസ്ഥിയിയിൽവെച്ചു നടത്തുന്നതിന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. ആണ്ടുതോറും തുലാമാസത്തിൽ തിരുവോണദിവസവും തലേദിവസം വൈകുന്നേരവുമായി വേങ്ങനാട്ടുഗ്രാമക്കരയായ മരം നമ്പൂരിമാർ മൂന്നു നേരത്തെ സദ്യയും മരം പണവും മരം വസ്ത്രവും വീതം തിരുവോണദിവസം ഭാനവും ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവസ്ഥിയിയിൽവെച്ചു മഹാരാജാവുതിരുമാസ്തിലേ വകയായി ഇപ്പോഴും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഈ അടിയന്തിർത്തിന്നു 'പട്ടത്താനം' എന്നാണ് പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഈ ഭാനം മഹാരാജാവുതിരുമാസ്തിലേ പ്രതിനിധിയായി ഏറ്റുമാനൂരെത്തി നടത്തിവരുന്നു. പത്തുപത്തുവർഷം നാണാം. ഇതിലേക്കു തമ്പുരാനു ചില അനുഭവങ്ങൾ കല്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏറുമുനൂർക്ഷേത്രത്തിലെ ബലിക്കൽപ്പുരയിൽ
 വലിയ ബലിക്കല്ലിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തായി ഒരു വ
 ലിയ തൂക്കുവിളക്കുണ്ട്. അതു മേൽത്തട്ടിനേൽ ഒരു ക
 റിയും വളയും താഴ്ച്ച് അതിന്മേലാണ് തൂക്കിയിരിക്കുന്ന
 ത്ത്. ആ വിളക്കിനു സാധാരണമായി പറഞ്ഞുവരുന്ന
 പേര് 'വലിയ വിളക്ക്' എന്നാണ്. അതു വാടാവിലി
 ക്കായി എന്നും അമേരംഗം കത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ നി
 ല്ലു. ആ വിളക്കുവകയ്ക്കു ദേവസ്വത്തിൽനിന്നു യാ
 തൊരു ചെലവും പതിവില്ല. ആ വിളക്കുവകയ്ക്കായി വ
 ശിപാടായിട്ടു വരുന്ന എണ്ണകൊണ്ട് ആച്ചെലവു നടക്ക
 ന്നെന്നു മാത്രമല്ല, ആണ്ടുതോറും ൧൦൦-൧൦൦ ചേരത
 ന എണ്ണപിതം ചെടവുമിപ്പും വരുന്നുണ്ട്. ഏറുമു
 നൂർ വലിയവിളക്കു കൊളുത്തിക്കുക പ്രധാനമായിട്ടുള്ള
 ഒരു വഴിപാടാണ്. ബാധോപദ്രവമുള്ളവർ അവിടെ
 ഭജനമിരിക്കുകയോ ഭഗ്നത്തിനായി നടയിൽച്ചെല്ലുക
 യോ ചെയ്താൽ തുള്ളി സത്യം ചെയ്ത് കഴിഞ്ഞുപോവുക
 സാധാരണമാണു. അങ്ങിനെ സത്യം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം
 ഈ വലിയവിളക്കു പിടിച്ചാണ്. ഈ വിളക്കിന്റെ അ
 ടിത്തട്ടിനു മുകളിലായി ഒരു മൂടിയുണ്ട്. അതിനേൽ ദി
 പജപാല തട്ടി എല്ലായ്ക്കൊഴും മഷി പിടിച്ചിരിക്കും. ആ
 മഷിയെടുത്തു കണ്ണെഴുതിയാൽ സകലവിധ നേത്രരോഗ
 ങ്ങളും മറ്റുള്ള മഹാവ്യാധികളും ശമിക്കുമെന്നുള്ളതു പ്ര
 സിദ്ധമാണ്. പലവിധത്തിലുള്ള ചികിത്സകൾ ചെ
 യ്തിട്ടും ഭേദമുറക്കത്ത നേത്രാഭാഗങ്ങൾ ഈ മഷിയെടുത്തു
 കണ്ണെഴുതിട്ടു പച്ചക്കും ഭേദമായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരമ

ല്ലാം മഹാത്മ്യമുള്ള ഈ വിളക്ക് ഇവിടെ വന്നുചേർന്നു
തെങ്ങിനെയാണെന്നു കൂടി പറയുന്നവർ അറിഞ്ഞിരിക്കേ
ണ്ടതുകൊണ്ട് അതു തന്റെ പാഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഏറ്റുമാനൂർ മഹാക്ഷേത്രം ജിണ്ണാലാമണാത്ഥം
കൊല്ലം ഫെറോമാണ്ടു് അനുജങ്ങളാൽ പണി ആരം
ഭിക്കുകയും ഫെറോമാണ്ടു പണി കഴിഞ്ഞു ദ്രവ്യകലശം
മുതലായവ നടത്തുകയും ചെയ്തു. നാലാംകലശം കഴി
ഞ്ഞ ദിവസം ഉച്ചരാഞ്ഞക്കാലം സമുദ്രവും ക്ഷേത്രവും
ബന്ധിക്കുകയും മറ്റും കൃതാത്മതയോടും സന്തോഷത്തോടും
കൂടി പടിഞ്ഞാറെ ശാപുരത്തിങ്കൽ കൂടി അമ്പലം പണി
യും കലശവും നിശ്ചിതം ചെയ്തുതന്നെ നിഷ്പ്രയാസം
കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിനേക്കുറിച്ചും മഹാദേവന്റെ മഹാത്മ്യ
ത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും കാരണ പാഞ്ഞുകൊണ്ടുനിന്ന
സമയം ദിവിദ്രവ്യവതയുടെ മൃത്തിയോ എന്നു തോന്നുമാ
റു പ്രാകൃതവേഷനായ ഒരു മൂശാരി മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാ
രം അടിത്തട്ടിനു മുകളിൽ ഒരു മൂടിയും താമ്രതൂക്കങ്ങളുള്ള
കുരി, വളയം, തുടൽ ഇവയുമുള്ളതായ ഒരു വലിയ തൂ
ക്കുവിളക്ക് അവിടെ കൊണ്ടുവന്നുവെച്ചിട്ടു് “ഈ വിള
ക്ക് ഇവിടെ എടുത്തുകൊണ്ടു് എന്ദിക്കു വല്ലതും തരണമേ
ഇന്നതു കിട്ടണമെന്നില്ല; ഇന്നത്തെ ചെലവിനുള്ള വക
കിട്ടിയൊലും മതി. ഈ വിളക്കു വളരെ മഹാത്മ്യമുള്ള
താണു്. ഇവിടെ എടുക്കാതെയിരിക്കരുതു്” എന്നു പറ
ഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവിടെക്കൂടിയിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ
“ഈ വിളക്കിന്റെ മഹാത്മ്യമെന്താണു്? ഇതിൽ എ
ണ്ണു കഴിക്കാതെ കത്തുമോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു

അതരമായി മൃശരി, “ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവന്റെ മാ
ഹാത്മ്യംകൊണ്ട് അങ്ങനെയും വന്നു കാം” എന്നു പറ
ഞ്ഞു. അവിടെ കൂടിയിരുന്നവർ കരോരത്തരം ആ വി
ളക്കെടുത്തു മാറിയെടുത്തു നോക്കിട്ടു സാധിച്ചില്ല. അ
പ്പോൾ ഒരാൾ “രണ്ടു പേരെടുത്താൽ പൊങ്ങത്ത ഈ
വിളക്ക് ഇവിടെ എവിടെയുണ്ട് തൂക്കുന്നത്? ഇതെടുത്തു
തൂക്കുന്നതാരാണ്? ഇത് അസംബന്ധമായ കാര്യമാണ്”
എന്നു പറഞ്ഞു. ആ സമയം ഉത്തരവാകാത്ത ഒരു
തിരിമുറിൽ ഒരാൾ ഉറക്കെ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു തുളച്ചി
യുറഞ്ഞു ചെന്നു ഇടുത്തുകൊണ്ടു് ആ വിളക്കു നി
ഷ്പ്രയാസം എടുത്തുകൊണ്ടു ബലിക്കൽപ്പുറയിലേക്കു
കൊണ്ടുപോയി. പിന്നാലെ അവിടെക്കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങ
ളും ചെന്നു. അവർ അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ വലിയ
ബലിക്കല്ലിനോടുത്തു പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തായി മേൽത്ത
ട്ടിമേൽ കുരിയും വളയവും തറച്ചു വിളക്കു തൂക്കിയിരിക്ക
ണതായും തുളച്ച നമ്പൂരി സ്വബോധത്തോടു കൂടി സ്വ
സ്ഥനായി അവിടെനില്ക്കുന്നതും കണ്ടു. ഉടനെ ചിലർ
“ഈ വിളക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ കത്തിക്കണം” എ
ന്നു പറഞ്ഞു് എണ്ണയും തിരിയും കൊണ്ടുവന്നു. തിരി
വിളക്കിലിട്ടിട്ടു് എണ്ണ ഒഴിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അതിയേ
കരമായ കുരിയും മിന്നലുമുണ്ടായി. അതോടുകൂടി അ
വിടെക്കൂടിയിരുന്നവരെല്ലാം കുറച്ചുസമയത്തേയ്ക്കു കണ്ണു
കുറന്നു വയ്ക്കാതെയാക്കിപ്പോയി. എല്ലാവരും കണ്ണു
കുറന്നുവെച്ചപ്പോൾ വിളക്കിൽ എണ്ണ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
തായും വിളക്കു കത്തുന്നതായിട്ടും കണ്ടു കൊണ്ടുചെ

നവെച്ച എണ്ണ മുഴുവനും അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് ഈ വലിയവിളകിന്റെ ആഗമം.

എല്ലാവരും വിസ്മയാകലനമായി കറച്ചുനേരം നിന്നതിന്റെ ശേഷം അവർക്കു മൂശരിയുടെ കാര്യം ഓർമ്മ വന്നു. “അവൻ വല്ലതും കൊടുത്തതല്ലേയ്ക്കോ. അവനൊരു പാവമാണ്. നേരം വൈകിത്തുടങ്ങി. ‘അവൻ അത്താഴത്തിന് ഇവിടെനിന്നു വല്ലതും കിട്ടി കൊണ്ടു ചെന്നിട്ടു വേണമായിരിക്കും’” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എല്ലാവരും വീണ്ടും ശോപുരത്തിങ്കലെത്തി. മൂശരിയെ അവിടെക്കുറന്നുവെച്ചിട്ടു നാലുദിക്കിലേക്കും ആളുകളെ അയച്ച് അന്വേഷിച്ചിട്ടു. അവിടെയെങ്ങും അവനെ കണ്ടില്ല. അവൻ എത്ര ദിക്കുകൾനോക്കുന്നു എവിടെനിന്നു വന്നു എന്നോ എങ്ങോട്ടു പോയി എന്നോ അറിയാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ കേവലം ഒരു മൂശരി അല്ലായിരുന്നു എന്നും ഒരു ദിവന്ത്രിയായിരുന്നു എന്നും എല്ലാവരും തീച്ചപ്പെട്ടു. രണ്ടുപേർ കൂടിപ്പിടിച്ചാൽ നീക്കിവെക്കാൻ കഴിയാത്തതായ ആ വിളക്ക് അവൻ തരിച്ച് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നപ്പോൾത്തന്നെ അവൻ കേവലമൊരു മനുഷ്യനല്ലെന്ന് അറിയേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്പോൾ അതിനേക്കുറിച്ച് ആരും ഓർത്തില്ല എന്നുള്ളതു്.

ഇങ്ങിനെ ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവന്റെ മാഹാത്മ്യത്താൽ അവിടെയുണ്ടായിട്ടുള്ള അതു് തങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ കരിക്കലും അവസാനിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ ഈ ആട്ടു

ത്തകാലത്തുണ്ടായ കേരളതസംഗതികൂടിപ്പാഞ്ഞിട്ട് ഈ ഉപന്യാസന്റെ സമാപിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

വയേ പുലരുന്ന ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണൻ ചേർത്ത ലേയുള്ള ധനവാനായ ഒരു തിരുമല്ലാടിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് “എന്റെ കൈവശം ആയിരം രൂപയുണ്ടു്. ഇതു് എന്റെ ചെറുപ്പം മുതൽ ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിൽപ്പോയി സദ്യയ്ക്കു് ദേഹണ്ഡം (പാചകപ്രവൃത്തി) കഴിച്ചും പ്രതിരൂപം വാങ്ങിയും മറ്റും വളരെക്കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ചതാണു്. ഇതല്ലാതെ എനിക്കു് വേറെ യാതൊരു സമ്പദ്യുമില്ല. ഇപ്പോൾ എനിക്കു് അദ്ധ്വാനിക്കാൻ ശേഷിയില്ലാതെയായിരിക്കുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു കുട്ടികളുള്ളവക്കു് ഒന്നും ചെയ്യാൻ പ്രായമായിട്ടില്ല. ഭാര്യയ്ക്കു് ദേഹത്തിന്നു നല്ല സുഖവുമില്ല. ഈ പണത്തിന്റെ പലിശ കൊണ്ടുവേണം നിത്യവൃത്തി കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ. അതിനാൽ ഈ രൂപ ഇവിടന്നു് ആക്കുകിലും കൊടുത്തു പലിശ ഈടാക്കിത്തന്നു് ഈ പാവപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തെ ഇവിടന്നു രക്ഷിക്കണം. മറ്റൊരു കൈവശവും കൊടുക്കാൻ എനിക്കു് വിശ്വാസമില്ല. ഇവിടെ, എല്ലാത്തരം ധാരാളമുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവിടക്കു് ഇതൊരു ചെലവില്ലാതായി വരികയുമില്ലല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു തിരുമല്ലാടു് “ഇതു വാങ്ങി ആക്കുകിലും കൊടുത്തു ശരിയായ പ്രമാണം വരുത്തുകയും ആണ്ടത്തോറും മറ്റും പലിശ ഭാങ്ങി അങ്ങയ്ക്കു തരികയും അതിനൊക്കെ കണക്കുഴുകയും മറ്റും പ്രയാസമായിട്ടുള്ള കാര്യമാണു്. ചിലർ കൊടുത്തിട്ടു കിട്ടാതെവന്നാൽ ആന്ധ്രായം

കൊടുത്തു് ഈടാക്കേണ്ടതായും വരും. അപ്പോൾ കരേ
 ശ്ശ പാഴ്ചെലവും ബുദ്ധിമുട്ടും വേണ്ടിവന്നേക്കും. ചില
 പ്പോൾ പണം പലിശയ്ക്കു പോകാതെ ഇരിപ്പായിപ്പോയാ
 ലും അങ്ങയ്ക്കു ഞാൻ പലിശതരണമല്ലെ. അതെനിക്കു ന
 ഷ്ടകാരണമായിത്തീരുമല്ലെ. ഇങ്ങിനെയാകെയാണു്.
 പരമേശ്വരസ്ഥിതി. എങ്കിലും അങ്ങു് എന്റെ അടുക്കൽ
 വന്നു് അപേക്ഷിച്ചിട്ടു ഞാൻ തിരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു ക
 ഷ്ടമാണല്ലെ. അതിനാൽ ആയിരം രൂപയ്ക്കു് ആണ്ടിൽ
 അറുപതുരൂപ പലിശയായിട്ടു സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ രൂപ
 തന്നെയ്ക്കു; ഞാൻ എടുത്തു കൊള്ളാം. പണം പലിശ
 യ്ക്കു പോകാതെ ഇവിടെ ഇരുന്നു പോയാലും ഈ പലിശ
 ഞാൻ തന്നേക്കാം. ഒരു ബ്രാഹ്മണകുടുംബം രക്ഷിക്കാ
 നായിട്ടു സ്വപ്നം നഷ്ടവും ബുദ്ധിമുട്ടും വന്നാലും അതെ
 ന്നും ഒരു വലിയ കാര്യമായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.
 പലിശ ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ കൂടുതൽ വേണമെന്നുണ്ടെ
 കിൽ പണം ഇവിടെ ചേണ്ട. വേറെ ആകെങ്കിലും
 കൊടുത്തുകൊള്ളു് എന്നു പറഞ്ഞു. “പലിശ സ്വപ്നം
 കുറഞ്ഞാലും മുതലിൻ ദോഷം വരികയില്ലല്ലെ” എന്നു
 വിചാരിച്ച ബ്രാഹ്മണൻ തിരുമല്ലാട്ടു പറഞ്ഞതുപോലെ
 തന്നെ പലിശ സമ്മതിച്ചു രൂപ കൊടുത്തു. തിരുമല്ലാ
 ടു രൂപ ആയിരവും എണ്ണിയെടുത്തുകൊണ്ടു് അതിന്നു
 ബ്രാഹ്മണനു് ഒരു പ്രമാണവും എഴുതിക്കൊടുത്തു. പ്ര
 മാണം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണൻ അപ്പോൾത്തന്നെ
 പോവുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ആണ്ടു തികഞ്ഞപ്പോൾ
 ബ്രാഹ്മണൻ തിരുമല്ലാടിന്റെ അടുക്കലെത്തി. ഉടനെ

തിരുമുൽപാദ പലിശവക ഉറപ്പിക അറുപതും എണ്ണി കൊടുക്കുകയും ബ്രാഹ്മണൻ അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു രശി ഇ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ അഞ്ചാറുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രമാണത്തിനു കാലഹരണം സംഭവിക്കുവാനായിതിനാൽ കാലഹരണം വരുത്താതിന്റെ തലേദിവസം ബ്രാഹ്മണൻ തിരുമുൽപാദിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു “നമ്മുടെ പ്രമാണത്തിനു കാലഹരണഭാഷം സംഭവിക്കുവാനായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അതൊന്നു മാറിയെഴുതിത്തന്നാൽക്കൊള്ളാം എനിക്ക് അവിടുത്തെപ്പേരിൽ അവിശ്വാസമുണ്ടായിട്ടു വരുന്നതല്ല. പ്രമാണത്തിനു കാലഹരണം വന്നാലും ഇവിടെ നേരകേടു പറയുകയില്ലെന്നു എനിക്ക് നല്ല ധൈര്യമുണ്ട്. എങ്കിലും മനുഷ്യാവസ്ഥയല്ലേ? പ്രമാണം ശരിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു പറയുന്നതാണ്. ഞാൻ അശതീയർണെന്നും എനിക്കു ചേരെ സമ്പാദ്യമെന്നും ഇല്ലെന്നും അറിയാമല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ തിരുമുൽപാദ, ‘പ്രമാണത്തിനു നാളെ കാലഹരണമാകും എന്നുള്ള കാര്യം ഞാൻ കേൾക്കുകൊണ്ടുതന്നെയുണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇനി പ്രമാണം മാറിയെഴുതാനും അങ്ങേയ്ക്കു പലിശ തന്നുകൊണ്ടിരിക്കാനും മറ്റും എന്തെങ്കിലും സംധിക്കയില്ല. ഇവിടെയുള്ള കൊടുക്കുവാങ്ങലുകളെല്ലാംതന്നെ ഇനി മതിയെന്നു മനസ്സാക്കണം ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അങ്ങേയ്ക്കുതരുവാനുള്ള കരാണ്ടത്തെ പലിശയും മുതലും നാളെ രാവിലെ വന്നാൽ തന്നേക്കും പണം ഇവിടെ തെയ്യം

ണ്ടു്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു നൂറാമ്പതാണ്ടു ഉറപ്പിക് മാത്രമേ പേരും
 രാജ്യമുള്ളു. അതു നാളെ രാവിലെ ഉണ്ടാവും. എന്നി
 ക്ക് കരാറു കരഞ്ഞു ഉറപ്പിക് പലിശ താങ്ങുണ്ടു് അതു
 നാളെക്കാലത്തു് ഏഴുമണിക്കുമുപ്പതു് ഇവിടെ കൊണ്ടുവ
 രാമെന്നാണു്. അയാൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. അയാൾ
 ഒരു ഞാൻ ഇന്നലെ വൈകുന്നേരവും കണ്ടു് 'പറഞ്ഞിട്ടു
 ണ്ടു്' എന്നു പറഞ്ഞു. അതു് കേട്ടു് ബ്രാഹ്മണൻ "മു
 തൽ കുറച്ചുകാലംകൂടി ഇവിടെത്തന്നെ നിറുത്തിയാൽ
 കൊള്ളാമെന്നാണു് എന്റെ ആഗ്രഹം" എന്നു പറ
 ഞ്ഞു. "ഇനി അതൊക്കെ പ്രയാസമാണു്. അങ്ങ
 പണം വേറെ ആക്കുകിലും കൊടുത്തുകൊള്ളണം. മു
 തലുള്ള ആളായിരിക്കുകയും വന്നു ഈടാക്കുന്നിപ്പു് പ്ര
 മണമേ തരികയും ചെയ്താൽ പിന്നെ വേടിക്കൊണ്ടൊ
 ണ്ടുള്ളതു്? പണം തന്നില്ലെങ്കിൽ നമുക്കിടാക്കുമല്ലോ"
 എന്ന് തിരുമല്ലാട്ടു് പറയുകയാൽ ബ്രാഹ്മണൻ മടക്കം
 അങ്ങിനെ സമ്മതിപ്പു് അന്നവിടെത്താമസിച്ചു. പി
 രോളിവസം കാലത്തു് മണി ഏകദേശം ഏഴായപ്പോൾ
 തിരുമല്ലാട്ടു് "അയാൾ പണില്ലല്ലോ. ഞാനൊന്നിറ
 ണ്ടി അയാളെ അന്വേഷിക്കട്ടെ. താമസിക്കയില്ല; ക്ഷ
 ണത്തിൽ വരുത്തേണ്ടു്. പണം അതു് കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ
 വേറെ ഉണ്ടാകും. എങ്ങിനെയായാലും കാത്തുനിന്നു് ക
 ഴപ്പുചില്ല. ഞാൻ മടങ്ങിവരുമ്പോഴേക്കും അങ്ങു കളിപ്പു്
 ഉണ്ടു കഴിക്കണം. പണവുംകൊണ്ടു് പോകുമ്പോൾ ക
 ളിക്കാൻമുണ്ണാൻതരമായി വഴിക്കുവല്ല സ്ഥലത്തും കേറുന്നതു്
 ശരിയല്ല. പല്ലതു് അനന്തമുണ്ടായാൽ വിഷമമുണ്ടു്

കാലം കലിയുഗമല്ലേ? ഇപ്പോൾ ആരെയും വിശ്വസിക്കാൻവാടില്ല. പണം ആളുകളെക്കൊല്ലിയാണ്; നല്ല പേരിലെ സൂക്ഷിക്കണം 'സൂക്ഷിച്ചാൽ ദുഃഖിക്കേണ്ട' എന്താണല്ലോ" എന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് അവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ബ്രാഹ്മണൻ കളിയും ഉണ്ണും കഴിച്ചു തിരുമല്ലാടിന്റെ വാവാന്തെത്തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നേരം പത്തുമണിയായി; പന്ത്രണ്ടുമണിയായി; രണ്ടുമണിയായി തിരുമല്ലാടിനേക്കുറന്നിട്ടു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ കുറേക്കൂടി ഉണ്ണുക തുടങ്ങി. അന്ന് പ്രമാണം മാറിയിട്ടുണ്ടെന്നു അന്യായം കോടതിയിൽ കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ കാലഹരണമാവും. സംഖ്യ ആയിരം രൂപയ്ക്കു മേലുള്ളതിനാൽ അന്യായം കൊടുക്കണമെങ്കിൽ ആലപ്പുഴ ജില്ലാക്കോർട്ടിൽ പോണം. രണ്ടുമണിക്കുറയ്ക്കു കയ്യേറ്റം കയ്യേറ്റം പിറിയുന്നതിന് മുമ്പ് ആലപ്പുഴ ചെന്ന് അന്യായമെഴുതിച്ചു കോടതിയിൽ കൊടുക്കുന്ന കാര്യം അസാധ്യമാണല്ലോ. അതിനാൽ ബ്രാഹ്മണൻ മനസ്സിലെ വ്യസനവും പരിഭവവും പുറത്തു കാണിക്കാതെ ധൈര്യത്തോടുകൂടി അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഏകദേശം മൂന്നുമണിയായപ്പോൾ തിരുമല്ലാട് മടങ്ങിയെത്തി. അദ്ദേഹം അതുവരെ കളിക്കുകയും ഉണ്ണുകയും ഉണ്ടായിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ ഗൃഹത്തിലെത്തിയ ക്ഷണത്തിൽ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കളിക്കാൻമുണ്ണാൻ പോയി. കളിയും ഉണ്ണും കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും നേരമേകദേശം മണി അലരുകയായി. അപ്പോൾ പുറത്തു

ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കൽ വന്നു “പണത്തിനായി ഓടി നടന്നതുകൊണ്ട് കളിക്കാരനും ഉണ്ണാനുമൊന്നും ഒത്തില്ല. ഇന്ന് ഞാൻ ഇതര ഇല്ലാഴ്ചയാണ് ഉണ്ടാകുകയെന്ന്. ഇങ്ങിനെ ഒരു കഷ്ടപ്പാട് എനിക്ക് ഇതിനുമുമ്പ് ഒരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് തരക്കേടൊന്നുമില്ല. ഇന്ന് ഏതെങ്കിലും നേരം വൈകിയല്ലോ. നാളെ നേരത്തേ ഏല്പാട് തീർത്തേക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞു. തിരുമുല്പാട് പറഞ്ഞതിനെ വിശ്വസിച്ചു ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെത്തന്നെ മസിച്ചു.

പിററു ദിവസം കാലത്തേ തിരുമുല്പാട് ഉറക്കമുണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞു വന്നു ബ്രാഹ്മണനോട് “പ്രമാണമെടുക്ക, നോക്കൂട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അദ്ദേഹം പ്രമാണമെടുത്തുകൊടുത്തു. തിരുമുല്പാട് പ്രമാണം പാക്കി നോക്കിട്ട് “ഓ! ഈ പ്രമാണത്തിന്നു കാലഹരണം വന്നു പോയല്ലോ. കാലഹരണം വന്ന പ്രമാണത്തിന്നു പണം കൊടുക്കുക ഇവിടെ പതിവില്ല. എന്നിങ്ങനെയൊരു തരമില്ല. അതിനാൽ പണത്തിനായി ഇനി താമസിക്കണമെന്നില്ല! അങ്ങേയ്ക്കു ചോരാം” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടിട്ട് തിരുമുൽപ്പാട് നേരപ്പോക്കു പറയുകയുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു ബ്രാഹ്മണൻ “ഓ! നേരംപോക്കു പറയാതെ പണം തന്നു എന്നു അയയ്ക്കണം; നേരം പൂലുതന്നു. ഇനിയും ഇവിടെ താമസിക്കാൻ എനിക്ക് തീവൃത്തിയില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു. “താമസിക്കണമെന്നില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടല്ലേ. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ നേരം പോക്കുപറയുക എനിക്ക് പതിവില്ല. ഞാൻ കാര്യമുറ

ണ് പഠഞ്ഞത്. കല്പഹരണം വന്ന പ്രമാണപ്രകാരമു
 ഈ പണം തരാം ഞാൻ തയ്യാറാവില്ല. ഇതു തീച്ചയാണു്
 എന്നു തിരുമുൽപാദ് ശൌരവഭാവത്തോടുകൂടി വീണ്ടും
 പഠഞ്ഞപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണന്മാരായ മനസ്സാപം എന്ന
 മാത്രമെന്ന പഠയാൻ പ്രയാസം. അദ്ദേഹം വ്യസനസ
 മേതം വീണ്ടും വളരെക്കൈ പഠഞ്ഞുനോക്കി. യാ
 തൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. തിരുമുൽപാദ് പണം കൊടു
 ക്കുകയില്ലെന്നു തീച്ചയായപ്പോൾ ആ സാധു കരഞ്ഞു
 കൊണ്ടു് അവിടെനിന്നു് ഇറങ്ങിപ്പോയി. ഉടനെ കര
 തോണിയിൽക്കയറി കായലിന്നു് കിഴക്കേക്കരയിലിറങ്ങി
 വൈക്കത്തു ചെന്നു കളിയും നിത്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനവും ക
 ഴിച്ചു് ക്ഷേത്രലെത്തി വൈക്കത്തപ്പനെതൊഴുതിട്ടു മ
 ണഡപത്തിൽക്കയറി ജപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സദൃശ്ശു് ഇ
 ലവെച്ചുതുടങ്ങിട്ടും അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നു് എങ്ങിരി
 ല്ല. ഉറങ്ങു കഴിക്കാനായി പലതും ചെയ്തു വിളിച്ചിട്ടും
 അദ്ദേഹം പോയില്ല. ജലപാനം പോലും കഴിക്കാതെ
 അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. നേരം സന്ധ്യയായ
 പ്പോൾ പോയി സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിച്ചു തിരിച്ചുവന്നു.
 പിന്നെയും മണഡപത്തിൽക്കയറി ജപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.
 അത്താഴശ്ശീലേലി കഴിഞ്ഞു് അമ്പലമടയ്ക്കാരായപ്പോൾ
 ചിലർ ചെന്നു പുറത്തിറങ്ങിപ്പോകണമെന്നു പറഞ്ഞതി
 നാൽ അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നിറങ്ങി കൊടിമരച്ചുവട്ടിൽ
 ചെന്നിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ക്ഷേത്രം കാവൽ
 കാരർ ചെന്നു് അവിടെ നിന്നിറങ്ങി മതിലുപുറത്തു
 പോകണമെന്നു് പറയുകയാൽ അദ്ദേഹം പോയി കി

വന്ത്രണ്ടു കുട്ടികൾക്കും ചിലർ മുപ്പത്താറു കുട്ടികൾക്കും ധനവാന്മാരാണെങ്കിൽ ആരെട്ടും അതിവധികവും കുട്ടികൾക്കും സദ്യ നടത്തുന്നുണ്ട്. സന്താനാത്മമായും കുട്ടികൾക്കുണ്ടാവുന്ന ഭീനങ്ങൾ ഭേദമാകുന്നതിനും മറ്റുമാണ് സാധാരണയായി ആറന്മുളയുട്ടു നടത്തുന്നത്. ആറന്മുളയുട്ട് ഇന്നുജാതിയിലുള്ള കുട്ടികൾക്കേ ആകാപ്പൂ എന്നില്ല. ഏതു ജാതിയിലുള്ള കുട്ടികൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതും ആറന്മുളദ്രേവനു പ്രീതികരമാണ്.

ആറന്മുളദേശത്തുള്ള കുട്ടികൾ ആണ്ടുതോറും ധനമാസം ആദ്യംമുതൽ അവസാനംവരെ ആ ദിക്കിലുള്ള വാങ്ങുകുളിലും തോട്ടങ്ങളിലും വിഴുന്ന് തണുങ്ങു (അടക്കാമരത്തിന്റെ കാലം) കണ്ടെല്ലാം പെറുക്കിയോവരിക്കുക പതിവാണ്. ആറന്മുള അടക്കാമരം വളരെയുള്ള പ്രദേശമാകയാൽ തണുങ്ങു ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കും. മുപ്പതും നൂറ്റുതും ബാലന്മാർ കൂട്ടംകൂടി കരുവക അസൂപ്പാട്ടുകൾ പാടുകയും തെറിപ്പരയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് തണുങ്ങു പെറുക്കാൻ പോകുന്നത്. എന്നു മാത്രമല്ല, അവർ ഓരോ സ്ഥലത്തും ചെന്നാൽ പല വിധത്തിലുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യുകയും പതിവാണ്. എന്നാൽ ആരും അവരെ വിരോധിക്കുകയും ശാസിക്കുകയും ചെയ്യാറില്ല. അങ്ങിനെ പല്ലുതും ആരെങ്കിലും ചെയ്താൽ അവരോടു ദേവകോപവും തണിമിന്നും അവർക്കു പലവിധത്തിലുള്ള ആപത്തുകളുമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്. പണ്ടോരിക്കൽ തണുങ്ങു പെറുക്കാൻ ചെന്ന കുട്ടികളോടു ചില വീട്ടുകാർ അസൂപ്പും വരയുകയും പാടുകയും കലശൽ കൂട്ടു

കയ്യും മറ്റുമതന്നെ പറഞ്ഞു വിരോധിക്കുകയാൽ അവർ ദേവവിരോധമുണ്ടാവുകയും ഭട്ടക്കുമ്പർ ആറനൂളനടയിൽ വിളിച്ചുചൊല്ലി പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ പലക്കുമുണ്ടായതിൽപ്പിന്നെയൊന്നതണങ്ങുപെരുകാൻ ചെല്ലുന്ന കുട്ടികളോട് ആരുമൊന്നും പറയാതെയല്ലേ.

കുട്ടികൾ പെരുകിയുന്നകിശ്ശേ വരിക്കുന്ന തണുങ്ങല്ലാം അവർ മകരസ്തോത്രത്തിയുടെ തലേദിവസം നടയിൽക്കൊണ്ടു ചെന്നു കമ്പക്കുലകൾ നാട്ടി അവയിൽ വെച്ചുകെട്ടി തീ കൊളത്തും. ശ്രീകോവിലകത്തുനിന്നു് ഒരു തിരികൊളുത്തി വരുന്നി, ആപ്പ, വായ്ക്കുരവ, വാട്ടുലോഷം മുതലായ ആഡംബരങ്ങളോടുകൂടി കൊണ്ടുവന്നാണു ഈ കമ്പത്തിന്നു തീകൊളുത്തുന്നത്. ഇതു ദേവനു ഏറ്റവും പ്രീതികരമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതു കാണുന്നതിന്നു ആണ്ടുതോറും ആദിവാസം അവിടെ അസംഖ്യമാളുകൾ കൂടും. ഇതു ഇപ്പോഴും പതിവായി നടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

ആറനൂളക്ഷേത്രം പമ്പാനദിയുടെ തീരത്താണല്ലോ. ആ ക്ഷേത്രക്കടവിൽ അസംഖ്യം മത്സ്യങ്ങളുണ്ട്. അവയെ 'തിരുമക്കൾ' എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ദേവന്റെ തിരുമക്കളാകയാൽ അവയെ ആരും പലവിധിയും മറ്റും പിടിക്കാറില്ല. അവയെ പിടിക്കുകയോ ഉപദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നവർ ദേവകോപം നിമിത്തം പലവിധത്തിലുള്ള അനന്തങ്ങളുണ്ടാകും. ആ മത്സ്യങ്ങൾക്കു നേങ്ങാ ചിരവി അരിയും കൂട്ടിയിളക്കി ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നത് അവിടെ ദേവപ്രീതികരമായ ഒരു വഴിപാടാണ്. അഭിഷു

ശ്ലേഷോപരത്തിന്റെ പുറത്തേത്തായിൽച്ചെത്തിരുന്നു. നേരം രാത്രി ഏകദേശം പത്തുമണിയയ്യപ്പോൾ ഇരിക്കാൻവയ്യാതെയായിട്ട് അദ്ദേഹം അവിടെക്കിടന്നു. പ്രസന്നംകൊണ്ടു് ഉറക്കം വന്നില്ലെങ്കിലും വിശപ്പും ക്ഷീണവുംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം കണ്ണടച്ചു സ്വപ്നമെന്നു മയങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് “ഇവിടെ പട്ടിണികിടക്കാൻ പാടില്ല. അങ്ങു ഏറ്റുമാനൂർച്ചെന്നു സങ്കടം പരയു. ഏറ്റുമാനൂർ ദേവൻ നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കിത്തരും” എന്നു പറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. ഉടനെ കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിട്ടു് അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കണ്ടില്ല. ഇതുവെക്കത്തപ്പന്റെ അരുളപ്പാടാണെന്നാണു്. എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നൊന്നിരൂ പതുക്കെ നടന്നു തുടങ്ങി. പിറ്റേ ദിവസം കാലത്തു് ഏകദേശം എട്ടുമണിയായപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം ഒരു വിധത്തിൽ ഏറ്റുമാനൂരത്തെത്തി. ഉടനെ പോയിക്കളിച്ചു നീന്തുകമുൾക്കൽ കളിച്ചുകൊണ്ടു് ക്ഷേത്രത്തിലെത്തി മഹാദേവനെ പരിചരിച്ചിട്ടു് മണ്ഡപത്തിലിരുന്നു ജപം തുടങ്ങി. നമസ്കാരമുണ്ടാകാലമായപ്പോൾ പലരും ചെന്നു വിളിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം പോകാതെ ജപിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. അദ്ദേഹം അങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ! ഇനി നമുക്കു തിരുമുൽപാടിന്റെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കാം.

ബ്രാഹ്മണൻ ഏറ്റുമാനൂരത്തെത്തിയ ദിവസം കാലത്തു് പത്തുമണിയയ്യപ്പോൾ തിരുമുൽപാടിനു് മുളകരച്ചുതെച്ചതു് പോലെയാ ഉമിത്തിയിലിട്ടതുപോലെയാ ഇന്നു

വിധർമ്മൻ പറയാൻ വയ്ക്കത്തവിധം ദേഹമനുസകലം
 ഒരു നീരല്ലും പുകച്ചിലും തുടങ്ങി. അത് ക്രമേണ വലി
 ച്ചു തിരുമല്ലാടിൻ ഇരിക്കാനും കിടക്കാനും കുളിക്കാനും
 ഉണ്ണാനും ഒന്നും വയ്ക്കാത്ത വിധത്തിലായി. ഉടനെ
 വെട്ടുനാടും മന്ത്രവാദികളുമൊക്കെയെത്തി. ചികിത്സ
 കളും മന്ത്രവാദനുകളുമൊക്കെത്തുടങ്ങി. അവരെല്ലാവരും
 പഠിച്ചു വീടുകളെക്കൊണ്ട് പ്രയോഗിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം
 ത്തിന്നു സുഖക്കേട് കൂടിക്കൂടി വന്നതല്ലാതെ ലേശംപോ
 ലും കുറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ പ്രസിദ്ധനായ കായിക്കരമേ
 ളവനെ വരുത്തി പ്രശ്നംവെത്തിച്ചു നോക്കിച്ചപ്പോൾ ധന
 സംബന്ധമായ ഒരു കാര്യത്തിനായി ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ
 ചെന്നു ഏറ്റുമാനൂർ മഹാദേവനേ ശരണം പ്രാപിച്ചി
 രിക്കുന്നതിനാൽ ആ മഹാദേവന്റെ കേരപംനിമിത്തമാ
 ണ് ഈ സുഖക്കേട്ണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ബ്രാഹ്മണൻ
 കൊടുക്കാനുള്ള സംഖ്യകൊടുത്ത് ക്ഷമയാചനം ചെയ്
 തുകയും അത്രയും സംഖ്യ ഭണ്ഡാരത്തിലിട്ടു മഹാദേവ
 നെ വന്ദിക്കുകയും ചെയ്തതെ സുഖക്കേട് ഭേദമാവുകയി
 ല്ലെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഉടനെ സുഖമാകുമെന്നും
 വിധിച്ചു. ഉടനെ തിരുമൽപ്പാട് അയിരത്തി ഒരു നൂ
 ള് രൂപവീതം രണ്ടുകിഴികെട്ടിയെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു
 തോണിയിൽക്കയറ്റിപ്പൊട്ടി ഏറ്റുമാനൂർ സമീപം
 അതിരമ്പലമെത്തി കരയ്ക്കിറങ്ങി. ട്ടാണു ഏറ്റുമാനൂർ
 ചെന്നുചെന്നു. അദ്ദേഹം കളിച്ചു അമ്പലത്തിൽച്ചെന്നു
 പ്പോൾ ഉത്തമർണ്ണനായ ബ്രാഹ്മണൻ മണ്ഡപത്തിൽ
 ഇവിടു കോണ്ടിരിക്കുന്നത് കണ്ട് ഒരു കിഴി അദ്ദേഹത്തി

ഒൻറ മുമ്പിൽവെച്ചു തമസ്സരിച്ചു ക്ഷമായാചനംചെയ്തു കയ്യും മറോക്കിഴിയിലേണ്ണുവെ ബ്രഹ്മാർത്തിലിട്ടു മഹാദേവനെ വന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരുമുൽപ്പാടിനു സുഖക്കേടൊക്കെ മാറി പൂർണ്ണസുഖമായി. ബ്രാഹ്മണൻ മനുസ്സാപം തീന്നു സന്തോഷവുമായി. അദ്ദേഹം കിഴിങ്ങഴിച്ച് എണ്ണിനോക്കി ആയിരം രൂപ എടുക്കുകയും ആ രൂപ ബ്രഹ്മാർത്തിലിടുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ അദ്ദേഹവും തിരുമുല്പാടും ഉണ്ടാകഴിച്ചു വീണ്ടും നടയ്ക്കൽചെയ്താ മഹാദേവനെ വന്ദിച്ചിട്ടു അപരവരുടെ ദേശങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. ആയിരത്തി അറുപതുരൂപാകൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുക്കാതെ യിരുന്ന തിരുമുൽപ്പാടിനു ആയിരത്തി കരുന്ദാരിനല്ലതു രൂപ നഷ്ടവും കൊടുക്കേണ്ടതു കൊടുപ്പിച്ചു ഏറുമന്ദൂർ മഹാദേവനു ആയിരത്തി ഇരുന്ദൂ രൂപ ലഭ്യമായി. ഇപ്രകാരമൊക്കെയാണു ഏറുമന്ദൂർ മഹാദേവൻറ മാഹാത്മ്യം. ആ ദേവസ്ഥം തിരുവിതാംകൂർസകാരിൽചേർത്തപ്പോൾ അവിടുത്തെ നിത്യനിർന്നദികൾക്കു മുന്യണ്ടായിരുന്ന പതിവിൽ വളരെ കുറച്ചിട്ടുണ്ടു. കാലദേദൊകൊണ്ടു അവിടുത്തെ പൂജകർമ്മദികൾക്കു വളരെ വൈകല്യവും വന്നിട്ടുണ്ടു. എങ്കിലും ദേവസാന്നിധ്യത്തിനു ഇപ്പോഴും അവിടെ യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ല.

ഭി. ആറന്മുളക്ഷേത്രം.

തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തു തിരുവല്ലത്താലു കിലുള്ള ആറന്മുളക്ഷേത്രം ഏറെയും പുരാതനവും പ്രസിദ്ധവുമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ദേവൻ പാതംസാരഥിയായ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിയാകുന്നു. സ്വാമിയെ ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു മദ്ധ്യമഹാബലനായ അജ്ഞാനനെന്നെന്നാണ് കേൾവി. ഇവിടെ ഭഗവാന്റെ ചൈതന്യവും മാഹാത്മ്യവും അത്യുത്തമമാകവണ്ണം സർവ്വദൂഷിച്ചതിനെക്കുറിക്കാണിരിക്കുന്നു.

ഘാല്യത്തിൽ അബാധിയിൽ താമസിച്ചിരുന്നകാലത്തു ശോപാലബാലനാരോടുകൂടി കളിച്ചു നടന്നിരുന്ന ആളായതുകൊണ്ടോ എന്തോ ആറന്മുളബാലനാകട്ടികളേയും കുട്ടികളുടെ കളിയേയും കുറിച്ചു വളരെ പ്രതിപത്തിയുള്ളതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. ആറന്മുളദേവൻ വഴിപാടെന്നു സങ്കല്പിച്ചു കുട്ടികൾ തേച്ചുകളിക്കാൻ എണ്ണയും അവർ തേച്ചുകളിച്ചുവരുത്താൻ ചതുവിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടി ഭക്ഷണവും മുണ്ടും മറവും കൊടുത്താൽ ദേവൻ പ്രസാദിക്കുകയും ഈ വഴിപാടുനടത്തുന്നവർ വിചാരിക്കുന്ന കാര്യം സാധിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഇപ്രകാരം കുട്ടികൾക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിന് 'ആറന്മുളയുട്ട്' എന്നാണു പേരു പരഞ്ഞു വരുന്നത്. ഈ വഴിപാടു തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തു സർവ്വത്ര നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു ഇത്ര കുട്ടികൾ വേണമെന്നില്ല. ചിലർ

സിലിപ്പിക്കായി പലരും ഈ വഴിപാട് ഇപ്പോഴും നടത്തി വരുന്നുണ്ട്. ചില സ്രീകരപ്രസവിച്ചതുമുതൽ പാൽ ചുരുക്കമായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങിനെ വന്നാൽ തിരുമക്കൾക്കു മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം അരി കൊടുത്താൽ മതി. മുലയിൽ പാൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടാകും.

കുട്ടികൾക്കു കടിക്കുന്നതിന് അമ്മമാരുടെ മുലയിൽ പാലുണ്ടാവാനു് ഇവിടെ വേറെ ഒരു വഴിപാടു കൂടിയിട്ടുണ്ട്. അതു് മഞ്ഞാടിക്കു ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുചെന്ന് നടയിൽ കൂട്ടുകയെന്നുള്ളതാണ്. ഇങ്ങിനെ ചെയ്താലും തള്ളിമാരുടെ മുലയിൽ ധാരാളമായി പാലുണ്ടാകും.

ആന്തരികശുദ്ധി വരുത്തുവാൻ ഉപാധികൾ (ഉപാധിമാർഗ്ഗങ്ങൾ) വകയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു ദേവസ്വം വകയായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ മഠങ്ങളും നെൽപ്പാകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ദേവസ്വം വക നെല്ലെല്ലാം പിരിച്ച് ആ നെൽപ്പാകളിലാണ് ഇട്ടു സൂക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ചിങ്ങമാസത്തിൽ ഭാണത്തിന്നു മുൻപു വരുന്ന പൂരടത്തുനാൾ ആ നെൽപ്പാകളിലെല്ലാം അഗതികൾക്കു നെല്ലു കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആ ദിവസം നെല്ലു വാങ്ങുന്നതിനായി അനേകമഗതികൾ നെൽപ്പാകളിലെല്ലാമെത്തുക പതിവാണ്. ഭാണത്തിന്നു നെല്ലില്ലാഞ്ഞിട്ട് ആ ദേശത്താരും പട്ടിണിയായിപ്പോയി എന്നു വരുമെന്നാണ് ദേവന്റെ വിചാരം. ചണ്ടേരിക്കൽ പതിവുപോലെ ഭാണത്തിന്നു നെല്ലു കൊടുത്തപ്പോൾ നെല്ലു വാങ്ങുന്നതിനായി 'നാരങ്ങാ നാ' എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള നെൽപ്പാകയിൽച്ചെന്ന് ഒരു ചണ്ഡാലിനു നെല്ലു കൂടുതൽ കൊടുത്തില്ല.

ക്ഷേത്രമെല്ലാവർക്കും നെല്ലു കൊടുത്തു വയോവൃദ്ധയും നോ
ശിണിയും അംഗതിയുമായിരുന്നു. ആ ചണ്ഡാലിയെ ദിഷ്ട
ന്താരായ നെല്ലുളളുകാർ കണ്ടിട്ടു കണ്ടില്ലെന്നു ഭ്രമിച്ചു
പൊയ്ക്കളഞ്ഞു. നെല്ലു കിട്ടും കിട്ടുമെന്നു വിചാരിച്ചു സ
ന്ധ്യവരെ ആ പാവപ്പെട്ട ചണ്ഡാലി അവിടെ കറുത്തു
നിന്നു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ അതികലശലായി മഴ തുട
ർന്നു. മഴക്കാറ്റുകൾണ്ടു ചന്ദ്രബിംബം മൂടിപ്പോയതിനാൽ
വലിയ ഇരുട്ടം വന്നു. ഒരു വിധത്തിലും പോകാൻനി
ല്പത്തിയില്ലാതെ മഴ നന്നത്തുകൊണ്ടു് ആ പാവപ്പെട്ട വ
യോവൃദ്ധ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. അവളെന്നു ജലപ്പരണം
പോലും കഴിച്ചിട്ടുമില്ലായിരുന്നു. വിശപ്പുകൊണ്ടും തണു
പ്പുകൊണ്ടും പരവശയായിത്തീർന്ന ആ ചണ്ഡാലി പിറേറേ
ദിവസം നേരം വെളുക്കുന്നതിന്നു മുൻപു് അവിടെക്കിട
ത്തന്നെ മരിച്ചു. 'ഇതു നീമിത്തം. അതികഠിനമായ ദേവ
കോപം സംഭവിക്കുകയും ഉത്തമന്മാരും കാരാളന്മാരുടെ
മേലും പലവിധത്തിലുള്ള അനന്തങ്ങളുണ്ടായിത്തുടങ്ങുക
യും ചെയ്തു. അവർ ഇതിന്റെ കാരണമറിയുന്നതി നർയി
പ്രശ്നംവെണ്ണിച്ചു അറക്കിച്ചതിൽ പാവപ്പെട്ട ചണ്ഡാലിക്കു
നെല്ലു കൊടുക്കാതെ പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊന്നതിനാലുണ്ടാ
യിട്ടുള്ള ദേവകോപമാണു് അനന്തകാരണമെന്നു കണ്ടു.
ഈ ദോഷശാസിക്കു് ഉത്തമന്മാരുടെയും കാരാളന്മാരുടെ
യും ശ്രമത്തിൽനിന്നു് കാരാളന്മാർ എന്നും ആണ്ടുതോറും
ചാങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണദിവസം ഉപവാസമായി
ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിക്കുകയല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു പ്ര
തിവിധിയുമില്ലെന്നു പ്രശ്നക്കാർ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ വിധിപ്രകാരം അവിടെ നടത്തവതന്നുണ്ട്. ക്ഷേത്രം സങ്കരരിൽചേർത്തതിനോടുകൂടി ഭാണത്തിന്റെ നെല്ലുളവു മുതലായ പതിവുകൾ ഭേദപ്പെട്ടപോയെങ്കിലും അവിടെ ഉപാധിയുംകരാറുമായുണ്ടായിരുന്നവരുടെഗൃഹങ്ങളിൽ നിന്ന് കാരോരുത്തർ ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണത്തുണാൾ ക്ഷേത്രോപവേശം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു ഭവകോപംനിമിത്തം അനന്തരങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതായി ചൂതായിട്ടുള്ളതാകയാൽ അവർ ഇപ്പോഴും ആ പതിവിനെ ഭേദപ്പെടുത്തിയില്ല.

ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണദിവസം ആനുജ്ഞേയത്തിൽ അതികേമമായി സദ്യ പതിവുണ്ട്. ആ ദിവസം അവിടെ ചെല്ലുന്നവർക്കെല്ലാം ജാതമതാദോഷമുതലായൊന്നുപിഴവുള്ളോടുകൂടി ഭക്ഷണം കൊടുക്കുവതിലാണ്. ഈ സദ്യയ്ക്കുള്ള സാമാനങ്ങളെല്ലാം കേട്ടാൽ ഏതെങ്കിലും സ്ഥലത്തുള്ള ഭവസ്വപ്തക മാത്തിൽ ശേഖരിച്ചു വെക്കുകയും അവിടെനിന്ന് അവയെല്ലാം വലിയ കെട്ടുവെച്ചു (വഞ്ചി) ഞ്ചിലക്കി ഉത്രാടത്തുണാൾ രാത്രിയിൽ പുറപ്പെട്ടു തിരുവോണദിവസം അരുണോദയമാകുമ്പോൾ ആനുജ്ഞേയ ക്ഷേത്രക്കുടവില്പടക്കുകയുമാണ് പതിവ്. സദ്യസ്സാമാനങ്ങളുംകൊണ്ടുള്ള ഈ വരവു വളരെക്കേമമാണ്. സാമാനവള്ളങ്ങൾ കൂടാതെ അവയ്ക്ക് അകമ്പടിയിൽ ഏതാനും കളിവള്ളങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കും. കളിവള്ളങ്ങളിലെല്ലാം ആളുകൾ കയറി വഞ്ചിച്ചാട്ടു പാടി കളിച്ചു വാദ്യമോഷങ്ങളോടും ആല്പിച്ചിട്ടി, വായ്പവ മുതലായവയോടുകൂടിയുള്ള ആ വരവു കാണാൻ ക്ഷേത്രം

തിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും അസംഖ്യമാളുകൾ കൂടുക പതിവാണ്.

പണ്ടൊരിക്കൽ പതിവുപോലെ തിരുവോണത്തിന്റെ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ സാമാനങ്ങൾ കെട്ടുപള്ളങ്ങളിലാക്കിക്കൊണ്ട് ആഘോഷസമേതം കാട്ടുതന്നിനു പുറപ്പെട്ടു. ഏതാനും വഴി പോയപ്പോൾ സാമാനപള്ളങ്ങൾ മദ്ധ്യരാത്രി ഒരു സ്ഥലത്തു കയ്ക്കുതട്ട് ഉറച്ചു. വളരെ അളുക്കുകൂടി പലവിധത്തിൽ ശ്രമിച്ചുനോക്കിട്ടും ആ പള്ളങ്ങളെ അവിടെനിന്നിളക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു നിമിഷത്തിലൊന്നു നോക്കുവാൻ അവിടെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദൈവജ്ഞനെക്കൊണ്ട് പ്രശ്നംവെച്ചുനോക്കിപ്പോയി. അപ്പോൾ ആ പള്ളങ്ങളടുത്തിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു സമീപം ഒരു വീട്ടിലുള്ളവർ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. തലേദിവസംതന്നെ ആഹാരമൊന്നും കഴിക്കാതെ “ആരെയും യജ്ഞംതന്നെ ശരണം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പട്ടിണി കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും അവർക്ക് ആഹാരത്തിനു വല്ലതും കൊടുത്താൽ പള്ളങ്ങളിലേക്കുവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ വിടിച്ചു. ഉടനെ അരി കൊടുക്കുമെന്നു പറഞ്ഞ് ആ വീട്ടുകാരെ വിളിച്ചു. അവർ അരി വാങ്ങുന്നതിന് ഒരു കൊച്ചുമുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് വരികയും ആ മുറ നിറച്ച് അരി കൊടുക്കുകയും തൽക്ഷണം പള്ളങ്ങളിലേക്കുവരുന്ന വേഗത്തിൽ പോന്നു ക്ഷേത്രക്കുടവിലേക്കുവരുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ആണ്ടുതേരും സാമാനങ്ങൾ പള്ളങ്ങളിൽക്കയറ്റിക്കൊണ്ട് അവിടെ പരമ്പരയായി ആ വീട്ടുകാരെ വിളിക്കുകയും അവർ മുറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. വരികയും കൊണ്ടുവരുന്ന മുറ നി

റച്ചു അരി കൊടുക്കുകയും പതിവായി. കൊണ്ടുചെല്ലുന്ന മുറം നിറച്ചു അരി കിട്ടുമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അത്യാഗ്രഹികളായ ആ വീട്ടുകാർ മുരത്തിന്റെ വലുപ്പം കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ഈ അരി വാങ്ങുന്നതിനായിത്തന്നെ അവർ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു വലിയ മുരമുണ്ടാക്കിച്ച് ആ മുരവുംകൊണ്ട് അരിവാങ്ങാൻ പരിക പതിവായി. അങ്ങിനെ കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ മുമ്പ് ദേവകോപമുണ്ടാവുകയും അവർ ക്രമേണ നശിച്ച് അന്യംനിന്നു പോവുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ചിങ്ങമാസത്തിൽ ഉത്രാടത്തു ഞാൾ സാമന്തവള്ളങ്ങൾ ആ സ്ഥലത്തു വരുമ്പോൾ ഈ പൂർവ്വതത്തിന്റെ സ്മരകമായി മൂന്നു മുപ്പി അരി വാരി അവിടെയിടുക ഇപ്പോഴും നടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

ആറന്മുള വള്ളം(വഞ്ചി)കളി പ്രധാനവും പ്രസിദ്ധവുമാണല്ലോ. ഇതും ദേവൻ ഏറ്റവും സന്തോഷകരമായിട്ടുള്ളതാണ്. അവിടെ പതിവായി വള്ളംകളി നടത്തുന്നതു ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണം മുതൽ ഉത്രാതി വരെയാണ്. ഉത്രാതി തിരുവോണുതയപ്പന്റെ തിരുനളാണെന്നാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ ദിവസത്തേ ആദേശത്തുള്ളവർ തിരുവോണത്തേക്കാൾ പ്രധാനമായി ആചരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രധാനമായിട്ടുള്ള വള്ളംകളിയും അന്നാണ്. വള്ളംകളി നടത്തുന്നത് അവിടെയുള്ള കര(ദേശ)ക്കാരാകുന്നു. ആറന്മുളദേവന്റെ സങ്കേതത്തിലുൾപ്പെട്ടതായി അനേകം കരകളുണ്ട്. ആ കരക്കാർ ഓരോരുത്തരും ഈ വള്ളംകളിയിലുള്ള വാശിയും മത്സരവും കട്ടം ചില്ലായല്ല. ആവരവരുടെ കളി കേമമാകണമെന്നുള്ള

ഖിചാരം എല്ലാവർക്കുണ്ടു്. ഇതിലേയ്ക്കു് ആ ദേശക്കാർ രാ
 രോരുത്തരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വള്ളങ്ങളുണ്ടാക്കിച്ചിട്ടുണ്ടു്
 കരോരുത്തരും മത്സരിച്ചു് വള്ളത്തിന്നു നീളം കൂട്ടിക്കൂട്ടി
 ഇല്ലാത്ത അവിടെ മറ്റുത്തിയാരോകാൽക്കോൽവരെ നീ
 ഉള്ള വള്ളങ്ങൾ ധാരാളമായിരിക്കുന്നു. വള്ളങ്ങൾ ചു
 ണ്ടൻ, ചുരുട്ടൻ, ഓടി, ചുരുട്ടുവാലൻ ഇങ്ങിനെ പലവ
 കുണ്ടുണ്ടല്ലോ. അവയിൽ ആറുണ്ടു കളിക്കുന്നതിനായി
 ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ചുണ്ടൻവള്ളമാണു്. ഇപ്പോൾ അ
 വിടെ ദേശക്കാരുടെ വകയായി നാപ്പതിക്കറയാതെ
 കളിവള്ളങ്ങളുണ്ടു്. അവ എല്ലാംകൂടി ചേർന്നു കളിക്ക
 ക ഉത്രാതി നാൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. തിരുവോണം മുതൽ
 ദിവസംതോറും രണ്ടു നാലു വള്ളങ്ങൾ കൂട്ടിക്കൂട്ടി ഉത്ര
 ത്തിനാൾ എല്ലാം വന്നുകൂടും. ആദ്യമായി വരുന്ന വ
 ള്ളങ്ങൾ 'നാരണത്തു മണൽപ്പാറ' എന്നു പറയുന്ന
 സ്ഥലത്തു് വന്നടുത്തുകിടക്കും. എല്ലാ വള്ളങ്ങളും അ
 വിടെ വന്നുചേന്നാൽ കളി തുടങ്ങും. പത്തുനാലു വ
 ള്ളങ്ങൾ കളമിച്ച് നാന്നൂറു കൊട്ടം ഘോഷവും, കൊടി,
 കട മുതലായവയും പാട്ടും ആപ്പുവിളിയുമായുള്ള ആ വ
 ള്ളംകളി നയനാനന്ദകരമായ കളം കഴുതുന്നതാണു്.
 നയ്നുകാരും അമരക്കാരും പാട്ടുകാരും വാദ്യക്കാരും മ
 റുമായി കളര വള്ളത്തിലും ഏകദേശം എഴുപത്തഞ്ചു
 പേരോളം കാണാം. ചിങ്ങമരസത്തിൽ പതിവുള്ള ഇ
 വള്ളംകളി കൂടാതെ ചിലരുടെ പേക്കു് വഴിപാടായിട്ടു
 അവിടെ ചിലപ്പോൾ വള്ളംകളി ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. അതി
 ന്നു് രണ്ടു നാലു വള്ളങ്ങളല്ലാതെ ഉണ്ടായിരിക്കാറി

ല്ല. പഴിപാടുകളിയുടെ ഉപലവെല്ലാം പഴിപാടുകാരൻ തന്നെ. വഹിക്കുന്നമല്ലെ. വള്ളംകളിക്കാർക്കു കെട്ടു മമായി സദ്യ നടത്തുകയും മറ്റും വേണ്ടതുകയാൽ വള്ളങ്ങളധികമായാൽ ചെലവു ദിവ്യമായിത്തീരുമെന്നു വിചാരിച്ച് സാമാന്യക്കാർ വള്ളത്തിന്റെ ഏണ്ണും കൂട്ടാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല. രണ്ടു നാലു വള്ളങ്ങൾകൊണ്ടു കളി നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ധനികന്മാർക്കു സാധിക്കുകയുള്ളു.

ആറന്മുളപ്പോലെയുള്ള വള്ളംകളിക്കാർക്കു സദ്യ കഴിക്കുന്നതും സ്വാമിക്ക് പഴിപാടുകളിയെ വള്ളംകളിക്കാർക്കു സദ്യയ്ക്കു 'വള്ളസ്സദ്യ' എന്നാണ് പേരുവരത്തുവരുന്നതു്. സന്താനാത്മനായും ശൈശവമനുജനായും മറ്റും ഈ പഴിപാട് പലരും നടത്തുന്നുണ്ടു്. അതുശേഷം വള്ളസ്സദ്യ നടത്തുന്നതിന്റെ മറ്റു തരം പലരും പ്രകാരമുണ്ടു്.

ആദ്യത്തെ ഏതുകാരാരുടെ വള്ളക്കാക്കാണ് സദ്യ നടത്തുന്നതെന്നും ഏതു വള്ളങ്ങൾ വരുത്തി സദ്യ നടത്തണമെന്നും നിശ്ചയിക്കണം. പിന്നെ ആ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്ന കരയിലേ പ്രധാനന്റെ വേക്കു വിവരത്തിന്റെ ഏഴനിയയക്കുന്നു. അതിൽ സദ്യ നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇന്നുമാസം ഇത്രയുംതിയതിയുമാണെന്നും ഇത്ര വള്ളം വരണമെന്നും വിവരിച്ചിരിക്കുകയും വേണം. കരണാഥന്റെ മറുപടി കിട്ടിയാൽ സദ്യയ്ക്കു വട്ടംകൂട്ടാം. നിശ്ചിതദിവസം രാവിലെ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളിടത്തോളം വള്ളങ്ങളിൽ നിറച്ച് ആളുകൾ

കയറി കൊടി, കുട, തഴ മുതലായ ആധാരങ്ങളോടും വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുംകൂടി പാടിക്കളിച്ചു വഴിപാടുകാരന്റെ ഊത്തിൽവന്നുചേരും. ആ സമയം വഴിപാടുകാരൻ അവിടെ നിറപരയും വിളക്കും വെച്ചു കത്തുന്നിന്നു വള്ളിക്കാരെ എന്തിനേരരിക്കത്തി, മുറുക്കാനും മറ്റും കൊടുത്തു സൽക്കരിക്കണം. അവർ മുറുക്കി രസിച്ചു കാച്ചുനേർമിടുന്ന വിശുദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവർക്കും തേച്ചുകുളിക്കാൻ എണ്ണയുമിഞ്ചയും മറ്റും കൊടുക്കണം. അവർ തേച്ചുകുളി കഴിഞ്ഞു് വന്നാലുടനേ സത്യയ്ക്കു് ഇല വെണ്ണണം. സത്യയുടെ വട്ടം ഉപായത്തിലൊന്നുമായാൽ പ്പോരം. കാളൻ, കോലൻ, ഏരിശ്ശേരി മുതലായ മലയാളക്കുരികളും പരിപ്പു്, പച്ചടി, കൂട്ടുകുരി, സാംബാർ മുതലായ പരദേശക്കുരികളും അപ്പം, വട, എള്ളുണ്ട, ബോളി മുതലായവയും പപ്പടം, (ചെറിയതും വലിയതും) പഴന്നാക്കു, പഞ്ചസാര മുതലായവയും ധാരാളമായി കൊടുത്തു വിലക്കണം. അല്പകൂട്ടം പ്രഥമൻ, എട്ടു കൂട്ടമപ്പേരി, അത്രയും ഉപ്പിവിട്ടവ, ഉറുതൈരു, മോരു, മുതലായവയും ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കണം. ഒന്നിനും ലേവം പാടില്ല. സത്യ വള്ളിക്കാക്കു മാത്രം കൊടുത്താൽപോര. ഉണ്ണാനായി വരുമ്പക്ഷെല്ലാവർക്കും കൊടുക്കണം. എല്ലാവർക്കും സകല വിഭവങ്ങളും ധാരാളമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം. അങ്ങിനെയാണു് വള്ളിസ്സദ്യയുടെ പതിവു്. സത്യ കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും ചന്ദനം, പാരി നിർ മുതലായവയും മുറുക്കാനും കൊടുക്കണം. വള്ളിക്കാർ മുറുക്കി രസിച്ചു വെടികളും വരഞ്ഞുസപ്തനോർ. ഇരുണ്ടതിന്റെ ശേഷം വഴിപാടുകാരന്റെ അഭിഷാ ആറാളയ

പുൻ സാധിച്ചുകൊടുക്കട്ടെ എന്ന് ആശിച്ചിട്ടിട്ട് യാത്രയാകും. ആ സമയം അവർക്ക് വഴിക്കു തിന്നുന്നതിന്നു ധാരാളമായി വെറിലപുകയിലയും അവിൽ നന്നായും ചമടുകെട്ടി വള്ളത്തിൽ വെച്ചുകൊടുക്കണം. കരക്കൂരിൽ പ്രധാനങ്ങൾ ചില സമ്മാനങ്ങളും കൊടുക്കണം. ഇങ്ങിനെ അവരെ സ്നേഹിച്ചിട്ട് വള്ളക്കുടവുവരെ അനുയാത്രയായിച്ചെന്ന് യാത്ര വരഞ്ഞയയ്ക്കണം ഇങ്ങിനെയെല്ലാമാണ് വള്ളസ്സദ്യയുടെ മറ. ഈ വഴി പാട് ഇപ്പോഴും പാർ നടത്തുന്നുണ്ട്. അവർ വിചാരിക്കുന്ന കാര്യം ഭഗവൻ സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഉത്രട്ടാതിനാൾ വള്ളങ്ങളെല്ലാം നാറാഞ്ഞു മണൽപ്പാത്തു ചെന്നുചേർന്നതിന്റെ ശേഷമാണ് കളി തുടങ്ങുന്നതെന്നു മുഖ്യ പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. കരക്കൂരിൽ വള്ളങ്ങളെല്ലാം നാറാഞ്ഞു മണൽപ്പാത്തു ചെന്നു ചേർന്ന സമയം അക്കാലത്തു തീരവല്ലാത്തരശിൾദാരായിരുന്നു കേശവപ്പിള്ള അവർകൾ അധിടിച്ചെന്ന് അവിടെ കൂടിയിരുന്നു. ജനങ്ങളോട് "ആറന്മുളഭഗവന്റെ സങ്കേതത്തിലുള്ള സുകവകരകളിലെ ജനങ്ങളും ഇവിടെ കൂടിട്ടുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും കൂടെക്കൂട്ട് ഒരു കാര്യം അപേക്ഷിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്. കാര്യം മരണാനുമല; നമ്മുടെ ഭഗവന്റെ അമ്പലം ചെമ്പിട്ടവിച്ചാൽക്കൊള്ളാമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതിലേക്ക് നിങ്ങളെല്ലാവരും യഥാശക്തി ധനസഹായം ചെയ്യണമെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ അപേക്ഷ" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് ആ ജനക്കൂട്ട

ത്തിൽനിന്നു കരാരം “അങ്ങനീന്റെ ഈ ഉദ്യമം കേവലം അനാവശ്യവും ഒരു വക ഭോഷതപ്രമാണം. ഇതു കരിക്കലും നടക്കുന്നതല്ല. സങ്കാർവക ക്ഷേത്രം ചെയ്തിട്ടുവിക്കുന്നതിന്നു ജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചു പണമുണ്ടാക്കിട്ടു വേണമെന്നുണ്ടോ? സങ്കാരിൽ പണം ധാരാളമുണ്ടല്ലോ. ഇതിലേക്കു ജനങ്ങൾ ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതു ആരറിയാനാണ്? ഇതു് ഉറക്കത്തിൽ കാൽ തിരുമ്മുന്നതുപോലെയാണല്ലോ. ഇതിലേക്കു് ആരുമൊന്നും തക്കമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജനോപദ്രവം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഇതു് ഒരു സങ്കാരദ്രോഹസ്വഭാവം യോഗ്യമായിട്ടുള്ളതാണോ? അങ്ങനീതിന്നു പുറപ്പെട്ടതു് ഒട്ടും ശരിയായില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു തരശീൽദാർ വല്ലഭനെ വിചിണ്ണനായിത്തീർന്നു. അപ്പോഴേക്കും ആ മറുപടി പറഞ്ഞയാൾ ബോധാശിതനായി. ഏറ്റവും പരമവശ്യത്തോടുകൂടി വെട്ടിയിട്ടു മരംപോലെ പെട്ടെന്നു നീലംപതിച്ചു. ഏല്പാവകം പരിഭ്രമിച്ചു് അടുത്തുചെന്ന് അയാളോടു സുഖക്കേടെത്തന്നെന്നു ചോദിച്ചിട്ടു് അയാൾക്കനേവീളുകീസംസരിക്കാൻ വരുകയായിരുന്നു. അയാളുടെനാക്കു സ്തംഭിച്ചുപോയിരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു മറ്റു ജനങ്ങൾ തരശീൽദാരോടു “ഈ ഏഭ്യൻ കഥയില്ലായ്ക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെയാക്കെ പറഞ്ഞതാണു്. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങത്തക്കു് ഞങ്ങളോടു പരിഭവം തോന്നരുതു്. സ്വാമികായ്ക്കുന്നതിനായി യഥാശക്തി ധനസഹായം ചെയ്യുവാൻ ഞങ്ങളെല്ലാവരും സന്നദ്ധരാണ്.” എന്നു പറകയും ചിലർ എന്താണു് സംഖ്യ. അപ്പോൾത്തന്നെ

കൊടുക്കുകയും തഹശീൽദാർ കീട്ടിയതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. ആ ബോധരഹിതനായ ആളെ ചിലർകൂടി ഒരു ചെറുവെള്ളത്തിലാക്കി അയാളുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി. ശേഷമുണ്ടായിരുന്ന വർ കൂടി വള്ളംകളി പതിവുപോലെ നടത്തുകയും ചെയ്തു.

വള്ളംകളി കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം എല്ലാവരും കൂടി ആ സുഖക്കേട് പിടിച്ചെടുത്ത ആളുടെ വീട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴും അയാൾ ബോധരഹിതനായിത്തന്നെ കിടന്നിരുന്നു. വൈദ്യന്മാർ പഠിച്ചു വിദ്യകളെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിട്ടും ഒരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ ഒരു പ്രശ്നക്കാരന്റെ വരുത്തി പ്രശ്നംചെയ്യിച്ചു നോക്കിപ്പോൾ പ്രശ്നക്കാരൻ ഈ സുഖക്കേട് അറബുഭാഷാവാന്റെ കോപം നിമിത്തമുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും സ്വാമി ഭക്തനായ തഹശീൽദാർ ആക്ഷേപിച്ചതിനാലാണു് സ്വാമിക്ക് അധികം വിരോധമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും അതിനാൽ വീട്ടിൽനിന്നു ചിലർ ചെൺ തഹശീൽദാർവർകളുടെ അടുക്കൽ ക്ഷമയാചാരം ചെയ്യുകയും അമ്പലം ചെമ്പിട്ടവിടുന്ന വകയ്ക്കു തക്കതായ ഒരു സംഖ്യ അവിടെ കൊടുക്കുകയും ഭഗവാന്റെ നടയിൽ വിളിച്ചുചൊല്ലി പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്തല്ലാതെ ഈ സുഖക്കേട് ഭേദപ്പെടുകയില്ലെന്നും തിരിച്ചു ഉടനെ പ്രശ്നവിധിപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തു. അപ്പോൾ സുഖക്കേടുകാരൻ ബോധം വീണ്ടു് ഏകിലും അയാൾക്കു സംസാരിക്കാമായില്ല. അധികം താമസിയാതെ അയാൾ മ

രിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. ഈ വർത്തമാനം കേട്ടു ജനങ്ങൾക്കു ഭഗവാനെക്കുറിച്ചു ഭയവും ഭക്തിയും പൂർവ്വധികം വലിക്കുകയാൽ ചോദിക്കാതെതന്നെ ചെമ്പുമേച്ചിൽ വകയ്ക്ക് എല്ലാവരും യഥാശക്തികളോടും സംഖ്യ തമ്മശിൽ ദുരദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽക്കൊണ്ടു ചെന്നു കൊടുത്തു അദ്ദേഹം നാലമ്പലത്തിന്നു ചെമ്പിട്ടവിടുന്നമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു പിന്നെയും പണം വളരെ അധികമുണ്ടായിരുന്നുതിന്നാൽ വിളക്കുമടത്തി നൂട്ടടി അദ്ദേഹം ചെമ്പിട്ടവിട്ടു. ഇപ്രകാരമാണ് ആ രണ്ടു ക്ഷേത്രം ചെമ്പിട്ടവിട്ടത്. ഭഗവാന്റെ മാഹാത്മ്യവിശേഷം ഇനിയും ഇങ്ങിനെ വളരെപ്പറയാൻണ്ട്.

ദേവിക്കൽ ഒരു നായകന്മാരായിരുന്നു താഴെയായി ഒരു മുഴയുണ്ടായി. അതു ക്രമേണ വളന്നു ഒരു സഞ്ചിപോലെ തുടങ്ങി. അത് അയാൾക്ക് ഏറ്റവും ഉപദ്രവകരമായിത്തീർന്നു. “ഈ മുഴയേതും വലിപ്പത്തിൽ സ്വർണ്ണം കൊണ്ടു ഒരു കമളയുണ്ടാക്കിച്ച് ആരെന്നു ഭഗവാനു നടുക്കുവെക്കുകയും അവിടെ നാല്പത്തൊന്നു ദിവസം ഭജിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഈ മുഴ പോകും” എന്നു ചിലർ പറയുകയാൽ അതു വിശ്വസിച്ചു നായർ ആരെന്നുളളൊന്നു ഭക്തിപൂർവ്വം ഭജനം തുടങ്ങി. അക്കാലത്തു ആരെന്നുമതിൽക്കകത്തു ഒരു കല(മാൻ) ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു കട്ടിയായിരുന്നുപ്പോൾ ദുരന്തം കൊണ്ടുചെന്നു വഴിപാടായി നടുക്കു കെട്ടിപ്പറുത്തായിരുന്നു. അതു ക്രമേണ വളരുകയും വലിയ കൊമ്പുകളും മറ്റും ഉണ്ടായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഏകീഭൂതം അത് ആരേയും ഉപദ്രവിക്കാറില്ല. ദേ

വസന്തത്തിൽനിന്നു് അരിന്നു തീർക്കു ചിലത്തൊക്കെ
 കൊടുപ്പിച്ചിരുന്നതുകൂടാതെ അവിടെ ഭഗവത്തിനെയും
 ഭജനത്തിനായും മറ്റും ചെയ്തവരും ആ കലയ്ക്കു തി
 ന്നാൻ എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു
 ദിവസം ആ ഭജനക്കാരൻനായർ ഭഗവാനാമങ്ങൾ ജ
 പിച്ചുകൊണ്ടു് ക്ഷേത്രപ്രദിക്കുണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന
 സമയം ആ കല അടുത്തുചെയ്യുകയും അതു ചാടിനടയ
 തടെ നാദിക്കുതാഴെയായി ഒരു കത്തു ചെയ്തുകൊടുക്കുക
 യും ചെയ്തു. കത്തുകൊണ്ടു ക്ഷണത്തിൽ നായർ ബോ
 ധരജിതനായി നില്ക്കുന്ന വിണം. ഉടനെ ചിലർക്കുടി അ
 യാളെ എടുത്തു മതിൽക്കു പുറത്തു കൊണ്ടുപോയിക്കിട
 ത്തി. അപ്പോൾ രക്തം ഇടുമറിയാതെ പ്രവഹിച്ചതുക
 ണ്ടി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ മു
 ഴ കലയുടെ കൊല്ലുകൊണ്ടു് പൊട്ടിക്കീറിയിരിക്കുന്നതാ
 യി കണ്ടു. ഉടനെ ചിലർ ഒരു വൈദ്യനെ വരുത്തി
 കാണിച്ചു് “ഇനി ഇതിനെന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?” എ
 ന്നു ചോദിച്ചു. വൈദ്യൻ മുറിച്ചു പരിശോധിച്ചിട്ടു് “ഇ
 ത്തു് ആ കല ഭഗവന്റെ കല്പനപ്രകാരം ചെയ്തതുതന്നെ
 യാണു്. ഭഗവാന്റെ കലയ്ക്കും ശബ്ദത്തിന്നു് അറിയാമെ
 ന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. ഈ കത്തു സ്വപ്നം മാറിയായിര
 ന്നു കൊണ്ടിരുന്നതെങ്കിൽ രോഗിയുടെ കഥ അപ്പോൾത്ത
 ന്നെ കഴിയുമായിരുന്നു. ഭഗവാൻ ചെയ്തതിന്നു ശേഷം
 ചെയ്താൻ ഞാൻ ശക്തനല്ല. ഇനി വേണ്ടുന്നതും ആർ
 നുളയപ്പൻ തന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളും. ഇങ്ങിനെ രക്തം
 കര വെച്ചായതിൽപ്പിന്നെ മുഴു കാണുകയില്ല. പിന്നെ മു

വ്വ ഉണങ്ങിയതൽ മതിയല്ലോ. ആതു ഭഗവൽകൃപകൊ
ണ്ടു ക്രമേണ ശരിയായിക്കൊള്ളും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു
വൈദ്യൻ പോയി. പിന്നെ മൂന്നു ദിനത്തേക്കു രക്തം ക
ലിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും മുഴു കറ
ഞ്ഞൊരില്ലാതെയായി. ചികിത്സയെന്നും കൂടാതെ
ന്നു ക്രമേണ മുറിവുമുണങ്ങി നായർ പൂണ്ണസുഖത്തെ
പ്രാപിച്ചു. അനന്തരം ആ നായർ സ്വപ്നകമളയുണ്ടാക്കി
ച്ചു നടയ്ക്കുവെക്കുകയും വേരേയും ചില വഴിപാടുകൾ ന
ടത്തി ഭജനം കാലാകൂടി മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

കേരള മരോരാൾക്കു കൊടുക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു മ
തൽ കൊടുക്കാനില്ലെന്ന് ആരോളു നടുയിൽ കള്ളസ്സ
ത്രം ചെയ്തിട്ട് ഉടൻ അയാളുടെ അക്കിറങ്ങിപ്പോവുക
യാൽ സംസാരിക്കാൻ വയ്ക്കാതെയാവുകയും അന്നുതന്നെ
അയാൾ മരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തത് ഈ അടുത്ത കാ
ലത്താണ്. ഇതുകണ്ടറിഞ്ഞവരിൽച്ചിലർ ഇപ്പോഴും ജീ
വിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഗുരുവായൂരപ്പനും അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണസ്വാമിയും ത
മ്മിലും വൈക്കത്തപ്പനും ഏറമുണ്ടൂർദേവനും തമ്മിലും
മറ്റും പണ്ടു ചില പിണക്കവും മത്സരവുമൊക്കെ ഉണ്ടാ
യിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അതുപോലെ
ചില സംഗതികൾ ഇവിടെയുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആരോളു
ക്കാരൻ ഒരു നായർ കവിയുരുളു ഒരു വീട്ടിൽ ഒരുസ്ത്രീക്കു
സംബന്ധം ചെയ്തിരുന്നു. ആ നായർ അയാളുടെ വീ
ട്ടിൽനിന്നു ഒരു പൂവൻവാഴക്കുന്നു കവിയുർ ഭാര്യാഗ്രാഹ
ത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു അവരുടെ വരമ്പിൽ നല്ല വള

കൂറുള്ള സ്ഥലംനോക്കി കഴിച്ചുവെച്ചു. പിന്നെയും നല്ല
 പോലെ പളമിട്ട ശുശ്രൂഷിച്ചതിനാൽ വാഴ യഥാകാലം
 കലച്ചു വലിയ കലയുണ്ടായി. കറുത്തു നല്ല മൃച്ഛയപ്പോൾ,
 “ഈ കല വെട്ടിപ്പഴുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ആറന്മുളക്കു
 വാണ നിവേദിപ്പിക്കണം” എന്നു നായർ പറഞ്ഞു. അ
 പോൾ ഭാര്യ ആ കല വെട്ടേണ്ട; അതു അവിടെ നിന്നു
 പഴുക്കട്ടെ. പഴുത്തിട്ട വെട്ടി കവിയൂർ ദേവൻ നിവേദി
 പ്പിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അവർ രണ്ടുപേരും
 തമ്മിൽ വലിയ വാദമായി. കല ആരും വെട്ടാതെ അ
 വിടെനിന്നു പഴുത്തുതുടങ്ങി. ഒരു പടല പഴുത്തപ്പോൾ
 ഒരു ദിവസം എവിടെനിന്നോ ഒരു കരങ്ങു വന്നു പഴുത്ത
 കായ് നിന്നുതുടങ്ങി. അതു കണ്ട നായർ കൊഴിയും ക
 ല്യമെടുത്തൊരിഞ്ഞു. കരങ്ങിനെ കാട്ടിച്ചു. കരങ്ങു വാഴ
 യിൽനിന്നു ചാടിയപ്പോൾ ചർട്ടം പിഴച്ചു് ഒരു കററി
 യിന്മേൽ വീണു വയറു കീറിപ്പോയതിനാൽ ഉടനെ മരി
 ച്ചു. അപ്പോൾ ഭാര്യ, “ആക്കല ആറന്മുളയ്ക്കു കൊണ്ടു
 പോകണമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കവിയൂർദേവൻ ത
 ന്റെ ഹന്ദമറഞ്ഞു പറഞ്ഞയച്ചു് ആക്കല കടിപ്പിച്ചു് അ
 ശുദ്ധപ്പെടുത്തിച്ചതു കണ്ടില്ലേ? ഇനി ആക്കല ആറന്മുള
 യ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നത് എന്തിനാണെന്നു കാണണം. ക
 വിയൂർദേവനോടു കളിച്ചാൽ ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും. ഇ
 നിയെങ്കിലും മനുഷ്യിലേക്കിറക്കുള്ളണം. ഇവിടുത്തെ
 സ്വാമി ചിലവുകാരനല്ല; വല്ലാത്ത ആളാണ്” എന്നു
 പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു, “തന്നിട്ട നിവേദിക്കുന്നായി നി
 ശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വാഴക്കല ശുദ്ധംമാറ്റിയ കരങ്ങിനെ

ആരനുളയപ്പൻ ഉടനെ നിശ്ചയിച്ചതും കണ്ടില്ലേ? ആരനുളയപ്പനോട്, കളിച്ചാൽ ഇങ്ങിനെയായിരിക്കും: ആരനുളയപ്പൻ വല്ലാത്തയാളെന്നു നീയും മണ്ണിലാക്കിക്കൊള്ളണം” എന്നു ഭർത്താവും പറഞ്ഞു:

ആരനുളയപ്പനിന്നു ചിലർ പണ്ടോരിക്കൽ ശബരിമലയ്ക്കുപോയി. ശബരിമലയ്ക്കു പോകുന്നവർ സേപരിയേ ശരണമയ്യപ്പോ” എന്ന് വിളിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടല്ലോ പോവുകപതിവു്. “സേപരിയേ ശരണമാറനുളയപ്പോ”. എന്നുവിളിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആരനുളയക്കാർ പോയതു്. അപ്പോഴുതന്നെ സ്ഥലത്തുവെച്ച് ആയുപ്പന്റെ വെളിച്ചപ്പാടായി ഒരൊത്തുളളി, “എന്റെ നാമം വിളിക്കുതെ എന്റെ മല കേറുന്നവരെല്ലാം എന്റെ നാസ്തുക്കൾ (പ്രാശ്നങ്ങൾക്കു്). ഇരയാകും” എന്നു കല്പിച്ചു. എന്നിട്ടും ആരനുളയക്കാർ അവരുടെ ദേവനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പോയി. അങ്ങിനെ പോയി പലിയ പന്തത്തിലായപ്പോൾ മട്ടുവളരെ പ്രാശ്നങ്ങൾ വരയും പൊളിച്ചുകൊണ്ടു് ആരനുളയക്കാരുടെ നേരെ ചാടിച്ചെന്നു. അപ്പോൾ എവിടെ നിന്നോ തുരുതരെ അമ്പുകൾചെന്നു പ്രാശ്നങ്ങളുടെ വായിലും ദേഹത്തിലുമെല്ലാം പതിച്ചുതുടങ്ങി. ഉടനെ പ്രാശ്നങ്ങളെല്ലാംമോടിക്കാട്ടുകേറി. എങ്കിലും അന്നു രാത്രിയിൽ ആരനുളയക്കാർ കിടന്നുറങ്ങിയ സമയം “നീങ്ങുകയും മലകേറുകയും, നാളെത്തന്നെ തിരിയെപ്പോരണം” എന്ന് ഒരാൾ അവരുടെ അടുക്കച്ചെന്നു പറഞ്ഞതായി അവർക്കെല്ലാവർക്കും സ്വപ്നമുണ്ടായി. ഇപ്രകാരം സ്വപ്നം കാണിച്ചതും ശരണപ്രയോഗിച്ചു പ്രാശ്നങ്ങളെ

കാടിപ്പുതും തിരുക്കുറുത്തപ്പുനാണെന്നുള്ളത് വിശേഷ
 മ്പ്പ് പറയണമെന്നല്ലല്ലോ സ്വപ്നംകണ്ടതിന്റെ വി
 രോദിപ്രസംഗത്തെ ആനുകൂല്യം തിരിയപ്പെടുന്നു. അ
 ക്കാലം മുതൽ ആനുകൂല്യം ശബരിമലയ്ക്ക് പോകാതെ
 യായി. ഇപ്പോഴും ആ ദേശക്കാരാകും ശബരിമലയ്ക്ക് പോ
 കരില്ല.

ആനുകൂല്യവന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ തിരുവാഭരണ
 ങ്ങളായിട്ടും പന്നമായിട്ടും മറ്റും വളരെ മുതലുകളിരിപ്പു
 ണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് അവ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനായി പണ്ടേ
 മിക്കൽ ഭട്ടവളരെ തുല്യക്കന്മാർ ആയുധപാണികളായി
 അവിടെച്ചെന്നുകേറി. തിരുവാഭരണങ്ങളും മറ്റും പെ
 റുക്കിയെടുത്ത ഭണ്ഡാരകെട്ടിക്കൊണ്ട് അവർ യാത്രയായ്
 സമയം സംഘിച്ചിപ്പോതെ ശാശ്വതം വന്നു് അവരുടെ ഭേ
 ഷത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള ശാശ്വതയജ്ഞന്മാർ ആരെ
 ണെന്നു നോക്കിട്ടു അവിടെയെങ്ങും ആരെയും കാണാ
 നില്ലായിരുന്നു. നാലു നാളിയില്ലാതെയായപ്പോൾ തുല്യക്ക
 പ്പടികൾ അവിടെ നിന്നുടത്ത മുതലുകളും അവരുടെ
 ആയുധങ്ങളും അവടെത്തന്നെ വച്ചിറച്ചിറഞ്ഞിട്ട് ആ
 രുകടവിഷയക്കു് കാടി അവർ ആ കടവിനടുത്തുള്ള
 ഇടവഴിയിൽച്ചെന്നുപോകും അവിടെനിന്നുവശത്തുമുണ്ടായി
 രുന്ന പാറകൾ കൂടിയിട്ടുള്ള അവർ മുഖംപാട്ടും പുറംകാ
 ങ്കും പോകാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലാക്കുകയും അസം
 ഖ്യം തുല്യക്കന്മാരെ അവിടെയിട്ടു ഞെക്കിത്തക്കിക്കൊ
 ല്ലുകളും ചെയ്തു. അവരിൽ ചിലർ മാത്രം പത്തുപു. എ
 കിലും അവരും പുറംകാതെ ചത്തു് എന്നുള്ള വിധത്തിൽ

ഏറെയും പരവശമാരായിത്തീർന്നു. അങ്ങിനെ ശോഷിച്ചവർ “ഇവിടെ കറുപ്പത്തും ഞങ്ങളും ഞങ്ങളുടെ ജാതിക്കാരും ഒരൊത്തുഭേദമെന്തെന്ന് കയറിയോഷിക്കുകയോ മറ്റുപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യുകയോ ചെയ്തയില്ല. പടച്ചവനാണ് സത്യം” എന്നു സത്യംചെയ്ത് അവിടെനിന്നു പോയിപ്പിഴച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ ഇപ്പോൾവരെ ആറന്മുളഭേദമെന്തെന്ന് തുല്യക്കന്മാരുടെ ഉപദ്രവമുണ്ടായിട്ടില്ല. അന്നുവർ എറിഞ്ഞുകുടഞ്ഞ വാളുകളെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്തു ക്ഷേത്രമാളികയുടെ മുകളിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ഏതാനുംമൊക്കെ തുരുമ്പുപിടിച്ചു കേടവന്നുപോവുകയും ഭട്ടവളരെക്കൊണ്ടും ലേലംചെയ്തു വില്പനയും ചെയ്തുവെങ്കിലും ശേഷമുള്ള വാളുകൾ ഇപ്പോഴും മവിടെ ബലിക്കൽപുരയുടെ മുകളിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്രവളരെ വാളുകളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്നു കൊള്ളയ്ക്കു വന്നിരുന്ന തുല്യക്കന്മാരുടെ സംഖ്യ ഭട്ടം ചില്ലരയല്ലായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയാക്കാം.

ആറന്മുളക്ഷേത്രത്തിൽ എല്ലാക്കാരത്തും ഭജനക്കാർ ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കും. അവിടെ ദർശനത്തിനായി വരുന്നവരെല്ലാം യഥാശക്തി ഭജനക്കാർക്ക് വല്ലതും കൊടുക്കുക പതിവാണ്. ഭജനക്കാർക്ക് വല്ലതും കൊടുക്കുന്നതു സ്വർഗ്ഗം സന്തോഷവും കണ്ടും കൊടുക്കാതെയിരിക്കുന്നതു് വലിയ വിരോധവുമാണ്. ഭജനക്കാർക്കു് കണ്ടും കൊടുക്കാത്തവർക്കു് ദേവകാവാപും തന്നിരിക്കണം പലപ്രിയത്തിലുള്ള ആദർശമുള്ളതുകൊണ്ടാകാമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ചിലർ ഭജനക്കാർക്കു് ചതുർപ്പിധുചിത്രവർണ്ണാകൃതി ഭജനവും

പണവും കൊടുത്തു അവരെക്കൊണ്ട് ഗൗനഭംഗം നൽകി പതിവുകൾ അതും അവിടെ ദേവപ്രീതികൾ ചെയ്ത വഴിപാടാണ്.

ഉത്സവകാലങ്ങളിൽ ശീഖേലി സമയത്തും കട കൊടുത്ത മുതലായവ എടുത്തുകൊണ്ടു നടക്കുന്നവർ പലപ്പോഴും അവിടെപ്പോരി മുതലായവ കൊടുക്കുന്നതും അവിടെ വഴിപാടാക്കുന്നു. അവിടെ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രധാനനടയിൽ ചെളിയിൽനിന്നു മതിൽക്കകത്തു കയറാൻ പതിവു കൽപ്പടികൾ ഉണ്ട്. അതിന്റെ തിരിഞ്ഞു പടി എങ്ങാണോ പേരുപറഞ്ഞു വരുന്നത്. ഉത്സവകാലത്തു ചിലർ ദേവപ്രീതിക്കായി പഴക്കലകൾ കൊണ്ടുവന്നു പതിവുപാടും പടിയുടെ മുകളിൽനിന്നുകൊണ്ടു കലക്കും. അപ്പോൾ പഴം എടുക്കുന്നതിനായി പതിവുപാടും പടിയുടെ താഴെത്തു കട്ടികളായും അഗതികളായും അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ കൂടും. അങ്ങിനെ പലക്കും തിന്നുന്നതിനായി പഴക്കലകൾ കലക്കുന്നതും അവിടെ ഒരു വഴിപാടാണ്. ഇങ്ങിനെ അനുജകേതുവന്റെ മഹത്വങ്ങൾ, അവിടെയുള്ള വിശേഷങ്ങൾ മുതലായവ പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇനിയും വളരെയുണ്ട്. ഈവക സംഗതികൾ വിശ്വസിക്കുന്നവർ ഇപ്പോൾ വളരെ കുറഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും വിശ്വസിക്കുന്നവർ അനുജകേതു ഭഗവന്റെ മഹത്വം ഒട്ടും ചില്ലറയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് മതിയാകുന്നതിനാലും ഇനി അധികം വിവരിക്കുന്നില്ല.

൩ ഖെന്നിമലക്ഷേത്രം

'ഖജരഗ്രി'യെന്നും അതിന്റെ പരിഭാഷയായി 'ഖെന്നിമല' എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്ന പുണ്യവർഗ്ഗം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തു ചങ്ങനാശേരിത്താലൂക്കിലുൾപ്പെട്ട പത്തപ്പള്ളിപ്പുഴക്കരയിലാണ്. കേട്ടയം വട്ടണത്തിൽനിന്നും ഈ സ്ഥലത്തേക്ക് ഏകദേശം ഏഴുനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ ദുർമുഖ്യം ഈ പുണ്യസ്ഥലത്തേയും ഇവിടെയുള്ള 'ഇരവിപ്പുരം' എന്ന ക്ഷേത്രത്തേയും കരിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരായി കേരളത്തിൽ അധികം പേരുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തെയും ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ആഗമത്തെയും വരൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ചുരുക്കമേയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള ജ്ഞാതരുടെ അറിവിലേക്കായി ഏന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും സംഗതികൾ ചുരുക്കത്തിൽ താഴെക്കുറിക്കുന്നു.

പണ്ടു പരദേശികളിൽനിന്നു ചില പെരുമാറ്റങ്ങൾ വന്നു വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വിതം കേരളരാജ്യത്തേ ദരിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അങ്ങനെയൊരു പെരുമാറ്റം കേരളചക്രവർത്തികളായി വാണിരുന്ന പെരുമാറ്റങ്ങളിൽ ഒട്ടുമിക്കവയ്ക്കും പ്രജാവത്സരം ഭാഷണപുണ്യം വലിയ വിദ്യാഭ്യാസം മഹാകവിയും വിജ്ഞാതനും തന്റെ കരലാവധി (പത്തുണ്ട കൊല്ലം) കഴിഞ്ഞിട്ടും, ജ്ഞാതരുടെ അപകടപ്രകാരം മറ്റൊരു സംസ്ഥാനം കേരളം ദരിച്ചുകൊണ്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർ തിരുവ

ബിക്ഷുഭം എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിച്ചിരുന്ന മഹാനും കേലശേഖരവർമ്മൻ എന്ന പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു ചേരമാൻ പെരുമാൾ കിടക്കൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തുനിന്നു ജലമർദ്ദമായി തെക്കൻ ദിക്കുകളിലേക്കു പുറപ്പെട്ട് കോട്ടയത്തിന്നു പടിഞ്ഞാറുവശം വേമ്പനാട്ടുകായലിൽ എത്തിയപ്പോൾ കിഴക്കുഭാഗത്തായി ഒരു സ്ഥലത്തു് ആകാശത്തിങ്കൽ നക്ഷത്രസമൂഹികളായ സപ്തർഷികൾ ഇത്തരം ചെയ്യുകൊണ്ടു പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നതായിക്കണ്ടു്. അവിടെ ഭൂഭാഗത്തു് എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശേഷമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ചിന്തിച്ചു വഞ്ചി കൊട്ടുരൂഢവഴി നേരേ കിഴക്കോട്ടു വെക്കാൻ കല്പിക്കുകയും വഞ്ചിക്കാർ അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ ഏതാണ്ടു നാഴിക കിഴക്കോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ വഞ്ചി പുതുപ്പള്ളിദേശത്തു പാലൂർപ്പണിക്കർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു നായരുടെ കടവിൽച്ചെന്നു്ത്തു. അവിടെ കൊട്ടുരൂഢു് അവസാനിക്കുകയും അവിടെനിന്നു കിഴക്കോട്ടു കരപ്രദേശമാകയാൽ വഞ്ചിയിൽപ്പേർ കവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരികയുംകൊണ്ടു ചേരമാൻ പെരുമാളും അനുചരന്മാരും അവിടെ കായ്ക്കിറങ്ങി. ആ വിവരമറിഞ്ഞു പാലൂർ മൂത്ത പണിക്കർ വിട്ടിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിപ്പോന്നു പെരുമാളേക്കണ്ടു വരിച്ചു് അവിടെ ഏഴുനുള്ളിയതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്താണെന്നു ചോദിക്കുകയും പെരുമാൾ താൻ നക്ഷത്രങ്ങൾ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുന്നതായിക്കണ്ടു് ആ സ്ഥലത്തു് എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു ചിന്തിച്ചു് അവിടെപ്പോയി നോക്കു

നരയിട്ടു വണിരിക്കുകയാണെന്നുള്ള പരമാത്മം പണിക്കരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസം വരുമ്പോൾ അതിന്നു ആ പണിക്കർ പെരുമാളെ വിളിച്ച് വെട്ടിച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ വരുന്നപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

ശ്രേല്ലയോ എന്റെ തത്സാരണ! ഇവിടെനിന്നു മണ്ടി മൂന്നു നാഴിക കിഴക്കു ഒരു പുണ്യസ്ഥലമുണ്ട്. അതെങ്കിലും തലയറുണ്. അതിന്നു സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ 'വേദധർമ്മ' എന്നും സാധാരണജനങ്ങൾ 'വെണിമല' എന്നും പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ആ മലയിൽ പണ്ടു 'കവിലൻ' മുതലായി അനേകം മഹാഷിശ്രേഷ്ഠന്മാർ തവസ്സുചെയ്തു പഠത്തിരുന്നു. ആ മലയുടെ ഉപരി ഭാഗത്തായി മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ ഒരു ബിംബമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ബിംബം അവിടെ ആരും പ്രതിഷ്ഠിച്ചുവെല്ലായിരുന്നു. സ്വപ്നം വരുത്തിരുന്നു. ആ ബിംബത്തിങ്കൽ ദേവന്മാരും ജ്ഞാനപരന്മാരും പലരും പൂജയും മറ്റും ചെയ്തിരുന്നു. ആ വിഷ്ണുഭഗവാന്റെ സേവിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാകുവാനായി പലരും അവിടെത്താമസിച്ചിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ആ താപസന്മാർ അവിടെത്താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് എവിടെനിന്നോ എന്താനും രാക്ഷസന്മാർ അവിടെച്ചെന്നു ചേരുകയും ഈ മഹാഷിമയെ പലവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ദുഷ്ടന്മാരായ രാക്ഷസന്മാരുടെ ഉപദ്രവം ദുസ്സഹമാകിത്തീരുകയാൽ ആ താപസശ്രേഷ്ഠന്മാർ ആ പുണ്യസ്ഥലം വിട്ടു പ്രാണഭീതിയോടുകൂടി കിഴക്കോട്ടോടി ശബരശ്രാമത്തിങ്കൽ ചെന്നെത്തി. അപ്പോൾ ദേശഭൂമിയായ സാക്ഷാൽ ശ്രീരാ

മലമ്പുറം അവിടെയെത്തി ഗബരിൽ മോക്ഷം കൊടുത്തിട്ട് തന്റെ സഹോദരനായ ലക്ഷ്മണനോടുകൂടി പമ്പര തീർത്ഥികളെത്താത്താമസിക്കുന്നതായിക്കേട്ട് ഈ മഹഷി: ശ്രീരാമൻ അവിടെയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു തങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങളറിയിച്ചു അക്കാലത്തു സീതാ വിരഹഭാവാക്രാന്തനായിരുന്നവെങ്കിലും കരുണാദാരിദ്രിയം ആശ്രിതവത്സലനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ മഹഷിമാരുടെ സങ്കടം കേട്ട ക്ഷണത്തിൽ അവരുടെ സങ്കടം തീർത്തുകൊടുക്കുന്നതിന്നു ലക്ഷ്മണനെ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഉടനെ ലക്ഷ്മണൻ വില്ലാസം ധരിച്ചു തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആശ്വാസത്തോടെ ശിരസു വഹിച്ചുകൊണ്ടു മഹഷിമാരുടെ കൂടിപ്പോയി ചെറുത്തൊന്നൊഴിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് ആ മലയിൽച്ചെന്നു കയറി. ലക്ഷ്മണന്റെ ചെറുത്തൊന്നൊഴി കേട്ട ക്ഷണത്തിൽ കാലചോദിതനായ ആ രാക്ഷസന്മാർ ആയുധങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊണ്ടു ലക്ഷ്മണനോടു ഓടിക്കൂടിപ്പോയിക്കൊണ്ടു ലക്ഷ്മണൻ ആ രാക്ഷസന്മാരെ യെല്ലാം നിഗ്രഹിച്ചു മഹഷിമാരുടെ സങ്കടം തീർത്തിട്ടു പൂർവ്വസന്നിധിയിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. ലക്ഷ്മണൻ വിജയം സിദ്ധിച്ചു സ്ഥലമായതിനാലാണ് ആ മലയ്ക്കു 'വിജയാട്ടി' എന്നു നാമം സിദ്ധിച്ചതു്. അതിന്റെ പരിഭാഷയായിട്ടാണ് ജാങ്ങൽ 'വെണ്ണിമല' എന്നു പറയുന്നതു്. 'വെണ്ണി' എന്ന വാക്കിന്നു ജയം എന്നും അർത്ഥമുണ്ടായിരിക്കാം. 'ജയദേവി' എന്നു സംസ്കൃതവാക്കിന്റെ പരിഭാഷയായിട്ടു മലയാളത്തിൽ 'വെണ്ണിപ്പുറ' എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ.

ആ മലയിൽ പണ്ടു തപസ്സു ചെയ്തുകൊണ്ടു താഴെ
 സിദ്ധിക്കുന്ന മഹാഷിശുമാരെല്ലാവരും ഇപ്പോഴും അ
 വിടെത്തന്നെ ഉണ്ടെന്നാണ് ജനങ്ങൾ പറയുകയും വി
 ശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നത്. എന്നാലിപ്പോൾ ക
 ലായുശമരം തുറക്കുന്നത് അവരെ മനുഷ്യർ പ്രത്യക്ഷമാ
 യി കണ്ടാൽ കഴിയുന്നില്ല. എന്നാത്രമല്ല, മഹാഷിമാ
 രിപ്പോൾ താമസിക്കുന്നത് അവിടെയുള്ള വലിയ ഗുഹ
 കളിലാണ്. ഇപ്പോഴും അവരുടെ മനസ്സിൽ രാക്ഷസഭ
 യവും ജനോപദ്രവമുണ്ടാകരുതെന്നുള്ള വിചാരവുമുള്ളതി
 നാൽ അവർ ഗുഹകളുടെ പ്രവേശനദാർശനം ആരും
 കണ്ടുവിടിക്കാതെയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം, അമരാദി ചൂകെ
 ണ്ടാണ് താമസിക്കുന്നത്. എന്നാലവർ പണ്ടു പണ്ണശാല
 കൾ കെട്ടി അവിടെത്താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ക
 ണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവിടെ
 കാണാൻണ്ട്. ആ മലയിൽ എഴു വലിയ സരസ്സുകളും
 എഴുപത്തുണ്ട്. അല്പസരസ്സുകളുമുണ്ട്. ജനങ്ങൾ ആ വ
 ലിയ സരസ്സുകളെ 'ചിര'കളെന്നും അല്പസരസ്സുകളെ
 'കോലി'കളെന്നുമാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അവയെല്ലാം
 പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളാണ്. അവയിൽ വേനലെന്നും വഷ
 മെന്നുമുള്ള ധൃത്യാസം കൂടാതെ സദാ സ്ഫടികസദൃശ
 മായ നിർമ്മലജലം പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. മലയിൽ
 നിന്നു തീരും കലിച്ചുവന്നു സദാ ആ സരസ്സുകളെ നീർ
 ചൂകെണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കരിക്കലാവയിൽ
 ജലം കുറഞ്ഞുപോകുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാലത്തും ക
 രകവിന്ത് ഒഴുകുന്നുമില്ല. അവിടെച്ചെന്നു കണ്ടാൽ അ
 വ ദിവ്യങ്ങളായിട്ടുള്ള പുണ്യസരസ്സുകളാണെന്ന് ആരും

സമ്മതിക്കും. ആ പുണ്യതീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനതല്പണങ്ങളും ചിത്രകൃത്യങ്ങളും ചെയ്താൽ മോക്ഷവും വിശുദ്ധീകരണവും സിദ്ധിക്കുമെന്നാണ് ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

“വിശ്വരാചുലതീർത്ഥം

സ്നാനപര ഭക്ത്യർ പരകൃത്യം

കരോതി മഹാഭാരതസ്മി

ഗയശ്രാദ്ധശാലം ലഭേത്”

എന്ന സ്ഥലപുരാണത്തിൽപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ അദ്ധ്യാത്മം, മഹേഷ്വരം അഥവാസി മുതലായ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ അവിടെ സ്നാനതല്പണാദികൾക്കായി അസംഖ്യം ജനങ്ങൾ പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുമായി ഇപ്പോഴും അവിടെ വരുന്നുണ്ട്. പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ ദേവന്മാരും അവിടെ വരുന്നുണ്ടെന്നാണ് ജനശ്രുതി. ഈ മലയുടെ അന്തർഭാഗത്തും തീർത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്നും അവിടെയിരിക്കുന്ന താപസശ്രേഷ്ഠന്മാർ പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ അവയിൽ സ്നാനതല്പണാദികൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം തീർച്ചയാണ്. എന്നതെന്നാൽ, പുണ്യദിവസങ്ങളിൽ മലയിൽനിന്ന് കലിച്ചുവരുന്ന തീർത്ഥത്തോടുകൂടി ദർപ്പപ്പൂം പൂക്കളും അർച്ചനയും മറ്റും ഇപ്പോഴും പതിവായിക്കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇവ ആ മഹാഷിമാരുടെ തല്പണത്തിന്റെ വകയായിരിക്കണമല്ലോ.

എന്നാൽ ആ മലയുടെ മുകളിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന വിഷ്ണുപിത്രം ഇപ്പോൾ അവിടെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാനില്ല. അതു മണ്ണിരടിയിൽ മാഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആ വിഷ്ണുവിടനു സ്ഥലം കണ്ടു

വിട്ടിക്കാൻ മാറ്റമുണ്ട്. ആ മലയിൽ ഇപ്പോഴും ചില
 ഭേദങ്ങൾ കടംബസാമിതം താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അവ
 റിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പേര് 'ഇരവി' എന്നാണ്. അ
 വൻ ഒരു ദിവസം പാരകൊണ്ടു കറുട്ടുകിഴങ്ങുകൾ മാന്തി
 പ്ലരിച്ചപ്പോൾ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു രക്തപ്രവാഹമുണ്ടി
 യി. അവൻ അതു കണ്ടു പേടിക്കുകയും അവനു മോ
 ഹാലസ്യമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ മുന്നേമുക്കൽ
 നാഴിക കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമാണ് അവനു ബോധം
 വീണത്. അവന്റെ പാദം ആ വിഷ്ണു ബിംബത്തിൽ
 കൊണ്ടുതിനാലാണ് രക്തപ്രവാഹമുണ്ടായത്. ആ ഇര
 വിശ്വരൂപം പാഞ്ഞാൽ അവൻ ആ സ്ഥലം കാണിച്ചുത
 ളം. അവന്റെ കൂട്ടുകാരാ മറ്റൊരു ഇനിയും ആ സ്ഥ
 ലത്തു മാന്തികയോ കഴിക്കുകയോ ചെയ്യാനിടയാകാതെ
 സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ ആ സ്ഥലത്തിനു സമീപിച്ചു
 തന്നെയാണ് കടൽക്കെട്ടി താമസിച്ചുവരുന്നത്."

ചേരമാൻപെരുമാൾ — എന്നിങ്ങ് ആ സ്ഥലത്തെ
 ന്നൊന്നു കാണേണ്ടതു് താഴെയിരിക്കുന്ന വിഷ്ണുവി
 ശ്രദ്ധത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു സപ്താഷികൾ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ
 ഉപരിഭാഗത്തു നിന്നുതന്നെയായിരിക്കണം പ്രദിക്കണം
 വെക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടതു്. അതുകൊണ്ടു ന
 മുക്കു് അങ്ങോട്ടു ചോക്കാ. പണിക്കൽ ഒരുമിച്ചുതന്നെ
 വരുന്നു.

പണിക്കർ — എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി വരുന്നതിനു്
 അടിയനു വിശാധനമാണു മില്ല; സമാന്തമാണു്. പ
 ക്കു എഴുന്നള്ളുന്ന കാലമാണു ചവിട്ടു വികാശമായിട്ടി

ക്കുന്നത്. ഒരുദവഴിമാത്രമേ ഉള്ളു. അതുതന്നെ വലിയ കാട്ടിൽ കൂടിയാണ്. വാഹനങ്ങളിൽ പോകാനും നിവൃത്തിയില്ല. കാൽനടയായിത്തന്നെ പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അമരവസ്ത്രീടിവസങ്ങളിലും മറ്റും അടിയങ്ങൾ പോകുന്നതുതന്നെ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണ്. പിന്നെ ത്തിരമേനി എഴുന്നള്ളുന്നതെങ്ങനെയെന്നാണ് അടിയൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

പെരുമാറ്റം— അതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കേണ്ടാത്തൊരു നടന്നുകൊള്ളാം. എനിക്ക് ഇതൊന്നും പ്രയാസമായി തോന്നാറില്ല.

“എന്നാൽ കല്പനപോലെ” എന്നു പറഞ്ഞു പണിക്കർ മാറ്റുടശിയായിട്ടു മുൻപേയും പെരുമാറ്റം സമ്മതമാകാതെ പിന്നാലെയുമായിട്ടു അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു.

ഇവർ മലയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതു മരം കോച്ചുന്ന മഞ്ഞുള്ള മകരമാസത്തിലൊരുദിവസം വെളിപ്പാൻകാലത്തായിരുന്നു. അപ്പോൾ മഞ്ഞിന്റെ തണുപ്പു സാധാരണയിലധികമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ചോരമാൻ പെരുമാറ്റം പാലൂർ പണിക്കരോട്, “ഇവിടെത്തന്നെ മഞ്ഞിന്റെ ശൈത്യം ദൃസ്സാക്കുമായിരിക്കുന്നു. മലയിൽ ചെല്ലുന്തോൾ ഇതിലധികമായിരിക്കുമല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ പണിക്കർ, “മലകളിൽ മഞ്ഞു മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലുള്ളതിൽ അധികമായിരിക്കുന്നത് സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ ഈ മലയിലങ്ങിനെയല്ല. ഇവിടെ മഞ്ഞും തണുപ്പും ലേശവേറലുമില്ല. അടിയൻ അറിയിച്ചതു പരമാത്മമാണെന്നു അവിടെച്ചെല്ലു

ബോൾ തീരുമനസ്സിലേക്കു ബോധപ്പെടും. അവിടെ മരങ്ങളുടെ ഇലകളിൽ പ്പോലും മഞ്ഞുവെള്ളം കാണുകയില്ല. പണ്ടു ഇവിടെയും മഞ്ഞു മറുളള മലകളിലേപ്പോലെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും മഹാഷിമരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം മറക്കുസാനിഗ്രഹത്തിനായി വന്നിരുന്ന ലക്ഷ്മണസഹമിക മഞ്ഞിന്റെ ശൈത്യം ദൃസ്സാമമായിത്തീരുകയാൽ കവി ലമഹാഷി “ഇതു മലയിൽ മഞ്ഞിപ്പൊതെയായിപ്പോട്ടെ” എന്നു ശപിക്കുകയാലാണ് ഇവിടെ മഞ്ഞിപ്പൊതെയായിപ്പോയതെന്നുമാണ് ഐതിഹ്യം. അതെങ്ങിനെയായാലും ഇവിടെ മഞ്ഞിപ്പെന്നുള്ള കാര്യം വാസ്തവംതന്നെ” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ കാമരണ പരഞ്ഞുകൊണ്ടു നടന്ന് അ വർ വ്ജയാദിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തെത്തി. ആ കാടുവഴിയിൽക്കൂടി കാൽനടതായി കയറും കയറി മലയുടെ മുകളിലെത്തുന്നതിനു ചേരമാൻപെരുമാറുക്കു സഹചരന്മാരോളംതന്നെ പ്രയാസവും ക്ഷീണവുമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹം അത്ഭുതമായുള്ളതായിരുന്നുവല്ലോ.

“കൗണത്യം ചേൺ മൂക്കും പൂന്മുഴുളുമുമയ-

ന്നുള്ളൊരംസങ്ങൾ തന്നിൽ-

ചേൺനീടും പെൺമണികർണ്ണിക വിലസിട്ടു-

കണ്ണുപാശങ്ങൾ രണ്ടും-

നന്നായ് മുട്ടോളവും തൂങ്ങിയ കരയുഗവും-

നല്ല പൊൻവണ്ണവും മൂ-

ണ്ടു നായാമമേവന്നുടലതു ഇത്ത-

ല്ലുള്ള ദുഃഖങ്ങൾ തീർക്കു”

എന്നാണല്ലോ 'സുഭദ്രാധനഞ്ജയം' നാടകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകാരത്തെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അവർ മലയുടെ ഉപരിഭാഗത്തെത്തിയതിന്റെശേഷം പാലൂർ പണിക്കർ ഇരവിയേ വിളിച്ച് അവൻ കൂട്ടുകീഴെ മറന്നിയ സമയം രക്തപ്രവാഹമുണ്ടായ സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പരകയും അവൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ചേരമാൻപെരുമാൾ ആ സ്ഥലത്തിന്നു മൂന്നു പ്രദക്ഷിണംവെച്ചു മെസ്സരിച്ചതിന്റെശേഷം ഇരവിയേ വിളിച്ച്—ഈ സ്ഥലത്തിന്നു നാം കേരട്ട് എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മേലാൽ ഈ സ്ഥലത്തിന്നു 'വെണ്ണിമലകേരട്ട്' എന്നു നാമമായിരിക്കുന്നതാണ്. പണ്ടു സ്വയംഭൂവായ ബിംബമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു ദേവപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കണമെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നീയും നീന്റെ ജാതിക്കാരായ പേടന്മാരിൽ ആരുതന്നെ മേലാൽ ഈ മലയുടെ ഉപരിഭാഗത്തു താമസിക്കരുതു് എന്നാൽ വളരെക്കാലമായി ഇവിടെത്താമസിച്ചവരെന്നിങ്ങൾ ഇവിടം വിട്ടു് പോകണമെന്നു നാം ആജ്ഞാപിക്കുന്നില്ല. ഈ മലയുടെ നാലുവശങ്ങളിലും അടിവാരങ്ങളിൽ കടൽകെട്ടി ഈ കേരട്ടെല്ലു കാവചമായി നിങ്ങൾ താമസിച്ചുകൊള്ളണം. നിങ്ങളിലാരും ഈകേരട്ടയിലുള്ള പക്ഷിമൃഗാദികളെ ഹിംസിക്കുകയോ കാടുകളും മരങ്ങളും വെട്ടിയഴിക്കുകയോ ചെയ്തുപോകരുതെന്നു മാത്രമല്ല, അമ്പ്രന്മാർ വന്നു് അപ്രകാരമെന്നും ചെയ്യാതെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയും വേണം. ഇതിലേയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും ചെ

മുതലായ മറ്റു പ്രതിഫലം നാം നീങ്ങുക തരികയും ചെയ്യും. ഈ സ്ഥലം പണ്ടു മഹേഷിമന്ദിരം തപോവനമായിരുന്നുവല്ലോ. ആ സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ഇവിടം, മേലാൽ ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതാ ദേവന്റെ സങ്കേതമായിരിക്കണമെന്നാണ് നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നത് — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു ഇരവി തണു തൊഴുതുകൊണ്ടു — ചൊന്നതന്യമരണ! അടിയങ്ങൾ കല്പനയ്ക്കു വിരോധമായി താതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരല്ല. കല്പനപോലെതെല്ലാം ഇവിടുത്തെ അടിമകളായി അടിയങ്ങൾ കേട്ടയുടെ നാലുവശത്തും അടിമക്കാരങ്ങളിൽ മാടങ്ങൾ കെട്ടിപ്പറ്റുന്ന കൊള്ളാം. ഈ മല തപോവനമായിരുന്നതുകണ്ടു് ഇവിടെ ദിഷ്ടമുഗ്ദ്ധങ്ങളൊന്നുതന്നെ ഇല്ല. ഇവിടെ മൃഗങ്ങളെന്നുപറയുന്ന മരബാധികൾമാത്രമേ ഉള്ളൂ. അവർശ്രീരാമഭക്തന്മാരെന്നുള്ള വിശ്വാസം നിമിത്തം അവരെ ആരും ഹിംസിക്കരുമില്ല. പിന്നെ, ഇവിടെയുള്ള കുടും മരങ്ങളും ആരും വെട്ടിനശിപ്പിക്കാതെ അടിയങ്ങൾ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യും — എന്നു അറിയിച്ചു.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ജനങ്ങൾ കേട്ടുകേൾപ്പിച്ച ചേരമന്ദിരം പകുതിയോളം എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നു വിവരമറിയുകയും അറിയും കരിക്കേറ്റുകളും മറ്റും ശേഖരിച്ചു ആ മലയുടെ മുകളിൽ എത്തിക്കുകയും സമീപസ്ഥന്മാരും മേലമേൽക്കാവുസമൂഹം ത്തിലുൾപ്പെട്ടവരുമായ ചോഴിയപ്പട്ടന്മാരെ വരുത്തി ചതുർവിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടി അമൃതേന്തിനെല്ലാം തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളചക്ര

വത്തിയായിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവെഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞാൽ അമൃതേത്തിനും മറ്റും തയ്യാറാക്കിക്കുന്നതിനും തയ്യാറാക്കുന്നതിനും എല്ലാവരും സന്നദ്ധരായിരിക്കുമല്ലോ. ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടുന്നതെല്ലാം തയ്യാറായി എങ്ങിനെ പേരമാൻപെരുമാൾ മുതലായവർ കാരോ ചികളിൽപ്പോയി സ്നാനം മുതലായവ കഴിച്ചുവന്നു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മാന്ദ്യമറിയിക്കുന്ന കഥാകൃതം ഉണ്ടാകഴിച്ചു. ആ വനഭോജനം അവകൾപ്പോലും ഏറ്റവും സന്തോഷപ്രദവും സുഖകരവുമായിരുന്നു അവരിൽനിന്നുതന്നെ അന്യന്മാർക്കും അറിയാനായവകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ജനങ്ങൾക്കുടി ചേരമാൻപെരുമാളുടെ തൽക്കാലതാമസത്തിനായി ആ മലയുടെ പടിഞ്ഞാറേച്ചരിവിൽ ഒരു പുറത്തു വൈകുന്നേരത്തേയ്ക്കുതന്നെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. അപ്പോൾ മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം അവിടെയായി. അവിടെ വേണ്ടുന്ന സകല സംഗ്രഹങ്ങളും മുറയ്ക്കു് ഇടപ്രളയത്താൽ നാശവാഴികളും മറ്റും ശേഖരിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പാലകവൃത്തി മലമേൽക്കാവുസമുഹക്കാരതന്നെ നടത്തി. ഭൃത്യന്മാരും മറ്റും പെരുമാളുടെ കൂടെത്തന്നെ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നെ പാലൂർ പണിക്കർ മുതലായി മൂന്നുപേർ വിദഗ്ദ്ധരായ പെണ്ണുകൾക്കും ചെയ്തു.

ചേരമാൻപെരുമാൾ ഇങ്ങിനെ അവിടെത്താമസിച്ചുകൊണ്ടു മുറയ്ക്കു ക്ഷേത്രംപണി നടത്തിച്ചു. അമ്പലം കൂടും മോശമല്ലായിരുന്നു. നാലമ്പലം ബലിക്കൽപ്പുറം, വരതിൽ മാടംമുതലായവയോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് പണിയി.

പുത്രി. പശ്ചിമദിഗ്വായ ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കേ
 വലിയമ്പലം കൂത്തമ്പലമായിട്ടും ഉപയോഗിക്കുവാൻ ത
 ക്കവണ്ണം അതിൽ അരങ്ങം അണിയായുംകൂടി ഉണ്ടാ
 ക്കിച്ചു. ശ്രീകോവിൽ, മണ്ഡപം, തിടപ്പള്ളി, മുതലായവയെല്ലാം പണിക്കർ തീർപ്പോഴേക്കും കൃഷ്ണശി
 ലകൊണ്ടു ചതുർബ്ബാഹുവായിട്ടുള്ള ഒരു വിഷ്ണുവിഗ്രഹവു
 മൂണ്ടുകൊണ്ടു. ജ്യോത്സ്യന്മാരേ വരുത്തിയാലോചിച്ചു പ്ര
 തീഷ്ഠിക്കു മുഹൂർത്തം നിശ്ചയിക്കുകയും മുഹൂർത്തപൂർത്ത എ
 ഴുതിച്ചുവാങ്ങുകയും പ്രസിദ്ധതന്ത്രിയായ താഴമൺപോ
 രിയുടെ അടുക്കൽ ആളയച്ചു വിവരം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും
 പ്രതിഷ്ഠ, കലശം, ഉത്സവം മുതലായവയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെയും ചുറ്റുത്തു വരുത്തുകയും സകല സാധനങ്ങളും
 ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കുള്ള ക്രിയകൾ തുട
 ങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പു ദിവസം മുൻപേതന്നെ തന്ത്രിയേയും
 ശാന്തി, പരികർമ്മം, കഴകം വാദ്യലോഷം മുതലായവയ്ക്കു
 യേണ്ടുന്ന ബ്രാഹ്മണന്മാരും പാരിയന്മാരേയും മാഹാത്മാന്മാ
 രും മറ്റും സ്ഥലത്തു വരുത്തി താമസിപ്പിക്കുകയും
 ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെല്ലാം തയ്യാറാക്കി
 വെക്കുകയും വഴങ്ങുന്നവരെല്ലാം വന്നുചേരുകയും ചെയ്തു
 തിന്റെ ശേഷം ക്രിയകളാരംഭിക്കുന്നതിന്റെ തലേ
 ദിവസം സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കരൾ അവിടത്തെ
 നാലുപാർ. മുടയും താടിയും വളഞ്ഞിയും ദേഹമെല്ലാം
 ഭസ്മം പൂശിയും കഴുത്തിൽ തൂണുമാലകളണി
 ഞ്ഞും മാവിറിയുടുത്തു മിന്നുന്ന ആ ആളു കണ്ടാൽ
 തന്നെ കരു സമുദായിയായ താഴമൺപോ

റെറ്റാ ആണെന്നു തോന്നുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവിടെ ചെന്നു എന്തൊക്കെയോ സംസാരിച്ചു. അതെല്ലാം ശീലുണ്ടാക്കുകയിലായിരുന്നതിനാൽ അവിടെ നിന്നിറങ്ങുവാൻ കാര്യമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. ഈ വിവരമറിഞ്ഞു ചേരമാൻപെരുമാൾതന്നെ അവിടെ ചെന്നു ആ താപസനെ കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ അദ്ദേഹം കൂടെ ദീപ്തനാണെന്നു തോന്നുകയാൽ ചേരമാൻപെരുമാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദത്തിങ്കൽ വീണു നമസ്കരിച്ചു. ചേരമാൻപെരുമാളും ശീലുണ്ടാക്കുകയെന്നായിരുന്നതിനാൽ അപ്പർതമ്മിൽ സദഭാഷണമുറങ്ങി. അതിന്റെ പരിഭാഷ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

താപസൻ—ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കാനായി ഒരു ബിംബമുണ്ടാക്കിയിട്ടു വെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു കേട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കരുത്. അതു പ്രതിഷ്ഠിപ്പിച്ചാൽ രാജാവിന്നു ഗുണത്തിന്നു പകരം ദോഷമുണ്ടാകുന്നതു്.

പെരുമാൾ—ആ ബിംബത്തിന്നു യാതൊരു കേടും ഉണ്ടാകരുത്. കണ്ടില്ല. ചിഹ്നം ആവിട്ടു് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതെന്താണുവോ?

താപസൻ—ആ ബിംബം എന്നെ കണ്ടു കാണിച്ചു തന്നാൽ കേടാവിടെയെന്നെന്താൻ കാണിച്ചുതരാം.

ഇതു കേട്ടു ചേരമാൻപെരുമാൾ താപസനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ബിംബം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഉടനേ താപസൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയ്യിലിരുന്നു. ഇരിപ്പുപിടിക്കാൻ ആ ബിംബത്തിന്റെ ഉദരമദ്ധ്യത്തി

കൽ ഒരു കുത്തുകൊടുത്തു അപ്പോൾ ആ ഭാഗം പൊട്ടി
 തുറക്കുകയും അവിടെനിന്നു ക്രിമികളോടുകൂടിയ വെ
 ള്ളമൊലിക്കുകയും ഒരു ചെറിയ തവള പുറത്തേയ്ക്കു ചാടു
 കയും ചെയ്തു. ഇതു കണ്ടു എല്ലാവരും അത്ഭുതപരവശ
 നായിത്തീർന്നു. മേന്മാന്മാർ പെരുമാറ്റം കണ്ട് അത്ഭുതത്തേ
 കുറിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസന്നമാണെന്നായതു വട്ടംകുട്ടേണ്ടതെ
 ല്ലാം കൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. വരണ്ടുണ്ടാവരല്ലാം വന്നുചേരുകയും
 ചെയ്തു. ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസം കെറണ്ടു ഒരു വിഷ്ണുവി
 ഗ്രഹമുണ്ടാക്കിച്ചു നിശ്ചിതമുള്ളത്തത്തിൽത്തന്നെ പ്രതി
 ഷ്ട നടത്തിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലല്ലോ. അതു വിചാരിച്ചി
 ടു പെരുമാറ്റങ്ങളായ ഇച്ഛാഭംഗവും വ്യസനവും സ്വീമാ
 നിതമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ താപസന്റെ പാദത്തി
 കൽ വീണ്ടും വീണുനമസ്കരിച്ചിട്ട്, “അല്ലയോ സ്വാ
 മിൻ! കേട്ടുള്ളതായ ഈ ബിംബം പ്രതിഷ്ഠിപ്പിക്കാനിട
 യ്ക്കുവർത്തിനാക്കുറിച്ച് അപരമായ സന്തോഷമുണ്ടു്.
 എങ്കിലും നിശ്ചിതമുള്ളത്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കാൻ
 സാധിക്കയില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞങ്ങൾക്ക് അത്ഭു
 തവര പ്രസന്നമുണ്ടു്. ഇനി ഒന്നോ രണ്ടോ ദിവസംകെറ
 ണ്ടു് ഒരു വിഗ്രഹമുണ്ടാക്കിച്ചു പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കാൻ
 സാധിക്കയില്ലല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു.

താപസൻ — അല്ലയോ രാജാവേ! അങ്ങു് ഇതിനേ
 കുറിച്ച് ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ഇതിലേക്കു് ഒരു നിശ്ചിത
 മാതൃക ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ഈ മലയുടെ കിഴക്കേച്ച
 ത്തവില്ലുള്ള ഒരു ചിറയിൽ മറ്റൊരു കലാസംഭ്രാന്തനായ
 ലക്ഷ്മണസ്വാമിയുടെ ഒരു വിഗ്രഹം കിടക്കുന്നുണ്ടു്. അ

ഇ ബ്രാഹ്മണരേക്കൊണ്ടു മുങ്ങിയെടുപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു
 നിശ്ചിതമല്ലാത്തത്തിൽത്തന്നെ പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിച്ചുകൊ
 ള്ളുക. അവിടെ ചിറകളും കാലികളും പലതുണ്ടെങ്കിലും
 ബിംബം കിടക്കുന്ന ചിരസ്തം. ഒരടയുൾക്കൂടി പരയാം.
 ബിംബമെടുക്കുന്നതിച്ചെല്ലുന്ന സമയം ഒരു ചിരിയിൽ
 ഒരു താമരപ്പൂവു വികസിച്ചുനീല്ക്കുന്നതായിക്കാണ്. ആ
 സ്ഥലത്തു മുങ്ങിത്തപ്പിയൽ ബിംബം കണ്ടുകിട്ടും. ആ
 ബിംബത്തിന് ഇരി ജലാധിവാസം മുതലായ ക്രിതക
 ഉണ്ടാകും ആവശ്യമില്ല. എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു യഥാവി
 ധി പ്രതിഷ്ഠയും കലശം മുതലായവയും നടത്തിയാൽ
 മതി.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആ
 തപസൻ അവിടെക്കൂടിനിന്നിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഇടയി
 ലേയ്ക്കു മറുപടി പറഞ്ഞു. പിന്നെ അദ്ദേഹത്തെ അവിടെയെ
 ണ്ടും ആരും കണ്ടുമില്ല. ആ തപസൻ സാക്ഷാൽ കുപി
 ലമഹേഷി തന്നെയാണെന്നാണ് പാണ്ഡിതെല്ലാവരും തീ
 ച്ചുപെടുത്തിയത്. ആരായലും ഒരു ദിവ്യനായിരുന്നു എ
 ന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല.

ആ തപസൻ പിരിഞ്ഞുപോയപ്പോഴേയ്ക്കും രാത്രി
 വളരെയധികമായിത്തുടർന്നുകൊണ്ടും മലയുടെ കിഴക്കുഭാ
 ഗം വലിയ കാടായിത്തീർന്നപ്പോൾ ബിംബം മുങ്ങിയെടു
 ക്കുന്ന മറുപടി അത്. ആരും പോയില്ല. പിറ്റേദിവ
 സം രാവിലെ ചേരമന്ത്രിപെരുമാൾ, പാലൂർ പണിക്കർ മു
 തലായ ചില നായന്മാരും നാലഞ്ചു ബ്രാഹ്മണരോടുകൂടി
 കിഴക്കേക്കരയിലേയ്ക്കു ചെന്നു. അവർ കണ്ടും മുട്ടുമ്പോൾ

ന്നും വകവെക്കുന്നതെ കിഴക്കേക്കോട്ടയിൽ വളരെ നേരം ചുറ്റിനിൽക്കുന്ന നേരക്കീട്ടും താമരപ്പൂവുള്ള ചിറകുണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ഒരു കൃഷ്ണപ്പുരുന്ത് ആകാശമാഗ്നതികൽ ഒരു സ്ഥലത്തു പ്രദക്ഷിണമായി പരന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് അതിന്റെ അഭയഭാഗത്തായിരിക്കണം ബിംബം കിടക്കുന്നതെന്ന് അവർക്കൊരു ഭൂതോദയമുണ്ടായി. ഉടനേ അവർ ആ പരുന്തു പരന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ഥലത്തിന്നു താഴെച്ചെന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ചിറയും അതിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തു വികസിച്ചുനില്ക്കുന്നതായ ഒരു ചെന്താമരപ്പൂവും കണ്ടു. ഉടനേ രണ്ടു മൂന്നു ബ്രാഹ്മണർ ചിറയിൽ ഇറങ്ങി മുങ്ങുന്നായി അടുത്തുചെന്നു. ആ സമയം ചിറയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള കൊടുംകോട്ടിൽനിന്ന് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു ശബ്ദം “ചിറയിൽ ആരു ഇറങ്ങിക്കൂടാ” എന്ന് ആരോ വിളിച്ചുപറയുന്നതും കേട്ടു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പരുവർപ്പുണിക്കർ മുതലായവരെല്ലാവരും ഏറവും ഭയവിഷമപരമായിത്തീർന്നു. പിന്നെ ആ ചിറയിലിറങ്ങാൻ ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണക്കാരും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. അതിനാൽ പരുവർപ്പുണിക്കർ ഉടനേ കാടിപ്പൊങ്ങി. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ചോരാൻപെരുമാളുടെ അടുക്കൽ അറിയിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പെരുമാളും ഏറവും വിഷണ്ണനായിത്തീർന്നു. ബിംബം കൊണ്ടുവരാതെയിരുന്നാൽ നിശ്ചിതമുള്ളത്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ നടത്താൻ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഏതുപ്രകാരമെങ്കിലും ആ ബ്രാഹ്മണരെക്കണ്ടുതന്നെ ബിംബമെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരണമെന്നു നിശ്ച

യിച്ചു അദ്ദേഹവും ചിറയുടെ സമീപത്തെത്തി. അദ്ദേഹം തലേദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നിരുന്ന താപസനും അവിടെയെന്നുചേർന്നു. താപസനേക്കണ്ടയുടെനെ പെരുമാറ്റം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദത്തിൽ വീണു നമസ്കരിച്ചിട്ടു ബിംബമെടുക്കുന്നതിൽ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധത്തേക്കുറിച്ചറിയിച്ചു. ഉടനെ താപസൻ, “അല്ലയോ രാജാവേ! ഒരു സംഗതി ഇന്നലെ പ്ലായാൻ ഞാൻ അന്ധാളിച്ചുപോയി. അതുകൂടി ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞതും ഈ ബിംബം പണ്ടു ചില മഹർഷിമാർ ഇവിടെ ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതാണ്. അവർ ഇവിടെനിന്ന് അന്തർലോകം ചെയ്ത സമയത്താണ് ഈ ബിംബം ഈ സർസ്ഥിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചത്. ആ മഹർഷിമാർ ലക്ഷ്യസ്വപ്നമിയോടുകൂടി ഒരു ഭഗവതിയേയും വെച്ചുപൂജിച്ചിരുന്നു. ആ ഭഗവതിയുടെ അടുത്തുവെച്ചു കല്പനയനുസരിച്ച് മന്ദപ ഇവിടെക്കേൾക്കപ്പെട്ടത്. ആ ദേവി മഹർഷിമാരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം ഈ ബിംബം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സമോവരനിരവനങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ബിംബത്തിന്റെ സമീപത്തുനിന്ന് ഈ ദേവി വിട്ടുമാറുകില്ല. ഈ ദേവിയെക്കൂടാതെ ഈ ബിംബം കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കുകയുമില്ല. അതിനാൽ തന്ത്രിയേ ഇവിടെ വരുത്തി, ഈ ദേവിയേയും ഇവിടെ നിന്ന് ആവർത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകണം. ഈ ചിറയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തു സ്വപ്നം തെക്കോട്ടുമാറി വേറെ ഒരു ചെറിയ ചിറയുണ്ട്. ആ ചിറയിൽ ഒരു കണ്ണാടി ബിംബം കിടക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യംതന്നെ ആ കണ്ണാടി

ബിംബമെടുപ്പിച്ചു ദേവിയെ ആ കണ്ണാടിബിംബത്തി
 ന്നോടൊപ്പിക്കണം. പിന്നെ ബിംബം മുങ്ങിയെടു
 ക്കുന്നതിന് ഒരു വിരോധവും കാണുകില്ല. രണ്ടു ബിം
 ബങ്ങളും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകണം. ലക്ഷ്മണസ്വര
 മിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെ ദേവിയെ
 കീഴക്കേച്ചുരമ്പുവത്തിൽ തെക്കുഭാഗത്തായി കുടിയിരു
 ത്തുകയും വേണം. മുഹൂർത്തം തെറ്റാതെയിരിക്കുന്നതി
 ന്ന അനേക അടയാളംകൂടിപ്പറയാം. മുഹൂർത്തസമയ
 മകമ്പോൾ ഒരു കൃഷ്ണപ്പുരു ചുറ്റിപ്പറന്നു ശ്രീകേശവി
 ലിന്റെ സ്തുപഗുരത്തിങ്കൽ വന്നിരിക്കും. ഉടനെ പ്ര
 തിഷ്ഠാൻടത്തിക്കൊള്ളണം. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട് ആ
 തപസ്വൻ കറട്ടിൽക്കയറി മറഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യും.

അനന്തരം ചേരമേൻപെരുമാൾ ആദ്യംതന്നെ ക
 ണ്ണാടിബിംബം ഏടുപ്പിക്കുകയും തന്ത്രിയെ വരുത്തി ഭഗ
 വതിയേ അതിന്മേൽ ആചാര്യപ്പെടുകയും ഉടനേതന്നെ
 മറ്റൊ ബിംബവും ഏടുപ്പിക്കുകയും രണ്ടു ബിംബങ്ങളും
 ബ്രാഹ്മണരോടൊന്നിച്ച് ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ
 കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യും. അപ്പോഴേക്കും അവിടെ പ്ര
 തിഷ്ഠിയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന ആളുകളും ഉപകരണങ്ങളുമെല്ലാം ത
 യ്ക്കുവായിക്കുന്നതിനാൽ ഉടനേതന്നെ ക്രിയകളാരംഭിച്ചു.
 മലമേൽക്കുവിൽസ്തംഭംകൊണ്ടു കൂടിപ്പോയുള്ള ചോഴിയ
 സ്തംഭത്തിലേ കീഴിക്കരയായ പാദേശബ്രാഹ്മണനോ
 സമുദയമായി നിൽക്കിപ്പോ ചേരമാൻപെരുമാൾ അദ്ദേഹ
 ന്നേതക്കുണ്ടു നന്ത്രിക കൂറയും പവിത്രവും കൊടുപ്പിച്ചാ
 ണ്. ക്രിയകൾ തുടങ്ങിയത് പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു നിശ്ചയിച്ചി

തന്ന ദിവസമായപ്പോഴേയ്ക്കും അതിനു മുൻപു വേണ്ട
 ന്യായം കല്പിച്ചു. ക്രിസ്തുമതം നട്ടതിന്നു മുമ്പെന്തെ
 യി എല്ലാവരും കാര്യങ്ങൾക്കൊന്നിന്നും മുമ്പെന്തെ
 യായിട്ടു ജ്യോത്സ്യൻ മുൻകൂട്ടി അവിടെയെത്തുകയും
 മുമ്പെന്തെന്തായും തെറ്റാതെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതി
 നായി കൂടെക്കൂടെ അടിയമനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക
 യും ചെയ്തു. മുമ്പെന്തെന്തായും ഏകദേശം അടുത്തപ്പോ
 ഴേയ്ക്കും ഒരു കൃഷ്ണപ്പുരുത്തു വന്നു ശ്രീകാവിലിന്റെ ഉപരി
 ഭാഗത്തു വട്ടത്തിൽ ചാരിപ്പറന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങി
 നെയിരുന്നപ്പോൾ ജ്യോത്സ്യൻ അടിയമനോക്കിട്ട് “ഓ
 ഹോ! മുമ്പെന്തെന്തായിരിക്കുന്നു. ഇനി പ്രതിഷ്ഠ നടത്ത
 ണം. ഇനിയും താമസിച്ചാൽ മുമ്പെന്തെ കഴിഞ്ഞുപോ
 കും” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ചേരമാൻപെരുമാൾ
 “ഈ പെരുന്തു സ്തുവാഗ്രത്തിൽ വന്നിരുന്നില്ലല്ലോ. മ
 മുമ്പെന്തെന്തായും കൃഷ്ണപ്പുരുത്തു സ്തുവാഗ്രത്തിൽ വ
 ന്നിരിക്കുമെന്നും ഈ സമയത്തു പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിക്കൊള്ള
 ണമെന്നുമാണല്ലോ ഈ താപസൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
 ത്ത്” എന്നു പറഞ്ഞു. “താപസൻ പറഞ്ഞതു നോക്കി
 യിരുന്നാൽ മുമ്പെന്തെ കഴിഞ്ഞു പോകും” എന്നു ജ്യോ
 ത്സ്യനും “താപസന്മാരുടെ വാക്കും മറ്റും ഇക്കാര്യത്തു
 ഏകദേശമൊക്കെ കരുതുന്നല്ലോതെ നല്ല ശരിയായിരി
 ക്കുന്ന കാര്യം സംശയമുണ്ട്. കൃഷ്ണപ്പുരുത്തു ഉപരിഭാഗത്തു
 വന്നുപല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇനി പ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയാ
 ണ് വേണ്ടതു്” എന്നു മറ്റു പലരും പറയുകയാൽ “ഐ
 ന്നാൽ എല്ലാവരുടേയും ഇഷ്ടംപോലെയാവട്ടെ” എന്നു

ചേരമാൻപെരുമാൾ സമ്മതിക്കുകയും ഉടനെ തന്ത്രി പ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും ചെയ്തു. കിഴക്കേച്ചോമ്പലത്തിൽ മുതലായി ഒരു രാശിക്കുതന്നെ ഭഗവതിയെക്കുടിയിരുത്തുകയും കഴിച്ചു. ഇതു രണ്ടും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തൃപ്പൂർത്തു മന്ദം മന്ദം പറഞ്ഞ സ്തുവാഗ്രത്തികൾ വന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ ചേരമാൻപെരുമാൾക്കും മറ്റും വളരെ കണ്ണി തമുണ്ടായി. മുറ്റുത്തമകുന്നതിന് മുൻപാണ് പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയതെന്ന് എല്ലാവർക്കും തോന്നി. “ഏതെങ്കിലും കാര്യം കഴിഞ്ഞുപോയ സ്ഥിതിക്കു പിന്നെ വളരെ വിചാരിക്കുകയും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ലല്ലോ” എന്നു വിചാരിച്ച യോഗ്യന്മാരെല്ലാവരും കൂടിയാലോചിച്ചു. ഇതിലേയ്ക്കു തല്പരം ചില പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടു മറ്റുള്ള കലശം മുതലായവയും നടത്തി.

നാലാം കലശം കഴിഞ്ഞ ദിവസം തന്ത്രിയും ചേരമാൻപെരുമാളും മഴവഞ്ചേരിപ്പണിക്കർ മുതലായവരും മറ്റും കൂടി ക്ഷേത്രത്തിൽ ചേർന്ന് നടക്കേണ്ടതെ പതിവു കളെല്ലാം നിശ്ചയിച്ചു. പ്രതിദിനം അഞ്ചു പൂജയും മൂന്നു ശിവലിയും ആണ്ടുതോറും മകരമംസത്തിൽ രോഹിണി നാൾ കൊടിയേറും കുംഭമംസത്തിൽ രോഹിണിനാൾ ആറാട്ടുമായിട്ട് ഇരുപത്തൊട്ടു ദിവസത്തേ ഉത്സവവും വേണമെന്നും മറ്റുമാണ് നിശ്ചയിച്ചത്. ഈ ചേരമാൻ പെരുമാൾ ചാക്യാരുക്കളിൽ വളരെ പ്രതിപത്തിയുള്ള ആളായിരുന്നതിനാൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്നും ചാക്യാരുക്കളുത്തുവേണമെന്നും കൂത്തു വല്ലകാരണ പശാലും ഒരു ദിവസ

മെങ്കിലും മുടങ്ങിപ്പോയതൽ ചാക്രമർ അതിന്നു പ്രായശ്ചി
 ത്തമായി ഒരു കൂടിയാട്ടം നടത്തണമെന്നും ഇതിന്നുംപുറമേ
 ആണ്ടിലൊരിക്കൽ ഭരംഗുലിയരകം കൂത്തുകൂടി നടത്ത
 ണമെന്നും അതു് ആണ്ടുതോറും ഉത്സവത്തിന്നു മുൻപായി
 രിക്കണമെന്നും ഇതുകൂടാതെ ആണ്ടുതോറും ഉത്സവകാല
 ത്താ മുളയറ ഭഗവതിയുടെ പ്രീതിക്കായി മൂന്നുദിവസം (കം
 ഭരംസത്തിൽ ഭരപതി, അശ്വതി, ഭരണി) തീയോട്ടുകൂടി
 വേണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ഇവയെല്ലാം എന്നും ശരി
 യായി നടത്തുന്നതിന്നു ചേണ്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ ഭവനസ്വം
 ചേരിൽ പതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ക്ഷേത്രത്തിൽ കഴകത്തി
 ന്നും പൂജകൊടു പാട്ടു മുതലായവയ്ക്കും വാരിയന്നാരെയും
 മറ്റൊന്നാരെയും അടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വരുത്തി അ
 വക്ക് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിന്നു ഗൃഹങ്ങൾ പണിയിച്ചു
 കൊടുത്തു കോട്ടയ്ക്കുകത്തുതന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും
 ചെയ്തു. മഴവഞ്ചേരിപ്പണിക്കർ, ചേരിപ്പണിക്കർ പല്ല
 സ്ഥിപ്പായിക്കയ്ക്കും എന്നീ നായന്മാർക്കും കോട്ടയ്ക്കുകത്തു
 തന്നെ ഗൃഹങ്ങളുണ്ടാക്കിച്ചുകൊടുത്തു് അവരുടെയും കുടും
 ബസംഹിതമുള്ള സ്ഥിരവാസം അവിടെത്തന്നെയുമാക്കിയി
 രുന്നവല്ലോ. എങ്കിലും കോട്ടയ്ക്കുകത്തുള്ള ഗൃഹങ്ങളിൽവെ
 ച്ചു് ആരും മരിക്കാനും പ്രസവിക്കാനും പാടില്ലെന്നുംകൂ
 ടി നിശ്ചയിക്കുകയും ആ വകയ്ക്കായി കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തും
 മേൽപ്പുറത്തുവെക്കല്ലാം കാരോ ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചു
 കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ക്ഷേത്രത്തിൽ കൂത്തു പതിവായി
 നടത്തുന്നതിന്നു ഖൊതിയിൽ ചാക്രമരേ കുടുംബസംഹി
 ത്തം ഇവിടെ വരുത്തി, വെണ്ണിമല ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു്

ഏകദേശം നാലു നാഴിക പടിഞ്ഞാറ് 'ഉഷുകാട്' എന്ന ദേശത്തു ഭവനമുണ്ടാക്കിച്ചുകൊടുത്തു് അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. കൂത്തു നടത്തുന്ന വകയ്ക്കു് അനഭോഗമായി ആ ഉഷുകാട് എന്ന ദേശവും മാരനേകം വസ്തുക്കളും അവർ പതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽ മുൻപു് ഈ ചാക്യാർ താമസിച്ചിരുന്നത് ആലങ്ങാട്ടു താലൂക്കിൽ 'പൊതി' എന്ന ദേശത്തായിരുന്നു. അതിനാലാണ് ഇവർ പൊതിയിൽ ചാക്യാരെന്നുള്ള നാമം സിദ്ധിച്ചതു്. അവർ ആ ദേശം വിട്ടു് ഇവിടെ വന്നിട്ടും ആ പൂർവ്വനാമത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. ഏകിലും ഇപ്പോൾ ഇവരെ 'ഉഷുകാട്ടു ചാക്യാർ' എന്നും ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്.

ക്ഷേത്രത്തിൽ ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നവർക്കും ചേരമാൻപെരുമാൾ യഥാർത്ഥം ഓരോരോ അനുഭവങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുത്ത കൂട്ടത്തിൽ തിയാട്ടു നടത്തുന്നതിലേക്കു് ആ തിയാട്ടണ്ണിയുടെ കടംബത്തിലേക്കും കർപതു വർ പൂജാരിയും അനുഭോഗമായി പതിച്ചുകൊടുത്തു. അതു് ഇതേഴുതൂണു എന്റെ കടംബത്തിലേക്കു് എന്നെങ്കുടി- ഇവിടെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഉത്സവം, കലശം മുതലായവയ്ക്കു തന്നിട്ടു കൂറ പവിത്രം കൊടുക്കുന്നതിന്നു് അധികാരമുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അന്ത്യാവശ്യമാകയാൽ ചേരമാൻപെരുമാൾ ക്ഷേത്രത്തിലേ സമുദയസ്ഥാനം മേൽപ്പഴുർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു കൊടുക്കുകയും, കൂറ പവിത്രം

കൊടുക്കുക എന്ന കൃത്യം അദ്ദേഹം നടത്തുന്നതിന് ഏല്പാട് ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

ഇത്രയുമൊക്കെച്ചെയ്തിട്ടും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ശാസ്തിക്കു ചേരമാൻപെരുമാൾ ആരെയും സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയില്ല. അതിന് അപ്പോളപ്പോൾ രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മാത്രമായിട്ട് ആളുകളെ നിയമിച്ചാൽ മതിയെന്നാണ് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചത്.

ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിശ്ചയിക്കുകയും അവയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം കറച്ചുകാലംകൂടി ചേരമാൻപെരുമാൾ അവിടെത്താമസിച്ചിരുന്നു. പിന്നെ അദ്ദേഹം കേരളരാജ്യം തന്റെ ഖസുക്കൾക്കും സ്നേഹിതന്മാർക്കും ആശ്രിതന്മാർക്കും മറ്റുമായി വിഭജിച്ചുകൊടുത്തു. പാദേശത്തേയ്ക്കു യാത്രയായ കാലത്ത് വെണിമലക്ഷേത്രം സംബന്ധിച്ചുള്ള സകല കാര്യങ്ങളും തന്നെപ്പോലെ സമുദായവുമായി യോജിച്ച് നടത്തിക്കൊള്ളുന്നതിനു പാർത്തു. തെക്കുംകൂർ രാജാജി പിന്നെ എല്ലിച്ചിട്ടാണ് പേര് തുല്യം അതിനാൽ ചേരമാൻപെരുമാൾ കേരളം വിട്ടുപോയതിന്റെ ശേഷം അവിടെ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു നടത്തുകയും നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന് തെക്കുംകൂർ രാജാവായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ഇപ്രകാരമെല്ലാമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്ത പെരുമാളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽനിന്നു വിട്ടുപോകത്തെയിരിക്കാത്തവിട്ടു സംഭാവനങ്ങളിലും ഏഴത്തുകത്തുകളിലും ദേവന്റെ അമം ഉപയോഗിക്കുന്നത്

‘പെരുമാൾ’ എന്നുള്ള ശബ്ദം കൂടി ചേർത്തു വെണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും അതു നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോഴും ആ ദേവനേ ജനങ്ങൾ സാധാരണമായിപ്പറയുന്നതു ‘പെണ്ണിമലപ്പെരുമാൾ’ എന്നാണ്.

പെണ്ണിമലദേവസ്വകാര്യങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം തെക്കുംകൂരിൽ അന്നുണ്ടു മൂപ്പായിട്ടുള്ള രാജാവിനും സമുദായസ്ഥാനം മേൽപ്പാഴൂർ മനയ്ക്കൽ അന്നുണ്ടു മൂപ്പായിട്ടുള്ള നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കുമായിരുന്നു. ദേവസ്വകാര്യങ്ങളെല്ലാം രാജാവും സമുദായവും കൂടിച്ചേർന്നും യോജിച്ചും നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നാണല്ലോ ചേരമാൻപെരുമാളുടെ കല്പന. അതിനാൽ തെക്കുംകൂർ വലിയരാജാവും സമുദായവും മിക്കസമയത്തും ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽത്തന്നെ താമസിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. വിശേഷിച്ചും കൂറപവിത്രം കൊടുക്കുന്നതിനും കൊടിയേറ്റിനും മറ്റും ചോദ്യങ്ങൾക്കും അത്യാവശ്യമായിരുന്നതിനാൽ ഉത്സവമടങ്ങാൽപ്പിന്നെ അരോട്ടു കഴിയുന്നതുവരെ അവർ രണ്ടുപേരും ക്ഷേത്രസന്നിധി വിട്ടുപോകാൻ കരുണിയുത്തിയുമില്ലായിരുന്നു. അതിനും പുറമേ ഉത്സവത്തിൽ അരോട്ടിന്റെ തലേദിവസം ദേവനെ പള്ളിവെട്ടയ്ക്കുവാനുള്ള കൗണ്ടുപോകുമ്പോൾ എഴുന്നള്ളത്തിനു മുമ്പിൽ വില്ലുമമ്പും ധരിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുകയും പള്ളിവെട്ടയ്ക്കുള്ള സ്ഥലത്തു ചെന്നാൽ ദേവന്റെ പ്രതിച്ഛായനായി അദ്ദേഹം കാണുന്ന മൃഗത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ശരംപ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു രജാവുതന്നെ വേണമെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്. ഇവ മുൻപു നടത്തിയിരുന്ന

തു ചേരമാൻപെരുമാൾതന്നെയായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായ തെക്കൂർമാരും അപ്രകാരമെല്ലാം നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നു.

അങ്ങിനെയിരുന്ന കാലത്തു തെക്കൂട്ടരിൽ മുപ്പമണികണ്ഠ എന്ന പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന രാജാവിനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹവും വെന്നിമലപ്പുരമാളുടെ ക്ഷേത്രകർമ്മങ്ങളെല്ലാം തന്റെ പൂർവ്വാർ നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നതു പോലെതന്നെ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വെന്നിമലപ്പുരമാളേ പള്ളിവേട്ടയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതു ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് ഏകദേശം അഞ്ചുനാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറു നോക്കുന്നാകൽ എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു പതിവ്. മുൻകാലങ്ങളിൽ അവിടം ഒരു വനപ്രദേശമായിരുന്നതിനാൽ അവിടെച്ചെന്നാൽ എന്തെങ്കിലും കാട്ടുമൃഗങ്ങളേക്കാണുക സാധാരണമായിരുന്നു. മണികണ്ഠരാജാവിന്റെ കാലത്തു് കരണ്ടിൽ പള്ളിവേട്ടയ്ക്കുഴന്നള്ളിച്ചു് അവിടെച്ചെന്നപ്പോൾ ആദ്യം കണ്ടതു് ഒരു പശുവിനേയായിരുന്നു. ഗോമന്ത്ര മഹാവാചമാണെങ്കിലും ആദ്യം കണ്ടുന്ന മൃഗത്തേ ലക്ഷ്യമാക്കി ശരം പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളണമെന്നാണല്ലോ നിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അതു ദേവകായ്കയാൽ അതിനേക്കു് ഭേദപ്പെടുത്തിയാൽ ദേവകോപമുണ്ടാകെങ്കിലോ എന്നു ഭയപ്പെട്ട രാജാവു് ആ പശുവിന്നു ലക്ഷ്യമാക്കിത്തന്നേ ശരം പ്രയോഗിച്ചു. ശരമേറു പശു മാനവേദനയോടുകൂടി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് കുറച്ചുദൂരം നടക്കോട്ടു് കണ്ടിട്ടു് അവിടെ ഒരു സ്ഥലത്തു വീണു കൈയും

കാലമടിച്ചു മരിച്ചു. രാജാവിന് ഇതുനിമിത്തം ദുസ്സഹമായ ദുഃഖവും പശ്ചാത്താപവുമുണ്ടായി. അതിനാലദ്ദേഹം ഉത്സവം കഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറേറ്റിവസംതന്നെ ഉഭയകുലവരിശുദ്ധനാരം രാഗഭേഷാദിരാഹിതനാരം വേദശാസ്ത്രാദി നിവൃണനാരമായ അനേകം മഹാബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി യോഗംകൂട്ടി താൻ ചെയ്തപോയ മഹാപാപത്തിന് പ്രതിവിധി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു ചോദിച്ചു. ആ മഹാബ്രാഹ്മണർ എല്ലാവരുംകൂടി ആലോചിച്ചിട്ടു - മരിച്ച പശുവിന്റെ ശരീരം ഒരു വൃക്ഷശാഖാഗ്രത്തിങ്കൽ കെട്ടിത്തൂക്കണം. അതിന്റെ നേരെ താഴെയായിട്ടു രാജാവിരിക്കണം. ആ പശുവിന്റെ ശരീരം മുഴുവനും ഭൂമിച്ചു മുറിഞ്ഞു മുറിഞ്ഞു രാജാവിന്റെ തലയിൽ വീഴണം. അതു മുഴുവനും വീണു കഴിയുന്നതുവരെ രാജാവ് അവിടെനിന്നു മാറരുത്. മുഴുവനും വീണുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ അപ്പതു വീണു മരിച്ചസ്ഥലത്ത് ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠ കഴിപ്പിക്കണം. അവിടെ പൂജാദികളും മറ്റും എന്നും ശരിയായി നടത്തത്തക്കവണ്ണം വേണ്ടതു വസ്തുവകകൾ ആ ദേവസ്വത്തിലേക്കു പതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു പോയി. ഗംഗാസ്നാനവും സേതുസ്നാനവും നടത്തണം. ഇത്രയും ചെയ്താൽ ഈ മഹാപാപം തീരും എന്നു വിധിച്ചു. മണികണ്ഠാജാവു ബ്രാഹ്മണവിധി പ്രകാരം ക്ഷേത്രംപണിയും പ്രതിഷ്ഠയും കഴിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഈ വിഷ്ണുക്ഷേത്രം തന്റെ ഒരു സ്മാരകമായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അതിന്നു 'മണികണ്ഠപുരം' എന്നു പേരിട്ടു. ആ ക്ഷേത്രത്തി

ന് ഇപ്പോഴും പരഞ്ഞുവരുന്ന പേര് അതുതന്നെയാണ്.

അനന്തരം മണികണ്ഠരാജാവിനു തിരുമസ്സാരത്തിനായി യാത്രയായ സമയം തന്റെ ഗുരുനാഥനായ ചിത്രകൂടത്തിൽപ്പിഷാരടിയുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു, “ഞാൻ ഗംഗാസ്നാനത്തിനായി പോകുന്നു. ഗംഗാസ്നാനവും സ്നേഹസ്നാനവും കഴിഞ്ഞാൽ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു പുണ്യസ്ഥലത്തു താമസിച്ച് ആയുശ്ശേഷത്തെ നയിക്കേണമെന്നല്ലാതെ ഇങ്ങോട്ടു മടങ്ങിവരണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. വെണ്ണിമലക്ഷേത്രത്തിന്മേലുള്ള അധികാരം മേലാൽ നമ്മുടെ കുടുംബത്തിലേക്ക് അവശ്യമില്ലെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ആ ക്ഷേത്രത്തിന്മേൽ എനിക്ക് എന്റെ കുടുംബത്തെയുമുള്ള സകലാധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും കത്തവ്യങ്ങളുമെല്ലാം എന്റെ ഗുരുനാഥനായ അവിടേയ്ക്കു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി കൈമാറുകയും ചെയ്തതായിരിക്കുന്നു. ദേവസ്വകാര്യങ്ങളെല്ലാം എന്റെ പൂർണ്ണമായും ഞാനും നടത്തിവന്നിരുന്നതുപോലെ അവിടന്നും അവിടത്തെ അനന്തരവരും സമദായവും കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തിക്കൊള്ളുമെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അവിടേയ്ക്കു ദേവസ്വത്തിലുള്ള സ്വത്തുവസ്തുക്കളെല്ലാം പേരു “കോയിമ്മ” എന്നായിരിക്കട്ടെ. ഈ സ്വത്തും അവിടത്തെ കുടുംബത്തിൽ അന്നു മുപ്പായിട്ടുള്ളവയായിരിക്കുന്നതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു വരിച്ച ഗുരുനാഥന്റെ അനുഗ്രഹവും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ പോവുകയും ചെയ്തു.

മണികണ്ഠരാജാവിനു് ഏതാനും ദിവസത്തേ വഴി വടക്കോട്ടു പോയതിന്റെ ശേഷം ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ

അദ്ദേഹം ഒരു സത്രത്തിലെത്തിക്കിടന്നു. ആ സമയം വഴിപോക്കരായ ചില ബ്രാഹ്മണരും അവിടെ വന്നുകൂടി. അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ശേഷമുണ്ടായിരുന്നവരോടു “തെക്കുംകൂറിൽ മുല്ലായിരുന്ന മണികണ്ഠാർജുവു് ഒരു ശോഭന്ത്ര ചെയ്തപ്പോൾ തദ്ദോഷപരിഹാരാർത്ഥം മഹാബ്രാഹ്മണവിധിപ്രകാരം ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠയും കഴിപ്പിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം തീർത്ഥസ്നാനത്തിനായിട്ടു പോയി. ക്ഷേത്രം വളരെ രസികനായി. പക്ഷേ അവിടെച്ചെല്ലുന്നവർക്കു കളിക്കണമെങ്കിൽ വേറെ വല്ലിടത്തും പോകണം. രാജാവു് അവിടെ ഇത്രയുമൊക്കെ ചെയ്തു സ്ഥിതിക്കു് ഒരു ജലാശയംകൂടി ഉണ്ടാക്കിക്കണ്ടതായിരുന്നു. അതു ചെയ്യാത്തതു വലിയ മോശമായി. ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടായാൽ അതിനടുത്തു് ഒരു കുളവുമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുംവശ്യമാണു്. കുളമുണ്ടായാൽ ബ്രാഹ്മണർ കുളിച്ചു സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിക്കുകയും പശുക്കളിറങ്ങി വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്യുമല്ലോ. അതും ഹാപശംനിക്കു കൊള്ളാവുന്നതായിരുന്നു. അക്കാര്യം പറയാൻ ആ മഹാബ്രാഹ്മണക്കു് ചെയ്യാൻ “രാജാവിനും തോന്നാഞ്ഞതു് എന്താണു് വേറെ?” എന്നു പറഞ്ഞു. ബ്രാഹ്മണൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു രാജാവവിടെക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും രാജാവു് അതെല്ലാം കേൾക്കുകയും ഉടനേ എണീറ്റു തെക്കോട്ടു നടന്നുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വീണ്ടും മണികണ്ഠാർജുവു് ക്ഷേത്രസന്നിധിയിലെത്തി, അ

വിടെ അമ്പലത്തിന്റെ വടക്കേ നടയിൽ വലിയതായി
 ട്വീ കരു ചിറ കുഴിപ്പിച്ചു മനുഷ്യക്കു കുളിക്കാനും കന്നുകു
 ലികൾക്കു വെള്ളം കുടിക്കാനും സൗകര്യപ്പെടുത്തുകവി
 യത്തിൽ പണിക്കർ തീപ്പിച്ചിട്ടു പിന്നെയും അദ്ദേഹം വ
 ടക്കോട്ടുതന്നെ പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നത്തെ
 കാലമായാണു് ആക്കം അറിയൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മ
 ണികണ്ഠരാജാവു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ചു പ്രതിഷ്ഠ കഴിപ്പി
 ച്ചതും മറ്റും കൊല്ലം ൩൪൦-൦൧൦൩൨യ്ക്കുണ്ടെന്നുള്ളതി
 ന് ചില ലക്കുക്കൾ കണ്ടുണ്ടു്.

ചിത്രകൂടത്തിൽ പ്ലിഷറാടിക്കു വെണിമലക്കേര
ത്തിലേ കോയിമ്മംസ്വാമി കീട്ടിയതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേ
ഹം കേരളസമീപത്തുതന്നെ ഒരു ഭവനം പണികഴിപ്പി
ച്ചു സ്ഥിരവസനം ആവിടെയൊക്കി. അതിനു മുൻപ് അ
വർ താമസിച്ചിരുന്നത് ദുഃഖാരൂപുഴത്താലുകിലെ ഒരു സ്ഥ
ലത്തായിരുന്നു. ഇവരുടെ ശാഖാകടംബങ്ങൾ കിട
ങ്ങൂർ മുതലായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്.

തെക്കുംകൂർരാജാവു ഭവസ്വാധികാരം ഒഴിഞ്ഞു
 പോയതിന്റെ ശേഷം മേൽപ്പാഴ് നമ്പൂരിപ്പാടും തനി
 ക്കു പകരം ഓരോ നമ്പൂരിമാരേ ഓരോ കാലാവധി വെ
 ച്ചു സമുദായമായി നിയമിച്ചു കായ്ക്കൽ നടത്തിച്ചതുട
 ന്നി അന്തിമനയല്ലാതെ താൻതന്റെ പോയി കായ്
 കൽ നടത്താതെയായി. തെക്കുംകൂർരാജ്യം തിരുവി
 താംകൂരിലേയ്ക്ക് കയ്യടങ്ങിയ കാലം മുതൽ ചിത്രകൂടത്തിൽ
 പ്ലിഷാരടിയുടെ കടംബത്തിൽ അന്നന്നു മൂപ്പായിട്ടുള്ളവ
 രേ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലു കല്പനപ്രകാരം കേരയി

മയായി റിയമിക്കുകയും ആക്കോയിമ്മയും മേൽപ്പാഴൂർ
നന്ദുവിപ്പാട്ടു നിയമിക്കുന്ന സമുദായവും കൂടി ദേവസ്വകാ
യ്ക്കുണ്ടാൽ അന്വേഷിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്തതുടങ്ങി. ഇ
പ്പോഴും അങ്ങിനെതന്നെ നടന്നുവരുന്നു.

ചെങ്ങിമലക്ഷേത്രത്തിൽ കൂത്തു വളരെ പ്രധാനമാ
യ ഒരു കായ്മലായിട്ടാണ് ചേരമാൻപെരുമാൾ നിശ്ചയി
ച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം കേരളരാജ്യം വിട്ടുപോയതിനോ
ടുകൂടിത്തന്നെ അക്കാലം അവിടെ വളരെ മോശമായി.
പ്രതിദിനം കൂത്തു വേണമെന്നുള്ള ഏല്പാട് അദ്ദേഹം
പോയതിനാടുകൂടിത്തന്നെ അസ്സമിച്ചു. പിന്നെ ആ
ഭരിലൊരിക്കൽ കാംഗുലിയ കംകുത്തു് ഉത്സവത്തിൽ ഇ
രുപത്തു ദിവസത്തേ കൂത്തും മാത്രം നടത്തിയിരുന്നു.
അതും ചിലപ്പോൾ ചില കാരണങ്ങളാൽ മുടങ്ങുകയും
അതിന്നു പ്രായശ്ചിത്തമായി കാരോ കൂടിയാട്ടം നടത്തുക
യും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങിനെ പത്തുപതിനഞ്ചു കൂടിയാ
ട്ടംവരെ നടത്തിയിരുന്നത് ഇതെഴുതുന്ന എനിക്കുത
ന്നെ കമ്മിയുണ്ടെന്നല്ല, പലതും ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.
കൂടിയാട്ടം എന്നാൽ സാധാരണ കൂടിയാട്ടങ്ങൾക്കുള്ളതു
പോലെ പുരുഷന്മാരുൾ പാകയും നിറുത്തണമുടകയും
മറ്റും അവിടെപ്പതിവില്ല. ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു കഴി
യാതക്കുവണ്ണം ഏതെങ്കിലും ഒരു അടകത്തിലേ ഒരക
ത്തിന്റെ കരംശം അഭിനയിക്കുകമാത്രമേ അവിടെ പ
തിവുള്ളൂ. ആശ്ചര്യപ്രസാദമണി, തമ്പുതിസംവരണം മുത
ലായ ചില അടകങ്ങളിലെ ദൂതംവടേൽകചാകം, ശു
പ്തന്നചാകം, ബാലിവധം മുതലായ ചില ഭാഗങ്ങളാ

൯ അവിടെ അഭിനയിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതിലൊക്കെ ഒന്നോരോരം വേഷത്തിലധികം ഉണ്ടായിരിക്കാറില്ല. അവിടെ അഭിനയിക്കുന്ന ശുദ്ധ്വണ്ണവരകത്തിൽ ശുദ്ധ്വണ്ണവയുടെയും ശ്രീരാമന്റെയും വേഷം മത്രമേ പൂതിച്ചുള്ളൂ. ലക്ഷ്മണന്റെ വേഷം പതിവില്ല. അങ്ങിനെ യതിനേക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുള്ള ഐതിഹ്യം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പണ്ടേരേക്കൽ ശുദ്ധ്വണ്ണവരകം അഭിനയിച്ചപ്പോൾ ശുദ്ധ്വണ്ണവ സീതയുടെ നേരെ പാഞ്ഞടക്കുന്നതുകണ്ട ശ്രീരാമൻ ലക്ഷ്മണനെ വിളിച്ചു. അപ്പോൾ ശ്രീകോവിലിനകത്തുനിന്ന് “ഇതാ ഞാൻ വരുന്നു” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞതായി കേൾക്കപ്പെട്ടു. അപ്പോഴേക്കും ലക്ഷ്മണന്റെ വേഷം ധരിച്ചിരുന്നയാൾ പെട്ടെന്ന് അരങ്ങത്തു പ്രവേശിക്കുകയും ശുദ്ധ്വണ്ണവയുടെ കണ്ണനാസി കാഴ്ചക്കുറവും ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ശ്രീകോവിലിനകത്തുനിന്ന് ആരും പുറത്തേക്കു വന്നില്ല. എങ്കിലും ചെന്നേയും ശ്രീകോവിലിനകത്തുനിന്ന് “ഇനി മേലാൽ ഇവിടെ എന്റെ വേഷം ആരും ധരിക്കരുത്” എന്നും കൂടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞതായി കേൾക്കപ്പെട്ടു. പിറ്റേ ദിവസം കല്പത്തു ശാപരിക്കാരൻ കളിച്ചുവന്നു നട തുറന്ന് അകത്തു ചെന്നപ്പോൾ ബിംബത്തിന്റെ ഒരു കാൽ മുൻപോട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. അത് ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെതന്നെയുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമെല്ലാമുണ്ടായ കാലം മുതൽക്കാണ് അവിടെ ലക്ഷ്മണന്റെ വേഷം വേണ്ടെന്നു ചെയ്തത്. അവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്മണസ്വരൂപിയെന്നാണല്ലോ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ അതുതസംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷം അവിടെ ശുദ്ധിപ്പണവർക്കും അഭിനയിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ശുദ്ധിപ്പണവരുടെ കണ്ണുനാസികാർക്കുവേണ്ടിനാ ലക്ഷ്മണൻ പ്രവേശിക്കേണ്ടുന്ന ഘട്ടമൊക്കുമ്പോൾ ശുദ്ധിപ്പണവാവേഷധാരിയായ ചാക്യാർ നടയിൽ ചെന്നുനിന്നു സ്വയംമേലു ക്കും മലയുമൊക്കെ ക്ലേശിച്ചു നിന്നവുമണിഞ്ഞു അവിടെനിന്നു തല്ലിയലച്ചു തീലവിളിച്ചുകൊണ്ടു അരങ്ങത്തേക്കു വരികയായിരുന്നു പതിവു. സ്വാമി തന്നെ കണ്ണുനാസികാർക്കുവേണ്ടി ചെയ്തുകൊടുത്തു എന്നാണ് സങ്കല്പം.

ഇപ്രകാരമെല്ലാം മാഹാത്മ്യമേറിയതായ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തേ സ്ഥിതിചിചാരിച്ചാൽ മഹാകാലമെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാൻ കാരണമില്ല. ദേവസ്വാധികാരികളുടെ അജ്ഞതയും അനൈകമത്വവും താണതാണിതലയെന്നു കൊണ്ടു ആ ദേവസ്വാമിപ്പോൾ ഏകദേശം ശുശ്രൂഷയമായിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദേവന്റെ സങ്കേതസ്ഥലവും ഔഷ്യാശ്രമതുല്യവുമായിരുന്നു കേട്ട ആരും വെട്ടിയഴിക്കരുതെന്നായിരുന്നുവെല്ലാം പൂവുനിശ്ചയം. ആ സ്ഥലം മിക്കവാറും ദേവസ്വകാര്യം അത്യന്താർക്കു കാണപ്പെട്ടതായി എഴുതിക്കൊടുക്കുകയാൽ ആ സ്ഥലത്തു കടിയാന്മാർ തെങ്ങു, വിലവു മുതലായ വൃക്ഷങ്ങൾ വെച്ചുവിടില്ലാത്ത ആദായമെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വേറെയും അനേകം വസ്തുക്കൾ അത്യുധീനപ്പെട്ടതിനുള്ളത്തു. ആകട്ടെ ദേവസ്വത്തിലേക്കുള്ള ആദായമിപ്പോൾ മുൻപുണ്ടായിരുന്നതിൽ വളരെക്കുറഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടു എ

കിലുമവിടെ പുഷ്പവും മറ്റും മുട്ടിയതായി ഇതുവരെ കേട്ടുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. നാമമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും ആണ്ടുതോറും ഉത്സവവും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുണ്ട്. ഉത്സവകാലത്തു പത്നീവൃള്ളപയിൽ തീയട്ടമാത്രമേ ഇപ്പോളവിടെ ശരിയായി നടക്കുന്നുള്ളൂ. കൂത്തു് അവിടെയില്ലാതെ അകല്ലാടെയുള്ള കൂത്തുതന്നെ. ചാക്രതടെ ഒരു കൂത്തും അവിടെ ഒരു ദിവസംപോലുമില്ലാതെയായിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം പന്തിരണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

തെക്കുംകൂർ രാജാവു ശോധന ചെയ്തതിൽപ്പിന്നെ പള്ളിവേട്ടയ്ക്കു ദൃഢസ്ഥലത്തേയ്ക്ക് എഴുന്നള്ളിച്ചുപോകാറില്ല. അക്കാലം മുതൽ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്ന് എഴുന്നള്ളിച്ചു സ്വപ്നം പടിഞ്ഞാട്ടുപോയിട്ട് അവിടെ പള്ളിവേട്ടബലി തൂവുകയും അമ്പിടുകയും ചെയ്താൽ മതിയെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനൊരു സ്ഥലവും നിശ്ചയിച്ചു. ഇപ്പോഴും ആ സ്ഥലംവരെ എഴുന്നള്ളിച്ചുപോയി അവിടെ ബലിതൂവുകയാണ് പതിവ്. ഇവിടെ പള്ളിവേട്ടബലി തന്ത്രീ തൂവിക്കഴിഞ്ഞാൽ മഴവേഞ്ചരി ദൂത്തപണിക്കരും തരൂടുത്തു് ഉത്തരിയുമിട്ടുവന്നു കൈവട്ടുകയും പൂപ്പാലികയുമെടുത്തു തൂവണം എന്നൊരു ചട്ടം ചേരമാൻപെരുമാൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതും ഇപ്പോഴും നടന്നു വരുന്നുണ്ട്. ഈ ബലി തൂവാനുള്ള മന്ത്രം പണിക്കർ തന്ത്രീയാണ് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത്. അതു ദൂത്തപണിക്കരേയല്ലാതെ മറ്റാരെയും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കാറില്ല. തന്ത്രീയല്ലാതെ മറ്റാരും ഉപദേശിക്കാറില്ല. ഒരു ദൂത്തപണിക്കർ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നത്തേ ദൂത്തപണിക്കർ ഉ

പദേശിച്ചുകൊടുക്കും അങ്ങിനെയാണ് ഇപ്പോഴും നട
സംവരണത്തിന്.

ഇതുകൂടാതെ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വിശേഷവിധിയാ
യി ഒരു പതിവുകൂടിയുണ്ട്. ചേരമാൻപെരുമാൾ വെ
ണിമലത്താമസിച്ച്നിൽക്കുന്ന കാലത്തു ദേവനെ ശിഷ്യപി
ക്കും മറ്റും പൂർത്തയുത്തുള്ളിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ ഏഴ
ത്തുള്ളത്തിന്റെ പിന്നാലെ അദ്ദേഹവുംകൂടി നടക്കരുണാ
യിരുന്നു അപ്പോൾ മഴവഞ്ചെരിപ്പണിക്കർ മുതലായ
മുണവിട്ടിൽ നായന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങളിലേ കരോ ശ്രീ
കൾ കരോ കുത്തുവിളിക്കുമടുത്തുകൊണ്ടു പെരുമാളുടെ
മുമ്പിലും നടക്കരുണായിരുന്നു ചേരമാൻപെരുമാൾ ഇ
വിടം വിട്ടുപോയിട്ടും ആ ശ്രീകൾ ദേവനെയെഴുന്നള്ളി
ക്കുന്നതിന്റെ പിന്നാലെ കുത്തു വിളിക്കെടുത്തുകൊണ്ടു
നടക്കുകയെന്നുള്ള പതിവു വേണ്ടെന്നുചെയ്തില്ല ദേവ
ന്റെ പിന്നിൽ ചേരമാൻപെരുമാളിപ്പോഴുമുണ്ടെന്നാണ്
സങ്കല്പം.

ഈ ദേവസ്വപം അമാവശേഷമായിപ്പോകാതെ യ
ഥാഭ്യർത്ഥം പൂർത്തിയെടുത്തുനന്ദിനു കോയിമ്മയും സമുദ്ര
തടവും സ്ഥാനികളായ നായന്മാരും യോജിച്ച് ഐകമത്യ
ത്തോടും ഈശ്വരവിചാരത്തോടും നല്ല മനസ്സോടുകൂടി
മനുഷ്യവും ശ്രമിച്ചാൽ കാലക്രമേണ അതു സാധിക്കാ
വുന്നതാണ്. വെണിമലപ്പെരുമാൾതന്നെ അവകാശിനു
നല്ല മനസ്സുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കട്ടെ.

ഒ. തിരുനക്കരക്കുഞ്ഞു

രീതിവിതരണങ്ങളിൽ കോട്ടയം പട്ടണത്തിന്റെ മദ്ധ്യ ഭാഗത്തുള്ള തിരുനക്കരക്കുഞ്ഞുപ്പാറി പലതും കേട്ടിരിക്കാറുണ്ടു്. അവിടത്തെ സ്വയംഭൂവായ ശിവനെയും കാളയേയും പറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങൾ വായനക്കർക്കു രസവഹങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പണ്ടൊരു തെക്കുകൂർ രാജാവിനു തൃശ്ശിവപേരൂർ പട്ടണാഥക്ഷേത്രത്തിൽ തിരുശങ്കരൻ (മംഗളം തൊഴുക) പതിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മംഗളത്തിന്റെ അവസാനദിവസം അവിടെയെത്തിയാൽ അന്നും വിരോധി വസ്തുവുമായി രണ്ടു മംഗളത്തെ തൊഴുകുകഴിച്ചു പോരാനല്ലോ. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ആണ്ടിൽ ആറു യാത്ര കെരണ്ടു കഴിക്കാമല്ലോയെന്നു വിചാരിച്ചു് ആ തമ്പുരാൻ അപ്രകാരമാണു് അതു നടത്തിപ്പോന്നതു്. അങ്ങിനെ വളരെക്കാലം അദ്ദേഹം അതു മുടക്കുകൂടാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാലക്രമേണ ആ തമ്പുരാൻ പ്രായാധിക്യവും രോഗവീഡുകളും നിമിത്തം അതുദേശസഞ്ചാരം - ദിസ്സംഗമായിത്തീർന്നു. പരസമയം കൂടാതെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ ശക്തനല്ലാതെയായിട്ടും ഇശ്ശേപരക്കേനായ അവിടുക്കു തൃശ്ശിവപേരൂർ പട്ടണാഥക്ഷേത്രത്തിലെ തിരുശങ്കരൻ മുട്ടക്കുന്നതിനു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരിക്കൽ ഒരു മംഗളം സിദ്ധം തമ്പുരാൻ പരിവർത്തനം തൃശ്ശിവപേരൂർ

ത്തി. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ഭർതൃവിധം കളി കഴിച്ച പരസുരായത്തോടുകൂടി വടക്കുണ്ണാഥന്റെ നടയിൽച്ചെന്നു തൊഴുതുകൊണ്ടു്, അല്ലയോ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ! എന്റെ ഈ നിയമം മുടങ്ങിട്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുകയെന്നുള്ളതു് എനിക്ക് വളരെ സങ്കടമാണു്. ഇവിടെ വന്നു ദർശനം കഴിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ ശക്തനല്ലതെയും തിന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ എന്തെ അവിടുത്തെ തൃപ്തദാരവിനങ്ങളിൽ ചേർത്തുകൊള്ളണെ" എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്നു് അത്താഴം കഴിഞ്ഞു തമ്പുരാൻ കിടന്നുറങ്ങിയ സമയം അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കെച്ചെന്നു്, "ഇനി എന്തെക്കുറങ്ങാൻ യി ഇങ്ങോട്ടുവന്നു ബുദ്ധിമുട്ടണമെന്നില്ല. ഞാൻ നേക്കു മിക്കുന്നിൽ പണക്കാരം. എന്റെ പുരോഹിതന്തു് എന്റെ വൃദ്ധഭാരം പശ്ചാൽഭാഗത്തു് ഒരു വെളുത്ത ചെത്തിയും കാണപ്പെട്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞതായിത്തോന്നി ഉടനെ തമ്പുരാൻ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കി. അപ്പോൾ ആരെയും കണ്ടില്ല. ഇതു വടക്കുണ്ണാഥന്റെ തന്നെ അനുഭവിച്ചു പ്രസംഭിച്ചിട്ടു് അടുക്കൽവന്നു് അരുളിച്ചെയ്തതാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു പിന്നെയും കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

പിറ്റേ ദിവസവും പതിവുപോലെ ദേവദർശനവും ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു തമ്പുരാൻ തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്നു പോന്നു.

മടങ്ങിപ്പോകും വഴി തമ്പുരാൻ വൈകുന്നൂറു പെരും തൃക്കുറവിലപ്പനെക്കൂടി തൊഴുതിട്ടു പോരമെന്നു വിചാ

രിച്ച് അവിടെയിറങ്ങി. തൊഴാരനായി അമ്പലത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ താടിയും തലയും ചുളത്തി, തുട്രക്കുമാല കളും ഭസ്മവും ധരിച്ച് പരവശനായ ഒരു ബ്രഹ്മണനെ അവിടെക്കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹം ആരംഭിക്കുന്നു മറ്റും തന്മൂലം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ചിലരോട് ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരാൾ “അദ്ദേഹം ഒരു നമ്പൂരിയെന്നും ഇല്ലം വൈക്കത്തു തന്നെയുണ്ടെന്നും ഇല്ലപ്പേരു ‘പേരേപ്പാറമ്പ്’ എന്നാണെന്നും ദാരിദ്ര്യദുഃഖം സഹിക്കാൻ വയ്യതെയായിട്ട് വൈക്കത്തുവന്ന സേവികയുണ്ടെന്നും സംഘാതസാരഭയം കഴിഞ്ഞിട്ട് രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന് നിത്യചര്യയിൽ ഒന്നു യാത്രയാക്കിയിട്ടില്ലെന്നുതന്നെല്ല, നാലഞ്ചു പെൺകുട്ടികളെ വേളികഴിച്ച് കൊടുക്കാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നുണ്ടെ”ന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരം തന്മൂലം ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകേട്ട് തന്മൂലം ആ നമ്പൂരിയെ അടുത്തു വിളിച്ച് “എന്റെ കൂടെ പോരമെങ്കിൽ ഒന്നു രണ്ടു പെൺകുട്ടികളെ വേണ്ടുന്ന വക ഉണ്ടാക്കിത്തന്നുയക്കും” എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് ഏതാനും സന്തോഷമാനസനായി ഭവിച്ച നമ്പൂരി “കല്പനപോലെ ചെയ്യും” എന്നു പറയുകയും തന്മൂലം പേരേപ്പാറം കരമിച്ച് പോരികയും ചെയ്തു.

അന്നു തെക്കേക്കൂർ രാജാക്കന്മാർ രാജ്യവർദ്ധയുള്ള കാലമായിരുന്നു. അവരുടെ രാജധാനി അന്ന് ഇപ്പോൾ തിരുനാൾക്കുരക്കേന്ദ്രമിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു. ഒരു നാഴിക വടക്കു മാറി ‘തളിയിൽ’ എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു.

അതിനാൽ പേരേല്പാപ്പ നമ്പൂരി തെക്കുംകൂർ രാജാവി-
നോടുകൂടി അവിടെ വന്നു താമസിച്ചു.

അങ്ങിനെ താമസിച്ചിരുന്ന് കാലത്തു പേരേല്പാ-
പ്പ നമ്പൂരി ഒരു ദിവസം തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ അരി-
യിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയെ സ്വാമിയാരുമന്തിലേക്കു
പോന്നു. സ്വാമിയർക്കൊണ്ടു തന്റെ സ്ഥിതി അറിയി-
ച്ചാൽ വല്ലതു സഹായമുണ്ടായെങ്കിലും എന്നു വിചാ-
രിച്ചാണു് നമ്പൂരി പോന്നതു്. അപ്രകാരം അദ്ദേഹം
സ്വാമിയർക്കൊണ്ടു വിവരമറിയിക്കുകയും ചാതുർമാസ്യം
അടുത്തിരിക്കുന്നതിനാൽ നമ്പൂരി അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു പോ-
യാൽ മതിയെന്നും വല്ലതും സ്വപ്നമായിട്ടെങ്കിലും സഹാ-
യിക്കുമെന്നും സ്വാമിയർ അരുളിച്ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.
അതിനാൽ നമ്പൂരി അവിടെ താമസിച്ചു.

ഇപ്പോൾ തിരുക്കരക്ഷേത്രമിരിക്കുന്ന സ്ഥലം അ-
ന്നു വെറും കൂടായിട്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. നേക്കരക്ക-
ണു് എന്നാണു് ആ സ്ഥലത്തിനു് അന്നു പേരു പാ-
ഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്. അവിടെ ദേവസാന്നിദ്ധ്യവും ക്ഷേ-
ത്രവുമുണ്ടായതിന്റെ ശേഷമാണു് നേക്കര തിരുക്കരയായ-
തു്. നേക്കരതന്നെ 'നൽക്കര' ലോപിച്ചുണ്ടായതുമാ-
ണു്. സ്വാമിയർമന്തിലെ ഭൃത്യന്മാർ ആ കുന്നിൻ-
പറ്റത്തു ചേന്ന, ചേമ്പു മുതലായവ കൃഷിചെയ്തുകു പതി-
വായിരുന്നു. ചാതുർമാസ്യം കഴിയുന്ന ദിവസം സ്വാമി-
യാർമന്തിൽ ചുരുക്കത്തിലൊരു സദ്യ പതിവുള്ളതി-
നാൽ അന്നു രാവിലെ ആ വാലിയക്കാരിൽ രണ്ടു പേർ
ചേന്ന പരിക്കാണായിപ്പൊന്നു് ഒരു മൺവെട്ടി (തുമ്പ) എ

ടത്തു് ഒന്നു വെട്ടിയപ്പോൾ അവിടെനിന്നു രക്തപ്രവാ
 ഹമുണ്ടാവുകയും അതു കണ്ടു് അപ്പർ ഭയപ്പെട്ടു് ഓടിച്ചെ
 ന്നു വിവരം സ്വാമിയാരുടെ അടുക്കൽ അറിയിക്കുകയും
 ചെയ്തു. സ്വാമിയാർ അതു കേട്ടു് അവിടെച്ചെന്നു മണ്ണു
 മററിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ശിവലിംഗം മു
 ള്ളിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. ഇങ്ങിനെ സ്വയംഭൂവായിട്ടു
 ള്ള ബിംബം കണ്ടാൽ ഉടനെ നീവേദ്യം കഴിപ്പിക്കു
 ണ്താൽ അതു മരണതുപോകമെന്നുള്ളതിനാൽ സ്വാമി
 യാർ, സ്വാമിയാർമഠത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഉണക്കലരി,
 പൂവു മുതലായ സാധനങ്ങൾ വരുത്തി പേരേപ്പറമ്പുന
 ന്വൂരിയെക്കൊണ്ടു നീവേദ്യം വെപ്പിച്ചു് ഉടനെ ഒരു പൂ
 ജ കഴിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം സ്വാമിയാർ ഈ വി
 വരം തെക്കുംകൂർ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ എഴുതിയയച്ചു്
 അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ വാർത്താനും കേട്ടപ്പോൾ തനിക്കു തൃശ്ശിവപേ
 രൂർ വെച്ചുണ്ടായ സ്വപ്നം ശരിയാകല്ലോ എന്നു വിചാ
 രിച്ചു തെക്കുംകൂർ രാജാവിനു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടാ
 വുകയും അദ്ദേഹം ഉടനെ അക്കരക്കുന്നിലെത്തുകയും ചെ
 യ്തു. തമ്പുരാൻ വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ ശിവലിംഗവും
 അതിന്റെ മുൻവശത്തായി ഒരു വൃഷഭനും പിൻവശത്തു
 സ്വപ്നം വടക്കോട്ടു മറിച്ചു ചായുകോണിലായി ഒരു വെളു
 ത്ത ചെത്തിയും മുളച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടുകയും ഇതു
 തൃശ്ശിവപേരൂർ വടക്കുന്നാഥൻ ഇളകൊണ്ടുതന്നെയൊ
 ണെന്നു നീച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

വിന്നെ തെക്കേക്കൂർ രാജാവിന് അവിടെ നാലു ഗോ
പുരങ്ങളും മാളികയായിട്ടും കൂത്തമ്പലം മുതലായവയോ
ടുകൂടിയും ഒരു മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ലക്ഷണങ്ങ
ളെല്ലാമൊപ്പിച്ചു അമ്പലം പണി കഴിപ്പിക്കുകയും തിരു
നിദാനം, മരസവിശേഷം, ആട്ടവിശേഷം മുതലായ വക
കളെല്ലാം വേണ്ടുന്ന വസ്തുവകകൾ ദേവസ്വപം വകയായി
തിരിച്ചു വെക്കുകയും ചെയ്തു അതിൻ പ്രകാരം അവി
ടെ പ്രതിദിനം അഞ്ചു പൂജ, മൂന്നു ശിവലി, സൈകം,
പഞ്ചഗവ്യം മുതലായവയും ചേർത്തിൽ തുലാം, മീനം, മി
ഥുനം ഈ മരസങ്ങളിലായി മൂന്നു സവങ്ങളും പതിവു
യിണീടും. ഒരു മഹാക്ഷേത്രത്തിൽ വേണ്ടുന്നവയെല്ലാം
ഈ ക്ഷേത്രത്തിലും ആ തത്ത്വമുറപ്പെടുത്തി. അങ്ങി
നെ തിരുനക്കരക്ഷേത്രം പ്രസിദ്ധമായിത്തീരുകയും ചെ
യ്ക്കും. അവിടെ പേരേറ്റപ്പൊഴു സാമ്പൂരിയെത്തന്നെ ശാസി
ക്കുമായി. പെരുന്തശ്ശേരി, പുത്തശ്ശേരി ഇങ്ങിനെ രണ്ടി
ല്ലങ്ങളിലുള്ള മൂത്തതിനാൽ ദേവന്റെ പരിചാരകപ്രയ
ത്തികൾക്കും സ്വാമിയർ മറുത്തീടലും വാലിയക്കരയായിര
ന്ന നെടുമങ്ങാടൻ, പാലക്കോടൻ എന്നവരുടെ അവാ
ട്ടേയ്ക്കു ക്ഷേത്രത്തിൽ വിളക്കെടുപ്പും നെല്ലകത്തും നടത്തു
ന്നതിനുള്ള സ്ഥാനം കൊടുത്തു അവരെ ആ വകയ്ക്കും
നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇത്രയും മറക്കെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ ദിക്കുകാർ
ഒരു വലിയ ഉപദ്രവം നേരിട്ടു. തിരുനക്കരക്ഷേത്രം അ
ടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലും ഞാലൂർ സമ്പ്രദികളെ കൂടി
ചെയ്താൽ എല്ലാം രക്തികലങ്ങളിൽ ഒരു വെള്ളക്കുളി

വന്നു വേലി പൊളിച്ചു് അകത്തു കടന്നു തിന്നുന്നതിന്നു
 ചു തുടങ്ങി. ഈ കാല ആരടയൊന്നെന്നും ഏലിരു
 നീന്നു വരുന്നവെന്നും എങ്ങോട്ടു പോകുന്നവെന്നും ആ
 ക്കും നിശ്ചയിച്ചു. അവനെ പിടിക്കുൻ കിട്ടുകയുണ്ടില്ല.
 നല്ല നിലാവുള്ള കാലത്തു ദൂരെപ്പിന്നെ നോക്കിയാൽ അ
 വൻ നിന്നു തിന്നുന്നതു കാണാം. ആളുകൾ അടുത്തു
 ചെല്ലുമ്പോൾ എങ്ങിനെമോ അപ്രകാരം ചാടിപ്പൊങ്ങു
 യും. ഇങ്ങിനെയാക്കിട്ടു ജന്മങ്ങൾ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു.
 ഇങ്ങിനെതിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ
 നല്ല നിലാവുള്ള കാലത്തു തിരുനക്കരയിന്നു് ഏകദേ
 ശം രണ്ടു രാജികൾ പടിക്കത്താരു 'വേളൂർ' എന്നു ദേശത്തു്
 ഒരു കണ്ടത്തിൽവെച്ചു് ഒരു പറയൻ ഈ കാലയെ ക
 ള്ളെടുത്തൊരിയുകയും മറ്റൊരു ചെത്തു. ആ രാത്രിയിൽത്ത
 ണെ ഒരു കാല താൻ അടുക്കൽ വന്നു് അങ്ങു ദേവ
 നു വേണ്ടുന്നതെല്ലാം പതിവുവെച്ചല്ലോ. എന്നിങ്ങ
 നതാണു് പതിവുവാനും വെക്കുന്നതു്? ഞാൻ ആ ദേവ
 നെ വാഹനമാണല്ലോ. ഞാൻ കണ്ടവരുടെ വിളവു
 കൾ കട്ടുതിന്നു കാലം കഴിക്കേണ്ടതായിവന്നല്ലോ. അ
 തു നിമിത്തം ഞാനിന്നു് ഒരു പറയന്റെ ഏറ്റുകൊള്ള
 ണെതായിട്ടു വന്നു. ഇതു വലിയ സങ്കടത്തെ" എന്നു
 ചൊല്ലത്തതായി തെക്കേക്കൂർ രാജാവിൻ ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടാ
 യി. ഇതിനെക്കുറിച്ചു തമ്പുരാൻ പ്രശ്നംവെച്ചിട്ടു നോ
 കിച്ചപ്പോൾ സ്വപ്നത്തിൽ കാണപ്പെട്ട കാല തിരുനക്ക
 രദേവന്റെ കാലതന്നെയാണെന്നും അതിനകൂടി പതി
 വായി വിചാരിച്ചതിന്നു് ഒരു വകപ്രകാരമെന്നെന്നും

വിധിക്കുകയും കാളയെ വേട്ടുരുവെച്ചു് ഒരു പറയൻ ക
 ളുട്ടുടഞ്ഞരിഞ്ഞ വിവരം അറിയുകയും ചെയ്യുകയാൽ
 തമ്പുരാൻ, വെട്ടുർവെച്ചു കാള എതു നിലത്തിൽനിന്നു്
 തിന്നപ്പോൾ ഏകദേശമോ ആ നിലം ആ വൃഷഭ
 ന്റെ തീവേട്ടും വകയ്ക്കായി ദേവസ്വത്തിലേക്കു വിട്ടുകൊ
 ടത്തു്. ആ നിലത്തിന്നു് ഇപ്പോഴും 'കോളക്കണ്ടം' എ
 ന്നാണു് പേരു പറഞ്ഞുവരുത്തു്. ഇപ്രകാരം ആ തെ
 ക്കാട്ടർ രാജാവു തിരുനക്കരക്ഷേത്രത്തിന്നു പേണ്ടുന്ന പൂ
 യ്ക്കികളെല്ലാം വരുത്തുകയും അവിടെ തന്റെ തിങ്ങൽ
 ബീജനം നിവ്വില്ലമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കു
 കയും അതിന്നു മുടക്കംവരാതെ അദ്ദേഹം ചരമഗതിയെ
 പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

തിരുനക്കരദേവന്റെ ചൈതന്യവും പ്രസിദ്ധിയും
 അസാമാന്യമായി വർദ്ധിക്കുകയാൽ അവിടെ അവസാന
 മില്ലാതെ വഴിപാടുകൾ വന്നുതുടങ്ങി. പ്രതിദിനം അ
 ബുദ്ധരും ചതുശ്ശതവും എട്ടു പത്തും പന്തിരുനാഴിയും
 മറ്റുമുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ ശാന്തിക്കു തന്നെക്കൊ
 ണ്ടു മതിയാകാതെ വരികയാൽ പേരേറ്ററമ്പു നമ്പൂരി
 തിരുനക്കരയിന്നു മൂന്നു നാഴികക്കു കിഴക്കു 'മാങ്ങാനം'
 എന്നു ദേശത്തുള്ള 'മടിപ്പള്ളി' എന്നില്ലപ്പേരായ ഒരു ന
 മ്പൂരിയെക്കൂടി കീഴ്ജ്ഞാത്തിയായിച്ചുത്തു. അങ്ങിനെ
 അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടിക്കൂട്ടുകാലംശാന്തിനടത്തിയപ്പോ
 ഴ്ക്കും അതുകൊണ്ടുണ്ടായ സമ്പാദ്യം നിമിത്തം പേരേ
 റ്ററമ്പു നമ്പൂരിയുടെ ദാരിദ്ര്യം അശേഷം നീങ്ങുകയും
 അദ്ദേഹം നല്ല സമ്പന്നനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അ

തിന്നാൽ അദ്ദേഹം ശാന്തി മടിപ്പുള്ളിനമ്പൂരിയെത്തന്നെ എല്ലിച്ചിട്ടു വൈക്കത്തുതന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ആ ഇല്ലത്തുനിന്ന് കരാരാ മരണത്തിലൊരിക്കൽ തിരുനക്കര വന്ന് ഒരു ദിവസം ഒരു പന്തിരടിപ്പൂജ കഴിക്കുക പതിവാണ്. അതിപ്പോഴും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്.

മടിപ്പുള്ളിനമ്പൂരി ശാന്തി കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തും മുൻപതിവനുസരിച്ചു ശിവേലികൾക്ക് എഴുന്നള്ളിക്കുക മുത്തതിന്നാരായിരുന്നു. എന്തോ കാരണവശാൽ തെക്കുംകൂർ രാജാവിന് ഒരു മുത്തതിന്റെ പേരിൽ വിരോധം ജനിക്കുകയാൽ ആ മുത്തതിനെ വെടിവെച്ചു കൊണ്ടുകളയുന്നതിനു രാജഭടന്മാർ കല്പന കൊടുത്തു. അവർ മുത്തതെന്നു വിചാരിച്ച മടിപ്പുള്ളിനമ്പൂരിയെ വെടിവെച്ചു കെടുന്നു. അതിനാൽ ആ നമ്പൂരിയുടെ അന്തർജ്ജനം തിരുനക്കര നടുയിൽവെച്ചു പ്രാണശ്വാസം ചെയ്തുകൂടുന്നു. അതോടുകൂടി ആ നമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലം അന്യൂണിപ്പുകയും ചെയ്തു. അന്നു മുതൽ തിരുനക്കര മതിൽക്കകത്തു് അന്തർജ്ജനങ്ങൾ കടന്നുകൂടുന്നും മുത്തതിന്നാർ എഴുന്നള്ളിച്ചുകൂടുന്നും എപ്പോഴും വെല്ലുകയും ചെയ്തു. അതു രണ്ടു കൂട്ടവും ഇപ്പോഴും ഇവിടെ പതിവില്ല.

തിരുനക്കരദേവന്റെ കാളയ്ക്കു ചില കാലങ്ങളിൽ നീരു (വലിയ കുരു) ഉണ്ടായി പൊട്ടുമെന്നും അതു രാജ്യത്തു വലിയ ആപത്തുണ്ടാകുന്ന കാലങ്ങളിലാണ് പതിവെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. മറ്റൊരാളാകുന്നു

നടപ്പിനായിത്തന്നെ 988, 978, 986, 990, 1004, 1022, 1036, 1055 ഈ ആണ്ടുകളിൽ ഈ കാളിയു നീക്കങ്ങൾക്കും പൊട്ടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നാണ് കേ ടിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ നീക്കങ്ങൾക്കു കാലങ്ങളിൽ ഭോ ഷപരിശോധനകളുമായി ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ വിശേഷാൽ ചില അടിയന്തിരങ്ങൾ പതിവുണ്ട്. ആ വകയ്ക്ക് ആ യിരത്തിൽ ചിലപാനം പണം വീതമാണ് സക്കാരിൽനി ന്നു ചെലവു ചെയ്തു വന്നത്. ജനങ്ങൾക്കു പരിച്ഛേദവും ഈവക സംഗതികളിൽ വിശ്വാസമില്ലാത്തതും വൺ ചോയതു കൊണ്ടോ ഏതോ അടുത്ത കാലങ്ങളിലെങ്ങു നീക്കങ്ങൾക്കും പൊട്ടുകയുമെന്നു പതിവില്ല. ഇനി യുള്ള കാലത്ത് അതൊന്നുമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വൃ ശാസ്ത്രാങ്കോട്ട ക്ഷേത്രം

ശാസ്ത്രാങ്കോട്ട തിരുവിതാംകൂറിൽ കുന്നത്തൂർ താലൂ ക്കീച്ചുൾപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലമാണ്. ഈ സ്ഥലത്തിനു ശാ സ്ത്രാങ്കോട്ട എന്നു പേരുണ്ടായതിന്റെ കാരണംതന്നെ ആദ്യമേ വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പുറമെത്തു രാജാക്കന്മാർ പാണ്ഡ്യരാജവംശ്യന്മാ രാണെന്നും അവർക്ക് കലവരദേവത ശബരിമലശ്വാസ്ത വാണെന്നുമുള്ളതു സമ്പ്രദായമാണല്ലോ. മുൻകാലങ്ങ ലിൽ പുറമെത്തു രാജാക്കന്മാരെല്ലാവരും ആണ്ടിലൊരി കാൽ ശബരിമലയ്ക്കായി സാമീപംനം കഴിക്കുക പ തിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അവരിൽ ആരെങ്കിലും ഒ

രണ്ടെങ്കിലും ആണിലെറമിക്കൽ (മകരസംക്രാന്തിക്കു) ശബരിമലയെപ്പോലെ ശൗനം കഴിക്കണമെന്ന് എല്പാട്ടുണ്ട്.

പണ്ടെറമിക്കൽ ഒരു പന്തളത്തു രാജാവു കായംകുളത്തു വന്ന് അവിടത്തെ ഒരു രാജ്ഞിയെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കുകയും അവിടെത്തന്നെ താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആ രാജാവും രാജ്ഞിയും പരസ്പരം അരാഗംനിമിത്തം പിരിഞ്ഞു താമസിക്കുവാൻ അശക്തരായിത്തീരുകയാൽ ആ രാജാവു പന്തളം കൊല്ലത്തേക്കു പന്തളത്തു പേരുകൾക്കു ശബരിമലയ്ക്കായി സ്വാമിദൗനം കഴിക്കുകയും ചെയ്യാതെ കായംകുളത്തുതന്നെ താമസിച്ചു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാത്രിയിൽ പന്തളത്തുരാജാവിന് ഉറക്കത്തിൽ “അയ്യോ! കടവു വരുന്നേ, പുലി വരുന്നേ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉറക്കം നിലവിളിച്ചു. അതു കേട്ടു രാജ്ഞി ഉണർന്നു പേടിച്ച് വിരച്ചുകൊണ്ടു് എന്താണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ രാജാവ് “കേണമില്ല, ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു; അത്രേ ഉള്ളു്” എന്നു പറയുകയും വീണ്ടും ഉറങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം പിറ്റേദിവസവുമുണ്ടായി. എന്നല്ല, അതു ദിവസം തോറും പതിവായിത്തീർന്നു. ഇതുനിമിത്തം പേടിച്ച് രാജ്ഞിക്കു രാത്രിയിൽ കിടന്നുറങ്ങാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായി. ഈ വിവരം കായംകുളത്തു രാജാവറിയുകയും ഇതിന്റെ ശമനത്തിനായി പല മന്ത്രചാരിങ്ങളും ചികിത്സകളും ഊശചരസേവാദികളും മറ്റും നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതൊന്നുകൊണ്ടും പന്തളത്തു രാജാവി

ന്റെ സ്വപ്നദർശനത്തിനും നിലവിളിക്കും യാതൊരു ഭേ
 ദവുമുണ്ടായില്ല. പ്രത്യുത അതു ക്രമേണ വലിച്ചു ദിവ
 സ്സതോരും അഞ്ചുമാറും എട്ടും പത്തും പ്രാവശ്യം വീത
 മായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ രാജ്ഞിക്കു മാത്രമല്ല, രാജമ
 ണിരത്തിലരക്കുംതന്നെ ചേടിപ്പിട്ട് രാത്രിയിൽ കിടന്നു
 ഞാൻ നീവൃത്തിയില്ലതെയായി. അതിനാൽ കായംകു
 ഉത്തു രാജാവു് ഒരു ദിവസം തന്റെ ആവൃത്തനായ പ
 ന്തളത്തു രാജാവിനെ അടുക്കൽ വരുത്തി “ഹേ! അങ്ങ
 യുടെ കൂക്കിവിളിയും കോലാഹലവുംകൊണ്ടു് ഇവിടെ
 യാക്കും രാത്രികാലങ്ങളിൽ കിടന്നുറങ്ങാൻ നീവൃത്തിയി
 ല്ലതെന്നായല്ലോ. അവിടെയ്ക്കു ഭൂതങ്ങളോ? കുടുംബ വ
 രുന്നു, പുലി വരുന്നു, കുടുംബം പൊറ്റു പുലി പൊറ്റു ഇങ്ങി
 നെ എന്തെല്ലാമസംബന്ധങ്ങളാണു് അവിടുന്നു പറയു
 ന്തതു്? ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഇനി ഇവിടെ താമസിക്കണ
 മെന്നില്ല. പന്തളത്തുതന്നെ പോയി താമസിക്കണമു്;
 ഈ ഉപദ്രവങ്ങളൊക്കെ ഭേദമായിട്ടു് ഇവിടെ വന്നാൽ
 മതി” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ പന്തളത്തു
 രാജാവിനു് അസാമാന്യമായ മനസ്സാലമുണ്ടായി. ഒന്നാ
 മതു തന്റെ പ്രാണപ്രിയനായ രാജ്ഞിയെ വിട്ടുപിരി
 ന്തു താമസിക്കുക എന്നുള്ള കാര്യം അടുത്തത്തിന്നു പര
 മന കടമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. പിന്നെ, കായംകുളത്തു
 രാജാവിന്റെ വാക്കു സ്വല്പം പുച്ഛംസന്തോടുകൂടിയും
 ആക്ഷേപമായിട്ടും എന്നാൽ, ഒരുവിധം ശരണയായിട്ടു
 മായിരുന്നു. എല്ലാംകൊണ്ടും പന്തളത്തുരാജാവു് അ
 തൃപ്തം വിഷണ്ണനായിത്തീർന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി
 യല്ലോ

അന്നു രാത്രിയിൽ പന്തളത്തുറാജാവിനു പതിവു
 ഉളളതുപോലെ വിശേഷാൽ ഒരു സ്വപ്നം കൂടിയുണ്ടാ
 യി. അതു ഒരു പാരദേശപ്രാമണ്യൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 അടുക്കൽച്ചെന്നു "ഹേ! അവിടന്ന് കട്ടം വിഷാദിക്കേ
 ണു. അവിടന്ന് ഒരു കാര്യം ചെയ്താൽ അവിടത്തുണ്ടായി
 റിക്കുന്ന ഉപദ്രവം നീക്കി നല്ല സുഖമാവും. അവിട
 ത്തെ പരദൈവമായ ശബരിമലശ്ശാസ്താവിനെ ദർശനം
 കഴിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലമായല്ലോ. അതി
 നാൽ അവിടെപ്പോയി ഒരു പന്ത്രണ്ടു ദിവസം ആ സ്വപ
 നമായ ഭജിക്കണം. പിന്നെ തിരുവനന്തപുരം മുട്ടങ്ങ
 തെ നടത്തുകയും വേണം; എന്നാൽ മതി, എല്ലാം സു
 ഖമാകും. അങ്ങു സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നു കട്ടവായും പൂ
 ലിയും ശബരിമലശ്ശാസ്താവിന്റെ നാക്കുളാണ്. കാര്യം
 കൂടുതൽ രാജാവു അങ്ങേ ആക്ഷേപിച്ചതിന്റെ ഫലം
 അദ്ദേഹം അനുഭവിക്കും" എന്നു പറഞ്ഞു എന്നായിരു
 ന്നു. ഇതു കേവലം സ്വപ്നമല്ലെന്നും ശബരിമലശ്ശാസ്താ
 വുതന്നെ തന്റെ അടുക്കൽ എഴുന്നള്ളി അരുളിച്ചെയ്
 താണെന്നും വിശ്വസിച്ചു രാജാവു പിരോദിവസം മാവി
 ലെ വിഷരം രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും തനിക്കു വേ
 കുന്നതിനു അനുവാദം ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനു
 ണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപദ്രവം മാറിയാൽക്കൊള്ളാമെന്നു വളരെ
 ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുപക്ഷിലും അദ്ദേഹം വിവിധതു
 പോവുകയും ചെയ്ത കാര്യം രാജാവിനു അത്യന്തം സന്തോ
 കമായിരുന്നു. അതിനാൽ ജേനം കഴിഞ്ഞാൽ അന്നുത
 ന്നെ തന്റെ അടുക്കൽ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു സത്യം

ചെയ്തിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം പോയിവരുന്നതിന് ആസൂധി അനുവദിക്കുകയും രാജാവും അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ട് അന്നുതന്നെ പന്തളത്തേയ്ക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

അന്നുമുതൽ കായംകുളത്തുരാജാവിന് ഒരു ചിത്തഭൂമത്തിന്റെ ലക്ഷണം കണ്ടുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം സദാ “കടുവാ പൊറ്റു, പുലി പൊറ്റു; കടുവാ പൊറ്റു, പുലി പൊറ്റു” എന്നു് ഉരുവിട്ടുതുടങ്ങുകയും വേറെ യാതൊന്നും സംസാരിക്കാതെയാവുകയും ചെയ്തു. കളി, ഭക്ഷണം മുതലായതുതന്നെ അന്യന്മാരുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു വേണ്ടതായിത്തീർന്നു. എന്നാലും അതൊക്കെ ചേരിനമാത്രം നടത്തുമെന്നല്ലാതെ സാമന്ത്യപോലെ ഒന്നും ചെയ്യാതെയായി. ചില ദിവസങ്ങളിൽ ആരെല്ലാം നിർബ്ബന്ധിച്ചാലും കളിക്കുകയും ഉണ്ണുകയും ചെയ്യാതെയുമാകുന്നു. രാജകുറുപ്പരുടെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു ചിന്തപോലുമില്ലാതെയായി. അങ്ങോട്ട് എന്തെല്ലാം ചോദിച്ചാലും പറ്റാത്താലും എല്ലാത്തിനും ഉത്തരം കടുവാ പൊറ്റു, പുലി പൊറ്റു എന്നു മാത്രം. ഇതുനിമിത്തം രാജമന്ദിരത്തിലുള്ളവരും രാജപുരുഷന്മാരും മന്ത്രമല്ല; രാജവാസി കളും ആകുപ്പരുടെ വയുരുകലന്മാരായിത്തീർന്നു. അനേകം മന്ത്രവാദങ്ങളും ചികിത്സകളും മറ്റും ചെയ്യിച്ചുനോക്കി. ഒന്നുകൊണ്ടും ഒരു ഫലവും കണ്ടില്ല. അതിനാൽ പിന്നെ പ്രസിദ്ധന്മാരായ ചില പ്രശ്നക്കാരെ വരുത്തി പ്രശ്നം ചെയ്യിച്ചു നോക്കിച്ചപ്പോൾ അവർ ഇതു പന്തളത്തു രാജാവിനെ ആക്ഷേപിച്ചതിനാൽ ശബരിമലത്തു സ്മാരകപിണയായിട്ടുള്ള വാമോധം നിമിത്തം സംഭവി

ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതിലേക്കു പ്രായശ്ചിത്തമായി നൂറൊന്നു രാശി ശബരിമലേ കൊടുത്തയച്ചുനടയിലിട്ടവിക്കുകയും “കുടവാ പൊറു, പുലിപൊറു” എന്നുള്ള വാക്കുകൾ എന്നും ബ്രാഹ്മണർ സഭയിൽ പ്രയോഗിക്കത്തവണ്ണം ഏല്പാട്ടുചെയ്തതും ചെയ്താൽ ഈ സുഖക്കേട് മാറി രാജാവു പുതു സ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നും വിധിച്ചു. ഉടനെ നൂറൊന്നു രാശി കൊടുത്തയച്ചു. ശബരിമലയ്ക്കു സാവിന്റെ നടയിലിട്ടവിക്കുകയും മേല്പറഞ്ഞ (കുടവാ പൊറു, പുലി പൊറു എന്നുള്ള) വാക്കുകൾ സംഘക്കളിക്കാരായ നമ്പൂരിമാരെക്കൊണ്ടു സഭയിൽ പ്രയോഗിപ്പിച്ചു തുടങ്ങുകയും കായംകുളത്തുരാജാവ് ഉന്നദം വിട്ടു പുല്ലുസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സംഘക്കളിക്കാർ ഇപ്പോഴും—

“കുട്ടിൽക്കിടന്നഞ്ചെട്ടെലി കൂടിക്കടലുഴുതു
കാലത്തിളവിത്തു വിതച്ചപ്പോളിടയ്ക്കും കാൽച്ചു
തോണ്ടിപ്പരിച്ചപ്പോളുമദനം നിരക്കേ മറങ്ങും
തോലു കളഞ്ഞപ്പോൾപ്പത്തഞ്ഞൂറു പാകിക്കപ്പൽ
കപ്പൽ വലിച്ചുങ്ങു തലമലമുകളിൽക്കെട്ടി
കായംകുളത്തല്ലെറ കുടവായും പുലിയും പൊറു”

എന്നൊരു പാട്ടു സംഘക്കളിയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടല്ലോ.

പന്തളത്തുരാജാവു കായംകുളത്തുനിന്നു പോയതിൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു സ്വപ്നദർശനം മുതലായ ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം നമുക്കു മില്ല. അദ്ദേഹം ഏതാനും ദിവസം സ്വദേശത്തു താമസിച്ചതിന്റെ ശേഷം പരിവാരസമേ

തം ശബരിമല എത്തി നവരത്നവചിതമായ ഒരു
 പൊൻകീടിയും വളരെ വിലയേറിയ ഒരു മുത്തുമാലയും
 നടക്കു വെച്ചു വന്നിരിക്കുകയും ഭക്തിപൂർവ്വം പന്ത്രണ്ടു ദിവസ
 ത്തെ ഭജനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. പന്ത്രണ്ടാം ദിവസം നാ
 ലച്ചു നാഴികപ്പകലെ രാജാവിൻ വയറിൽ ഒരു വേദന
 തുടങ്ങി. അതിനാൽ അന്നും അദ്ദേഹം അത്താഴം വേ
 ണ്ടെന്നു തീർച്ചയാക്കുകയും യഥാകാലം സന്ധ്യഋണനാചും
 സ്വാമിദർശനവും കഴിച്ചു പോയിക്കിടന്ന് ഉറങ്ങുകയും
 ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണൻ അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു “ഹേ ഹേ! ഉറക്കമായോ? ഇ
 ന്നു രാജനിയുടെ അടുക്കൽ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് അങ്ങ
 ശപഥം ചെയ്തിട്ടില്ലേ? സത്യലാഭനും വിഹിതമാണോ?
 ഇതാ ഇവിടെ ഒരു കുതിര നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ പ
 ണ്തെ കയറിപ്പോയാൽ ക്ഷണത്തിൽ രാജനിയുടെ അടു
 ക്കലെത്താം” എന്നു പറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോ
 ന്നി. ഉടനെ എണ്ണീറ്റു പുറത്തു ചെന്നു നോക്കിയ
 അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു കുതിര നില്ക്കുന്നത് കാണുകയും അ
 ദ്ദേഹം അതിന്റെ പുറത്തു കയറി ഓടിപ്പോവുകയും
 ക്ഷണനേരമെങ്കിലും കാര്യംകളഞ്ഞെത്തുകയും ചെയ്തു. രാ
 ജാവു തന്റെ പ്രിയതമയുടെ ശയനഗൃഹദാർശനികലെ
 ക്തി താഴെയിറങ്ങുകയും ആ കുതിര അന്തർലോകംചെയ്ത
 കയും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. രാജാവു രാജനിയുടെ ശയന
 ഗൃഹത്തിൽച്ചെന്നു പാതിലിൽ മുട്ടി വിളിച്ചു. ഉടനെ
 രാജനി വാതിൽ തുറന്നു. ആ സാധുവിന്റെ പ്രിയത
 മന്റെ വരവിനെത്തന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക

യായിരുന്നു. രാജ്ഞിയും അത്താഴമുണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ രണ്ടു പേരും കൂടിപ്പോയി അത്താഴം കഴിച്ചു. വരികയും സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

പിറന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ കയറുകയുള്ളതും അദ്ദേഹം തന്നെ അറിയുന്നതായ പത്തുതൂണുകളായി തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുള്ള പന്തിരായിരം പേർക്കും മഹാത്മാവ്! അദ്ദേഹം അദ്ദേഹം തന്നെ പത്തുതൂണായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അവിടെ സഭയ്ക്കു മുന്നിലും ഇനിയും യഥാർത്ഥം സ്ഥിരതാമസം ഇവിടെത്തന്നെ അദ്ദേഹം ചെയ്യണം" എന്ന് അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. പത്തുതൂണുകളായി അദ്ദേഹം സഭയ്ക്കു മുന്നിലും അവിടെ വെറോട്ടു യാത്രയെ വിരോധിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം വെറോട്ടു യാത്രയെ പറ്റിയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി അറിയിച്ചു. ഇനിയും നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം കാലം ഇവിടെത്തന്നെ താമസിക്കണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നത്" എന്ന് അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം പന്തളത്തുരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയിനിയായ രാമണിയുംകൂടി സൈപരസല്ലാവം ചെങ്കുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ രാജാവിനു മുഖ്യണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നദർശനത്തെപ്പറ്റിയും ശബരിമലയ്ക്കുവന്നതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റുംകൂടി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ ശബരിമല പ്രതിഷ്ഠാർച്ചനം (മംസംതോറും ദർശനം) മുടക്കുകയെന്നതന്നെമെന്നു തനിക്കു സ്വപ്നത്തിൽ

ദേശമുണ്ടായിട്ടുള്ള കഥ രാജാവിന് കേൾവന്നു. അദ്ദേഹം മാസത്തിലെത്തന്നെ, മാസത്തോളംതന്നെ ഏതാനും ദിവസം തന്റെ പ്രാണപ്രിയയെ പരിഞ്ഞുപോകേണ്ട തരംഗിപ്പിക്കണമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു രാജാവിനും ഈ വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിനും വളരെ മനസ്സാലമുണ്ടായി. അന്നു രാത്രിയിൽ കിടന്നുറങ്ങിയ സമയം രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ഒരാൾ ചെന്നു മനസ്സീതത്തോടുകൂടി "ഹേ അങ്ങ് കട്ടം പ്രസന്നിക്കേണ്ട. അങ്ങ് എന്നെ കാണാൻ പ്രിയതമയെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു ശബരിമലവരെ വരണമെന്നില്ല. ഞാൻ ഇവിടെ അടുക്കൽ ഒരു സ്ഥലത്തു വന്ന് ഇരിക്കുകയുണ്ട്" എന്നു പറഞ്ഞതായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഉടനെ അദ്ദേഹം ഉണർന്നു കയറ്റി തന്റെ നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെയെങ്ങും വിശേഷിച്ചാലേയും കണ്ടില്ല. രാജാവിനെല്ലും ഉറക്കവുമായിരുന്നു. തന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതും ശബരിമലയ്ക്കുവന്നതെയും ആണെന്നു രാജാവു വിശ്വസിക്കുകയും സ്വാമിയുടെ ദൈവവത്സല്യത്തെയും മാഹാത്മ്യത്തെയും കരിച്ചു വിചാരിച്ചു വിസ്മയിച്ച് അദ്ദേഹം മറുസ്സുകൊണ്ടു തന്റെ പരദൈവതയെ നമസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേദിവസം രാവിലെ രാജാവ് ഈ വിവരം രാജാവിനെയും ഗ്രാമീണിയും അപ്പോൾ രാജാവിനും വളരെ സന്തോഷമായി.

കായംകുളത്തു രാജാവ് ആണ്ടിലൊരിക്കൽ തന്റെ സൈനികന്മാരെക്കൊണ്ടു തന്റെ മുമ്പിൽ വരുത്തി ഒരു രാജധാരിയുണ്ടാക്കി തടത്തുകയും പരിഷ്കരിച്ചു

നവം യഥാഭാവം ചർച്ചകളും ചെയ്തും വന്നുവെങ്കിലും പട്ടം
 വളയും മറ്റും സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.
 ഈ കഥ നടന്ന കാലത്ത് ഈ പതിക്കു മേട
 മാസം ഒൻപതാം തീയതി നടന്നതിൽ നിശ്ചയിച്ച
 രാജാവു മൂന്നു ദിവസം മുമ്പ് ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധ
 പ്പെടുത്തി. ഏതാ തീയതി രാത്രിയിൽ പത്തുതൂക്ക
 രാജാവിനു വീണ്ടും ഒരു ദശമുണ്ടായി. തേജസ്വിയും യു
 വാവുമായ ഒരാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽച്ചെന്നു
 “നാളെ ഇവിടെ ആയുധാഭ്യുദയപരിഷ്കരണമല്ലോ.
 അതിൽച്ചേരാം ഞാനും വരും. അപ്പോൾ ഞാനെയു
 ന്ന അമ്പു വീഴ്ന്നു സ്ഥലത്തു വന്നാൽ എന്തെക്കണാം?”
 എന്നു പറഞ്ഞതായി രാജാവ് അറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹമു
 ണ്നും കണ്ണു തുറന്നു അറക്കിയപ്പോൾ ആരെയും കണ്ടു
 മില്ല.

ഒൻപതാം തീയതി രാവിലെ പടയാളികളെല്ലാം
 കയറുകയുള്ളതു രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരായി. ആ
 കൂട്ടത്തിൽ അപരിചിതനായ ഒരു യുവാവു വന്നുചേർന്നു.
 അവനെക്കണ്ടിട്ടു കയറുകയുള്ളതു രാജാവു “നീ ആരാണ്?”
 എന്നു ചോദിച്ചു.

യുവാവ് — അടിയൻ ഒരു മലയാളിയാണ്.

രാജാവ് — നീ എവിടെപ്പോകുന്നു?

യുവാവ് — അടിയൻ കുറച്ചു കിഴക്ക് ഒരു മലയിലാണ്
 പാർക്കുന്നത്.

രാജാവ് — നിന്റെ പേരെന്തു്?

യുവാവ് — അയ്യപ്പൻ എന്നാണ്.

രാജാവ്: — നീ ഇവിടെ എന്തിനു വന്നു?

യുവാവ്: — തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ആയുധാഭ്യാസപരീക്ഷ നടത്തി ജയിക്കുന്നവർക്ക് സമ്മാനങ്ങൾ കല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നു കേട്ടു. അതിൽച്ചേരമെന്നു വിചാരിച്ചുവെന്ന് അടിയൻ വിടുകൊണ്ടു്.

രാജാവ്: — നീനക്കു് ഏതായുധം പ്രയോഗിക്കുന്നുവെന്ന് പരിചയമുള്ളതു്?

യുവാവ്: — അടിയൻ എല്ലാം കുറേയ്ക്കു പരിചയമുണ്ട്.

രാജാവ്: — എന്താൽ ചേൺകൊള്ളുക. വിരോധമില്ല എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു തന്റെ സൈനികന്മാരിൽ പ്രധാനമായും നല്ല അഭ്യാസികളായവരെ വിളിച്ച് ഈ യുവാവിനെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു് ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ വില്ലുമമ്പും പ്രയോഗിച്ചും വാളും പരിചയം പ്രയോഗിച്ചും ഈട്ടി, കുന്തം, ചേൽ മുതലായ ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും പലവിധത്തിൽ പരീക്ഷിച്ചു. ആ പരീക്ഷകളിലെല്ലാം ആ യുവാവു ജയിക്കുകയും കായംകുളംസൈനികരെ തോൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കണ്ടു കായംകുളത്തു രാജാവ് ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുകയും, “നീനക്കു സമ്മാനമായി എന്താണു് വേണ്ടതു്? എന്തു് തരാൻ നന്നായ്കുന്നു?” എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. അതു കേട്ടു് ആ യുവാവു “അടിയൻ അധികമൊന്നും കിട്ടണമെന്ന് ആഗ്രഹമില്ല. അടിയൻ ഇവിടെനിന്നു് എയ്യുന്ന ശരം ചേൺ വീഴുന്ന സ്ഥലവും അതിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുമുൾപ്പെടെ മുക്കാൽ (പന്ത്രണ്ടുനാഴിക) ഭീമപ്രവിസ്താരമുള്ള ഭൂമി കരമൊഴിവായി കല്പിച്ചതാണാൽ മതി” എ

ന്നറിയിച്ചു. അങ്ങിനെതന്നെ. അത്രയും ഭൂമി കുറമെ
 ശിവായി തന്നെയും. ശർമെടുത്ത് എയ്യുക" എന്നു രാ
 ജാവു കല്പിച്ചു. ആ യുദ്ധവും ഒരു ശർമെടുത്തു ഞാണിൽ
 തെരുത്തു കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു വലിച്ചുവിട്ടു.
 ആ ശരം ചെന്നു വീണു സ്ഥലം കണ്ടുവിടിക്കുന്നതിനായി
 കായംകുളത്തു രാജാവു തന്റെ വിശ്വസ്തഭടന്മാരിൽച്ചില
 ലരെ നിയോഗിച്ചുയച്ചു. അവരോടുകൂടി ആ യുദ്ധവും
 വെറുതെ നോരംവോക്കിനായിട്ടുണ്ടുള്ള ഭാവത്തിൽ പന്ത
 കൂത്തു രാജാവു പോയി. അവരെല്ലാവരും കൂടി കായം
 കുളത്തുനിന്നു കിഴക്കുതെക്കായി ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുനാ
 ഴിക ദൂരംവരെ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു പൊയ്ക്കായം
 അതിന്റെ തീരപ്രദേശത്ത് എത്താനും കുറുകൾ മേഞ്ഞു
 കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതും കണ്ടു. അവയിൽ ഏറെയും ഭയ
 കുരമുത്തിയായ ഒരു കൂറ്റൻ മുകുടായിട്ടുകൊണ്ടു പന്തകൂ
 ത്തുരാജാവിനെക്കുത്താനായി പറഞ്ഞുചെന്നു. അതു ക
 ണ്ടു രാജഭടന്മാർ പോടിച്ചോടി. അദ്ദ്രാസിയും സുഭരണ
 മായ ആ യുദ്ധവു ധൈര്യസമേതം തിരിഞ്ഞുനിന്നു കാ
 കൂടെ അടിച്ചോടിച്ചു പന്തകൂത്തു രാജാവിനെ രക്ഷിച്ചു.
 ഈ സംഭവം സിമിത്തം ആ പൊയ്ക്കയ്ക്ക് അന്നുണ്ടായ 'കു
 കൂകത്തിപൊയ്ക്ക' എന്നു പേരുതന്നെ ഇന്നും ജനങ്ങൾ പ
 രഞ്ഞുവരുന്നു.

അനന്തരം പന്തകൂത്തു രാജാവു ആ യുദ്ധവും കൂടി
 അവിടെനിന്നും കരച്ചു കിഴക്കോട്ടു പോയതിന്റെ ശേ
 ഷം ഒരു പരാക്രമത്തു ചെന്നിരുന്നു സ്വപ്നനേരം വിശ്ര
 മിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും നേരം വൈകിയതിനാൽ ആ രാ

ശ്രീ അവിടെ താമസിച്ചു. ആ യുവാവിന്റെ കാലടി കൽ അന്ന് അവിടെ പതിഞ്ഞത് ഇപ്പോഴും മാഞ്ഞു പോകാതെ തെളിഞ്ഞുകാണാൻണ്ട്. ആ സ്ഥലത്തിന് ഇപ്പോഴും 'തൃപ്പാദം' എന്ന് പേരുപറഞ്ഞുവരുന്നു.

വിരേദ ദിവസം (പത്താം തിയതി) അതിരാവിലെ പന്തളത്തു രാജാവും ആ യുവാവും കൂടി ഏകദേശം അൻ നാഴിക കൂടി കിഴക്കോട്ടു ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരു കര യലും അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിങ്കൽ ഒരു തുരുത്തും കണ്ടു. അ പ്പോൾ ആ യുവാവ്: "ആ കാണുന്ന തുരുത്തിലാണ് അ ടിയന്റെ ശരം പതിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അ ണ്ടെടുത്തുളളണം. 'ഇവിടെ കടവിൽ ഒരു പൊങ്ങു തി കിടക്കുന്നുണ്ട്', അതിൽ കയറിപ്പോയാൽ ആ തുരു ത്തിലാവാം" എന്ന് പറഞ്ഞു. രാജാവ് അപ്രകാരം സമ്മതിക്കുകയും യുവാവോടുകൂടി കടവിൽച്ചെന്നു പൊ ണ്ടുതടിയിൽക്കയറുകയും ചെയ്തു. ആരും തുഴയാതെത്ത ണെ പൊങ്ങുതടി ചെന്നു തുരുത്തിലടുത്തു. രാജാവു തി മിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ആ യുവാവിനെ കാണാതില്ലാ യിരുന്നു. ആ പൊങ്ങുതടി അവിടെനിന്നു വെള്ളത്തിൽ കൂടി നീന്തിപ്പോകുന്നത് കണ്ട് വിസ്മയത്തോടുകൂടി രാജാവു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ പാസ്കവത്തിൽ അ തൊരു പൊങ്ങുതടിയല്ലെന്നും ഒരു മുതലയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സിലാവുകയും തന്റെ പരദേവത യുടെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ച് വിചാരിച്ച് അത്യന്തം അത്ഭുതപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കും കരാൾ വാ ളും പരിചയം മടുത്തുകൊണ്ട് ഏറ്റവും വിനയത്തോടുകൂ

ടി രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് “ഇതിലേ എഴുന്ന
 ഉൾ” എന്നറിയിച്ചു. രാജാവു് ഉടനെ കുതിയും
 സന്ധ്യയവനനവും കഴിച്ച് ആ അകമ്പടിക്കാരനോ
 ടകുടി തുരുത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു ചെന്നുപോൾ അ
 വിടെ ഒരു വിശാലവിഗ്രഹവും അതിനടുത്തു ശ
 ബരിമലെ നടുക്കുവെച്ചു പൊൻകിരീടവും മുത്തുമാലയും
 ചാത്തിയിരിക്കുന്നതായും കണ്ടു. രാജാവു സന്തോഷത്തോടു
 തപരവശനായി ഭക്തിസമേതം സാക്ഷാംഗം വീണു
 നമസ്കരിച്ചു. അപ്പോൾ രാജാ അവിടെനിന്നു ശംഖു
 വിളിക്കുകയും രാജാ വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിലിരു
 ന്നു പൂജിക്കുകയും അസംഖ്യം കാങ്ങാൻ തൊഴുതു ന
 മസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തനുശേഷമിരുന്നു രാജാവു നമസ്ക
 രിച്ച് എണീറ്റപ്പോൾ ആ പൂജക്കാരൻ തീർത്ഥവും പ്ര
 സാദവും കൊടുത്തു ആ സമയം വൃദ്ധനായ ഒരു പരദേ
 ശബ്രാഹ്മണൻ കര വെളിച്ചപ്പാടിനെപ്പോലെ തുളു
 കൊണ്ടു് അവിടെ വരികയും പന്തളത്തുരാജാവിന്റെ
 ഹാരെ നോക്കി “എന്താ എന്റെ ഉണ്ണിക്കു സന്തോഷ
 മായില്ലേ? ആഗ്രഹം സാധിച്ചുവല്ലോ. ഞാൻ പറഞ്ഞി
 രുന്നതുപോലെ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി എന്റെ ഉ
 ണ്ണി എന്റെ മല കേരണമെന്നില്ല. ഇവിടെ വേണ്ടതു
 പോലെ ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ മതി. ഈ പൂജക്കാരൻത
 നെ എന്റെ പൂജക്കാരനായി ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ (രാജാ
 വിന്റെ അകമ്പടിക്കാരനെ പൂജിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്)
 ഈ ഉണ്ണിത്താൻ എന്റെ ദാസനാണു്. ഇവൻ എന്റെ
 ഉണ്ണിയുടെ അംഗരേഖകളായിരിക്കട്ടെ. (ശംഖുവിളിച്ചു

മരത്തെ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട്) ഇവൻ എന്റെ മാതാൻ കഴകക്കാരനുമായിരിക്കട്ടെ. ഈ കാരണത്താൽ എന്റെ ഉണ്ണിയെ ഇക്കരകടത്തിയ മുതലയും ഈ കായലിലുള്ള 'ശ്രേഷ്ഠകൾ' (ഏട്ടകൾ) എന്നു പേരായ മന്യുങ്ങളും എന്റെ പരിവാരങ്ങളാണ്. ഇവരെല്ലാം എന്റെ ഉണ്ണി രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. ഇവരിൽ ആരെങ്കിലും ആരെങ്കിലും ഉപദ്രവിച്ചാൽ ആ ഉപദ്രവികളെ ഞാൻ യഥാധർമ്മം ശിക്ഷിക്കും. എന്റെ ഉണ്ണി ഇവിടെ വന്ന് ആദ്യമായി എന്തെങ്കിലും ഈ ദിവസം ഈ സമയത്ത് (മേടമാസം പത്താം തീയതി രാവിലെ) ഇവിടെ വന്ന് എന്തെങ്കിലും ദിക്കിനെയും സകലദിക്കുകളും ഞാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ചൊല്ലും" എന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ട്, അദ്ദേഹം വന്നതുപോലെതന്നെ കടിച്ചുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ എവിടെനിന്നുവന്നു എന്നും എങ്ങോട്ടാണ് പോയതെന്നും ആക്കം നിശ്ചയമില്ല. അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചു മന്ദപം അതിൽപ്പിന്നെയും ആരും കണ്ടിട്ടില്ല. അതു സാക്ഷാൽ ശാസ്താർക്കുതന്നെ വേഷമാരി വന്നതാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. മേടമാസത്തിൽ പത്താമുദയത്തുണ്ടാകുന്ന (പത്താം തീയതി) രാവിലെ അവിടെച്ചെന്നു ദർശനം കഴിക്കുകവളരെ പ്രധാനമായിട്ടാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനായി ആണ്ടുതോറും അസംഖ്യമാളുകൾ ഇപ്പോഴും അവിടെക്കുടരുന്നു.

ഈ സ്ഥലം അക്കാലത്തു കായംകുളത്തോടു ചേർന്നതായിരുന്നതിനാൽ ആ ബ്രാഹ്മണൻ പോയ ഉടനെ പ

നമുക്കു രാജാവിന് ഉണ്ണിത്താന്റെ വിളിച്ചു "ഇവിടെ ഉ
ണ്ടായിരിക്കുന്ന സംഗതികളെല്ലാം ഉടനെ കാര്യംകളിത്തു
രാജാവിന്റെ അറിയിക്കണം" എന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുകയും
ഉണ്ണിത്താൻ അപ്പോൾത്തന്നെ പുറപ്പെട്ട കാര്യംകളി
ത്തന്തി രാജാവിനെക്കണ്ടു സകല വിവരങ്ങളും അറിയി
ക്കുകയും കാര്യംകളിത്തു രാജാവിന് അന്നു വൈകുന്നേരമായ
പ്പോഴേക്കും ഈ സ്ഥലത്തേക്കി സുപ്രദീപനം കഴിക്കുക
യും പിന്നെ ഏതാനും ദിവസം അവിടെത്തന്നെ താമ
സിച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ വേണ്ടുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം
വരുത്തുകയും ചെയ്തു. കാര്യംകളിത്തു രാജാവിന് അവിടെ
ചെയ്ത പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ തന്റെ പരമ്പ
രപര്യം.

ആദ്യംതന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഗതാഗതസൗകര്യത്തി
നായി ആ തുരുത്തിൽനിന്ന് ഒരു കൽപ്പിറ കെട്ടിച്ചു
പടിഞ്ഞാറേക്കുറയോട്ടു, സംഘടിപ്പിച്ചു. പിന്നെ ക്ഷേ
ത്രം പണികഴിപ്പിക്കുകയും ചുറ്റും മതിൽ കെട്ടിക്കുകയും
ക്ഷേത്രത്തിൽ നിത്യ നിദാനം, മാസവിശേഷം, ആട്ടവി
ശേഷം മുതലായ വകയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന വസ്തുവകകൾ നിശ്ച
യിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തു
വടക്കോട്ടു മറ്റു ഒരു കൊട്ടാരം പണികഴിപ്പിച്ചു പന്തള
ത്തു രാജാവിനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയതമയായ
രാജ്ഞിയെയും അവിടെ താമസിപ്പിച്ചു. അപ്രകാരംത
ന്നെ പൂജ (ശാന്തി)ക്കാരൻ, കഴകക്കാരൻ, ഉണ്ണിത്താൻ
എന്നിവരും ക്ഷേത്രത്തിനു സമീപത്തുതന്നെ ഭാര്യേ ശുശ്രൂ
ഷാ പണിയിച്ചുകൊടുക്കുകയും, അവർ ചെലവിനു

വേണ്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ കാരാമുഖിയായി പതിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മുൻപേതന്നെ ഈ സ്ഥലത്തിനടുത്തായിരുന്നു 'കോട്ട' എന്ന പേരു ശാസ്താവിന്റെ സാന്നിധ്യം തിരിച്ചറിയുന്ന അക്കാലം മുതൽക്കു 'ശാസ്താകോട്ട' എന്നായി തിരിയുകയും ചെയ്തു.

ശാസ്താകോട്ടയിൽ ക്ഷേത്രംപണി മുതലായവ കഴിഞ്ഞിട്ടും അവിടെത്തെ പൂജാരിവർഗ്ഗങ്ങൾ കൂടുതൽ പൂജാ മുതലായ ദൃഷ്ടമുഗങ്ങൾ അവിടെത്തന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നു. അവ അവിടെ പാർത്തിരുന്നതു ക്ഷേത്രത്തിനു കരച്ചു കിഴക്കുവടക്കായി കായൽവക്കത്തുള്ള ഒരു വലിയ ഗുഹയിലായിരുന്നു. ആ ഗുഹ ഇപ്പോഴും അവിടെ കാണാമെന്നുണ്ട്. ആ ഗുഹയ്ക്കു 'പൂജാരിവാരം' എന്നാണ് ഇപ്പോൾ പേരു പറഞ്ഞു വരുന്നത്. ആ ഗുഹയുടെ അന്തരംഗം ഏതൊരു വിശാലവും സഞ്ചാരസൗകര്യമുള്ളതുമായാണ് ചിലർ പറയുന്നത്.

ഒരിക്കൽ ഒരു കൂട്ടം അയ്യപ്പസ്വാമിയുടെ ഭക്തനായ ഉണ്ണിത്താന്റെ ഒരു പത്നിയെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു. അതു സ്വാമിക്ക് കൂട്ടം തിരിച്ചു. അതിനാൽ സ്വാമി വില്ലാമന്യമെടുത്തുകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു സകലദൃഷ്ടമുഗങ്ങളെയും ഇട്ടിടയ്ക്കിട്ടു കൊണ്ടുപോയി കൊട്ടാരക്കരയ്ക്കു സമീപം 'കോട്ടത്തല' എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തുകി. സ്വാമി അവിടെ വില്ലാ ഉണ്ണിപ്പിടിച്ചു നിന്നുകൊണ്ടു "മേലാൽ യാതൊരു ദൃഷ്ടമുഗവും ഈ സ്ഥലത്തിനില്ലാ കടക്കരുത്" എന്നുജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നെ കോട്ടത്തലയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറു യാതൊ

കു ദൃഷ്ടമുഗ്രവും ഇതുവരെ കടന്നിട്ടില്ല. അന്നു സ്വാമി വില്ലുന്നിനിന്ന സ്ഥലത്തു തുല്യാദിങ്ങളും വില്ലിന്റെ അഗ്രവും പതിഞ്ഞു് ഇപ്പോഴും കണ്ടുമാണു്.

പന്തളത്തുരാജാവും രാജനിയും ശാസ്ത്രകോട്ടയിൽ താമസമുയതിന്റെ ശേഷം കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങിയാൽ മുൻപിലും പിൻപിലും കുറങ്ങുമ്പോൾ അകമ്പടിയിൽ കൂട്ടുക പതിവായി. അല്പകാരാന്തത്തെ രാജാവും രാജനിയും കുളിക്കാനായി കടവിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആ മുതലയും മത്സ്യങ്ങളും അവിടെ ഹാജരവും. ഇങ്ങിനെ കറച്ചു ഭിക്ഷയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവർക്കു് എന്തെങ്കിലും പതിവായി കൊട്ടക്കേണ്ടതാണെന്നു രാജാവിനും രാജനിക്കും തോന്നുകയും കുറങ്ങുമ്പോൾ പഴം, ശക്കര, തേങ്ങപ്പൂട്ടു മുതലായവയും മുതലായ ചോറും മത്സ്യങ്ങൾക്കു് അരിയും പതിവായി കരേഴ്ത്തുകൊടുത്തു് ഇടക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് ഇനിയൊരു ശിശുവും ചെമ്പേണ്ടതാണെന്നു തോന്നുകയാൽ പ്രതിഭിന്നം കുറങ്ങുമ്പോൾ ചെറുകുട്ടികൾക്കു് അരിയുടെയും മുതലായ്ക്കു് കുറങ്ങുകുട്ടികൾക്കു് അരിയുടെയും ചോറും മത്സ്യങ്ങൾക്കു് മുന്നാഴിഅരിയും പതിവായി ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നതിന്നു പന്തളത്തുരാജാവു് എപ്പോഴും ചെയ്തു. രാജാവും രാജനിയും കുളിക്കാൻ കടവിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ മത്സ്യങ്ങൾക്കുള്ള അരി ദേവസ്വം കലവറക്കാരൻ കടവിൽ കൊണ്ടുചെല്ലണം. ആ അരി വാരി മത്സ്യങ്ങൾക്കു് ഇട്ടുകൊടുക്കുക രാജാവും രാജനിയും കൂടെയാണു് പതിവു്. ഉച്ചപ്പൂജ കഴിയുമ്പോൾ കുറങ്ങുമ്പോൾ ചോറു കിഴക്കേ

ശോപുരത്തിങ്കൽ മതിൽക്കു വെളിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കേണ്ടതു ശാസ്തിക്കാരനും മുതലയ്ക്കുള്ള ചേറു കടവിൽ കൊണ്ടുവന്നുകൊടുക്കേണ്ടതു മഹാനാമാണ്. അങ്ങിനെയാണ് രാജാവു വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുള്ളത്. കരങ്ങന്തർ ഉണ്ടു കഴിഞ്ഞാൽ കൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്നു രാജാവിനെക്കണ്ടു വദിക്കുകയും ഭക്ത സന്തോഷശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയിരുന്ന കാലത്തു് ഒരിക്കൽ കായം കുളത്തു രാജാവു സാമിദിഗനത്തിനും കയ്യുങ്ങളെല്ലാം ശരിയായി നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നതിനുമായി വീണ്ടും ശാസ്താക്കോട്ടയിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം മഞ്ചലിൽ വന്നു പന്തളത്തുരാജാവും രാജാജിയും താമസിച്ചിരുന്നു കൊട്ടാരത്തിലാണ്. ഇറങ്ങിയതു് പന്തളത്തുരാജാവും രാജാജിയും കുളിയും സാമിദിഗനവും കഴിച്ചു കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നു സമയത്തായിരുന്നു കായം കുളത്തുരാജാവിന്റെ വരവ്. അതിനാൽ അകമ്പടിക്കാരായ കരങ്ങന്തർ അപ്പോൾ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. കായം കുളത്തുരാജാവ് മഞ്ചലിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിയ ഉടനെ ധനമധീരന്താർ രാജാവിനെ താണു തൊഴുതിട്ടു കൈകെട്ടി പായ് പൊത്തി വളരെ ആദരവോടും ഭക്തിയോടും കൂടി നിറന്നുനിന്നു. അതു കണ്ടിട്ടു കായം കുളത്തുരാജാവ് “ഇതു നല്ല നേരം പോക്കുതന്നെ. ഇവർ മഹായോഗ്യന്മാരാണെന്നു തോന്നുന്നുവല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു. അപ്പോൾ പന്തളത്തുരാജാവ് “അതെ; അവർ യോഗ്യന്മാർതന്നെയാണ്. അവരുടെ ദിവ്യത്വം ഒട്ടും

ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം സ്വന്തമായിട്ട് ആലോചിക്കുന്നു. അവർ ദിവസംതോറും പതിവായി ആരോടുകൂടി അതിയുടെ ചോദ്യങ്ങളോടുകൂടി അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് എപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞു.

കാര്യംകളെത്തന്നെയാണു സ്വല്പം വിശദീകരിക്കാൻ ശേഷം കളിക്കാനായി കടവിടലുള്ള പോയി. അകമ്പടി തരയി കരുണയോടെ പോയി. രാജാവിനു തേച്ചുകുളിരയിൽ അതിനോട് കൈവിരലിൽ കിടന്നിരുന്നു മനോഹരമായ മോതിരമുറി കടവിൽ കരു കല്ലിനോട് വെച്ചിട്ട് എണ്ണ തേച്ചു. രാജഭൃത്യന്മാർ രാജാവിനെ കളിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുനിന്ന സമയം കരു പരുത്തു് ആ മോതിരത്തിൽ പതിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ശോഭ കണ്ടു വല്ല ഭക്തനും സാധാരണവുമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടോ എന്തോ ചെയ്തെന്നു പറന്നുവന്നു് ആ മോതിരം രാജാവിനെക്കണ്ടപ്പോൾ അതു കണ്ട രാജഭൃത്യന്മാർ അോരോ! തിരുവോഴി കൊണ്ടുപോയല്ലോ? എന്നു പറഞ്ഞു. ആ മോതിരം വളരെ വിലകൂടിയതായിരുന്നുതിന്നാൽ അതു പോയതുകൊണ്ടു രാജാവിനും അത്യധികമായ മനസ്സാലമുണ്ടായി. എങ്കിലും ശാഭിരമനസനായ അദ്ദേഹം അതു പുറത്തു കാണിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം കളിച്ചു കേൾക്കുന്നതിൽ പോയി ദൂരം കഴിച്ചു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി. ആ സമയത്തും കരുണയോടെ അകമ്പടിയുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവരിൽ തലവനായ വലിയ കരുണൻ അല്ലോൾ ആ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാവു കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും യുഗന്തനായ ആ വാനരവീരൻ മോ

തീരം തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ ആ പരുന്തിനെ അടി ചൂകൊന്നു പിടിച്ചുവലിച്ച് അവിടെ കൊണ്ടുചെല്ലുകയും പരുന്തിന്റെ നഖത്തിൽ കോത്തിരുന്ന് മോതിരമെടുത്തു രാജാവിന്റെ മുൻപിൽവെച്ചു വന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകണ്ടു കാര്യംകളുത്തരാജാവു വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും തലവനായ ആ വാത്തരവീരൻ 'സുഗ്രീവൻ' എന്നൊരു പേരു കല്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ കുരങ്ങനും രെല്ലും രാജാവിനെ പിണ്ടും വന്ദിച്ചിട്ടു കിഴക്കേ നടയിലേയ്ക്കും കാര്യംകളുത്തരാജാവു പന്തളത്തുരാജാവിനോടുകൂടി ഉണ്ണുകഴിക്കാൻ അകത്തേയ്ക്കും പോയി.

രാജാക്കന്മാർ ഉണ്ണുകഴിഞ്ഞു പുറത്തു വന്നപ്പോൾ കുരങ്ങനും രെല്ലും കാര്യംകളുത്തരാജാവിൽ, കേരളത്തിൽ ഉണ്ണുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ സന്തോഷത്തെ ചില ശബ്ദങ്ങൾ കൊണ്ട് അറിയിക്കാനായി ഇവിടെ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നവരേ കാണാത്തതെന്തെന്നോചോ?" എന്നു പന്തളത്തുരാജാവു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ക്ഷേത്രസന്നിധിയിൽ കുരങ്ങനും രെല്ലും കളകളുടേയും ഉച്ചത്തിൽ കേൾക്കുകയാൽ "അവിടെ ഇന്ന് എന്തോ വിശേഷമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. എന്താണെന്നു പോയി നോക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു പന്തളത്തുരാജാവ് അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി കാര്യംകളുത്തരാജാവും പോയി. രാജാക്കന്മാർ അങ്ങോട്ടു ചെന്നപ്പോഴേയ്ക്കും സുഗ്രീവൻ മറ്റൊരു പരുന്തെടുത്ത ചേര പാത്രത്തോടുകൂടി പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ

ലേഖനമുള്ള പട്ടികയിലോടും എത്തിയിരുന്നു. അവർ എന്താ
 ണ് ചെയ്യാൻ ഭാവിക്കുത്തന്നെറിയാമായി. രാജാക്ക
 ന്നാർ ആ പട്ടികയിൽത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. കര
 ണ്ണാർ ആ പത്രം പിടിച്ചുവലിച്ചു കയ്യിൽക്കുത്തുമാറാ
 വിന്റെ മുൻപിൽ കൊണ്ടുചെന്നു വെച്ചിട്ടു സുഗ്രീവൻ
 ആ പത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്നു ചോരും കാരും കരണന്മാരെ
 യും അവരുടെ വയറും തൊട്ടുകൊണ്ടിപ്പുകൊണ്ടു മുഖഭാവ
 തോടുകൂടി രാജാവിന്റെ നേരെ നോക്കി. ബലിമാനു
 യ കയ്യിൽക്കുത്തുമാറാവിനു കാര്യം മനസ്സിലായി. അ
 ദ്രോഹം സുഗ്രീവനോടു നേരിടാൻ എല്ലാവരും കൂടി
 ഈ ചോരകൊണ്ടു മതിയെന്നു കരുതില്ല അല്ലേ? എന്നു ചോ
 ടിച്ചു. കാര്യം അതുതന്നെ എന്നു സുഗ്രീവൻ അംഗീക
 രിക്കുകയും ചെയ്തു. “അതെ, ഉള്ളതുകൊണ്ടു എല്ലാവരുംകൂടി
 ഉണ്ടു കഴിച്ചിട്ടു കൊട്ടാരത്തിൽ വരുവിൻ; സമാധാനമു
 ണ്ടാക്കും” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു കയ്യിൽക്കുത്തുമാറാവിനു പ
 ന്നുള്ളതുംകൊണ്ടു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി.
 ഉണ്ടു കഴിച്ചുകൊണ്ടു സുഗ്രീവപ്രഭുവിനും അവിടെയു
 ണ്ടായി വന്നുകൊണ്ടു കൂടി നിൽക്കുന്നിരുന്നു. കയ്യിൽക്കു
 ത്തുമാറാവിനു നാളികേരം, ശക്കരം, പഴം മുതലായവ വരു
 ത്തി അവർ ധാരാളമായി കൊടുത്തിട്ടു പ്രതിദിനം അ
 വർ ഉണ്ടാവാൻ അരിയുടെ ചോരകൂടി കൊടുത്തുകൊള്ളു
 ന്നതിനു കല്പന കൊടുക്കുകയും അപ്രകാരം കല്പിച്ചുവെ
 ടിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഒരു ചെമ്പുകീട്ടിൽ എഴുതിച്ചു തു
 ല്യം ചാത്തി സുഗ്രീവന്റെ കൈയിൽ കൊടുക്കുകയും
 ചെയ്തു. കരണന്മാർ ഒരു സന്തോഷശബ്ദം പുറപ്പെടുവി

ച്ചിട്ട രാജാവിന്റെ വീണ്ടും വന്നിപ്പുകൊണ്ടു നാലുപുറത്തേ
 ജ്ഞാത പാഞ്ഞുപോവുകയും അടുത്ത ദിവസം മുതൽ ദേവ
 സ്വരം പെട്ടിത്തറത്തിൽ ചേർത്ത് അവർക്കു മുന്നപാ ആരേ
 കാലിടങ്ങഴി അരിയുടെ ചോരവിതം കൊടുത്തുതുടങ്ങുക
 യും ചെയ്തു.

ഒരിക്കൽ കൊട്ടാരക്കരെ ഒരു നായർ കുടുംബത്തിലു
 ണ്ടായിരുന്നു സ്രീപുരുഷനാർ കാരോരുത്തരായി ചത്ത
 കെട്ടുപോയിട്ട് കടക്കം ഒരു സ്രീ മാത്രം ശേഷിച്ചു. ആ
 സ്രീ നാലുത്തയ്യ വയസ്സുവരെ പ്രസവിക്കാതെയിരുന്നു.
 സന്താനാത്മരായി അവർ അനേകം സൽകർമ്മങ്ങൾ
 ചെയ്തു. എങ്കിലും യാതൊരു ഹലവുമുണ്ടായില്ല. അതി
 നാൽ ആ സ്രീ കേവലം. വസ്ത്രയാണെന്നും അവർ പ്ര
 സവിച്ചു. സന്താനമുണ്ടാവുകയെന്നുള്ള കാര്യം അസാധ്യ
 മെന്നെന്നും ആ കുടുംബം അന്യംനിന്നുപോവുകതന്നെ
 ചെയ്യുമെന്നും എല്ലാവരും തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അങ്ങിനെ
 യിരുന്നു കാലത്തു. ഭിക്ഷുകാരനായ ഒരു സന്യാസി ആ
 കുടുംബത്തിൽ ചെല്ലുകയും ഭിക്ഷു വാങ്ങിയ ശേഷം ആ
 ദിവ്യൻ ആ കുടുംബനായികയോട് "അമ്മേ! നിങ്ങൾ ഒ
 ടും വൃസന്നികേണ്ട. നിങ്ങൾ ശാസ്താങ്കോട്ടയിൽപ്പോ
 യി സ്വാമിദർശനം കഴിച്ചു വഴിപാടുകൾ പ്രാതമിച്ചാൽ
 നിങ്ങൾക്കു സന്താനമുണ്ടാകും" എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഹാ
 ഷിപ്പോയി. അതു കേട്ടിട്ട് ആ സ്രീക്കു് ഈ ദിവ്യന്റെ
 വാക്കു് ഒരിക്കലും മിശ്രയായിപ്പോവുകയില്ലെന്നു മന
 സ്സിൽത്തോന്നുകയും അടുത്ത ദിവസംതന്നെ അവർ അ
 വരുടെ ഭക്താവേദ കൂടി ശാസ്താങ്കോട്ടയിൽച്ചെന്നു കളി

മുതലായവ നട്ടയിൽനിന്നു താൻ പ്രസവിച്ച് ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായാൽ സ്വാമിയുടെ നട്ടയിൽ വെച്ചു കുട്ടിക്കു ചേരൂ കൊടുക്കുകയും മൂന്നുപ്രാവശ്യം അരിയുടെ ചേരൂ കൊണ്ടു നാണവിഭവങ്ങളോടു കൂടി കരണങ്ങൾ സൂത്രകഴിക്കുകയും മൂന്നാഴി അരി ഏതുകൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു പോയി. അന്നത്തരം ഒരുമരം കഴിയുന്നതിനു മുൻപ് എന്തോ കാരണവശാൽ ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവ് അവരോടു മുഷിഞ്ഞു സുഖസ്വസ്ഥത മതിയാക്കിപ്പോയെന്നും വേറെ ഒരാൾ അവർക്കു സുഖസ്വസ്ഥത തുടങ്ങുകയും ഉടനെ ആ സ്ത്രീ ഗഭം ധരിക്കുകയും അവർ യഥാകാലം സസുഖം പ്രസവിച്ച് ഒരു പെൺകുട്ടി ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു.

ആരും മരണത്തിൽ കുട്ടിക്കു ചേരുകൊടുക്കുന്നതിനായി ആ സ്ത്രീയും അവളുടെ ഭർത്താവുംകൂടി കുട്ടിയേയും കൊണ്ടു ശാസ്ത്രകോട്ടയിലെത്തി. കേരളത്തിൽ വേണ്ടുന്ന പ്രതിപാദകൾക്കെല്ലാം ഏല്പാത്തതുകൊണ്ടും അവിടെ പോയി കുളിച്ചുവീണു സ്വാമിദർശനം കഴിച്ചു കിഴക്കേ നട്ടയിൽ ഛായാശിയിൽ ശാന്തിക്കാരൻ തീർത്ഥവും പ്രസാദവും ചേരൂ പായസവുംമല്ലാം അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. കുട്ടിക്കു ചേരുകൊടുക്കുന്നതിനായി നട്ടയിൽ ഇല വെച്ചു ചേരൂ പായസവും വിളമ്പി. അപ്പോഴേക്കും കുട്ടി ആരോ അടിച്ചിട്ടെന്നപോലെ നെട്ടിപ്പിരിഞ്ഞു ഉറക്കക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഒരു വിധത്തിലും ചേരൂ കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെയായിത്തീർന്നു. എന്തായാലും പിടിച്ചാലും കുട്ടി കയ്യിലിരിക്കാതെ

കുതിച്ചുചാടിത്തുടങ്ങി. കുട്ടി കയ്യിൽനിന്നു താഴെപ്പോക
 മെന്നായപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ ഒരു മുണ്ടുവിരിച്ചു കുട്ടിയേ അ
 വിടക്കിടത്തി. ആ സമയം വാനുകലാധിപതിയായ
 സുഗ്രീവൻ ചാടിചെന്നു കുട്ടിയേ എടുത്തുംകൊണ്ടോടി
 പ്പോയി ഒരു വലിയ പൂക്കുത്തിന്റെ മുകളിൽക്കയറി ഇരി
 പ്പായി. സുഗ്രീവൻ എടുത്തപ്പോൾ മുതൽ കുട്ടി കരച്ചിൽ
 നിത്തി, ചിരിക്കുകയും കൈയും കാലും കുടഞ്ഞു കളിക്ക
 ുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇതു കേട്ടുകേട്ട് ആ ദിക്കിലുള്ളവ
 രെക്കൊണ്ടുവിടെക്കൂടി. എല്ലാവരും വിസ്മയഭരിതരായി
 ത്തിന്നു. കുട്ടിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ പൃസനപരവ
 ശകരായിത്തീന്നു. കുരങ്ങന്മാരെല്ലാം നടയിൽക്കൂടി. എ
 ടുകുറ്റമെല്ലാം വെള്ളത്തിൽനിന്നു കരയ്ക്കുകയറി നടയി
 ലെത്തി. ഈ ആഭുതപ്പൂവുമായ സുമേവത്തിന് എന്തോ
 കാരണമുണ്ടെന്നു ജനങ്ങൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇങ്ങി
 നെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിധി കല്പിക്കാറുള്ള അധികാ
 രം ഉണ്ണിത്താനാണ്. അതിനാൽ ഉണ്ണിത്താൻ കുട്ടിയു
 ടെ പിതാവിനെ വിളിച്ചു “നേർത്തലം ഈ കുരങ്ങന്മാർക്കും
 എട്ടകൾക്കും എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കാമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചി
 ട്ടുണ്ടോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. “എന്തോ എനിക്കു നിശ്ച
 യമില്ല” എന്നു ആയാൾ പറഞ്ഞു. പിന്നെ കുട്ടിയുടെ
 മാതാപിതാക്കൾ ചോദിച്ചപ്പോൾ, ആ സ്ത്രീ “ഈ കുട്ടിയേ
 നട്ടയിൽ കൊണ്ടുവന്നു ചോര കൊടുക്കുന്ന ദിവസം മു
 ന്നു പാ അരിയുടെ ചോരകൊണ്ടു നന്നാവിഭവങ്ങളോട
 കൂടി കുരങ്ങന്മാർക്കു ഒരു സദ്യ കഴിക്കുകയും മൂന്നുശി അരി
 ഏട്ടകൾക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥി

ചിട്ടയായിരുന്നു. അതു ഞാൻ മറന്നുപോയിരുന്നു. ഇ
 പോളാൻ ക്കാത്തതു് എന്ന് പറഞ്ഞു. ഏന്നാൽ കുറ
 ണ്ണാൻ സദ്യയും ഏട്ടകൾക്കു് അരി കൊടുക്കുകയും നാ
 ലെ നടത്തിക്കൊള്ളുമെന്നു പറഞ്ഞു് അതിലേയ്ക്കായി ന
 റെറൊന്നു പണം നീങ്ങൽ ഇപ്പോൾ നടയിൽ വെക്കണം.
 ഏന്നാൽ എല്ലാ ശരിയാകും. നാളെ വഴിപാടുകൾ നട
 ത്തിട്ടേ നീങ്ങൽ പോകാവൂ. പണം ഇപ്പോൾ നീങ്ങു
 ടെ കൈവശമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തരാം; താമസിയൊരെ
 എത്തിച്ചുതന്നാൽ മതി" എന്ന് ഉണ്ണിത്താൻ പറഞ്ഞു.
 ആ സ്ത്രീ അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു നെറൊന്നു പണം ഉ
 ണ്ണിത്താന്നോടു കടമായി വാങ്ങി. നടയിൽ വെച്ചു. തൽ
 ക്ഷണം സൂര്യൻ കട്ടിയേക്കൊണ്ടുവന്നു നടയിൽ കിട
 ത്തിക്കൊടുത്തു. ഉടനെ ആ സ്ത്രീ കട്ടിയേ എടുത്തു ചേ
 റുകൊടുത്തു. ചേരുന്ന കഴിഞ്ഞു. ഉടനെ കരങ്ങാർ
 ഭാരതം വൃക്കങ്ങളിലേയ്ക്കും ഏട്ടകൾ വെള്ളത്തിലേയ്ക്കും ജ
 നങ്ങൾ അപരപരുടെ ശ്രമങ്ങളിലേയ്ക്കും പിരിഞ്ഞുപോ
 യി. കൊട്ടാരക്കരക്കാരനായ ദമ്പതിമാർ പിന്നെ ദിവസം
 കരങ്ങാർക്കു് കേമമായി സദ്യ നടത്തുകയും ഏട്ടകൾക്കു്
 അരി കൊടുക്കുകയും കഴിച്ചു സാമിയെ തൊഴുതുകൊ
 ണ്ടു കട്ടിയേയുംകൊണ്ടു തിരിച്ചുപോവുകയും അടുത്ത ദി
 വസരത്തെ ഉണ്ണിത്താന്റെ പണം എത്തിച്ചുകൊടുക്ക
 കയും ചെയ്തു.

കൊല്ലം ൭൨൧-൦൪൦൯ വൃശ്ചികമാസം ൨൨-ാം തീ
 യതി. ജയസിംഹനാട്ടു (ഭഗീഷണാട്ടു=കെല്ലത്തു) നാട്ടു
 വർണിതം ഉണ്ണിക്കരളവർമ്മപുരത്തിൽ എന്നു നാ

ജാതം ശാസ്ത്രാനുസാരമായിട്ടുള്ളതായിട്ടു വന്നു സ്വാമിദർശനം കഴിക്കുകയും 'അരവം' എന്നു പേരായ പ്രധാനവഴിപാട് നടത്തുകയും പ്രതിദിനം ഉഷ്ണപൂജയ്ക്ക് കണകാലിടങ്ങൾ അരി പതിച്ചു വെക്കുകയും ചെയ്തതായി അവിടെ ഒരു ശിലാലിഖിതം ഇപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ട്.

കൊല്ലം നന്മനാമാണ് നാട്ടനിങ്ങിയ (തിരുവിതാംകൂർ) മാന്താണഡവമ്മമാരാജാപ്പു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു രാജദ്രോഹികളായ എട്ടുവീട്ടിൽപ്പിള്ളമാരെ ഭയപ്പെട്ടു പേഷപ്രച്ഛന്നനായി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു ദിവസം മദ്യോപസമയത്തു കുന്നത്തൂർ താലൂക്കിൽ കണ്ണങ്കോട് എന്ന ദേശത്തു ചെന്നെത്തി. അവിടെ വലിയ മാളികയും മറ്റുമുള്ള ഒരു വിട്ട കണ്ടു കയറിച്ചെന്നു ഞ്ഞെൻ ഇന്നലെത്തന്നെ ആഹാരമൊന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ല. വിശപ്പും ദാഹവും വളരെ കലശലായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആഹാരത്തിനു വല്ലതും എപ്പാട് ചെയ്തതന്നെ" എന്നുതളിച്ചെഴുതു. അതു കേട്ടു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഹൈന്ദവകൻ തന്റെ ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു് "എടവ! അയാൾക്ക് ഒരുപ്പുമാൻ എടുത്തു കൊടുക്ക" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നിറങ്ങി അതിനടുത്തു് ഒരു വീട്ടിൽക്കയറിച്ചെന്നു. അവിടെ പുരുഷന്മാരാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു വൃദ്ധയായ സ്ത്രീ മുറഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ആ വൃദ്ധയെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു ചേൽപ്പാഞ്ഞു പ്രകാരം താൻ തലേദിവസംതന്നെ ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടില്ലെന്നും വിശപ്പും ദാഹവും സഹിക്കുവാനാതെയായിരി

ക്ഷണവെന്നും അതിനാൽ ആഹാരത്തിന്നു വല്ലതും ഏ
 പ്പാടുചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നും അരുളിച്ചെയ്തു. അതു കേ
 ട്ത് ആ പൂജ (ഇതൊരു സമ്പ്രദായം മറ്റൊരു ആണെന്നു
 വിചാരിച്ചു) “ആഹാരത്തിന് അടിയങ്ങൾ വല്ലതും ത
 ന്നാൽ അവിടെക്കു കൊള്ളുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഇ
 വിടെ അടുത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിൽ ചട്ടംകെട്ടിത്ത
 രം. നീരാട്ടുകുഴി കഴിഞ്ഞു ചെല്ലുമ്പോഴേക്കും ആഹാര
 ത്തിന്നു തയ്യാറായിരിക്കും” എന്നു പറഞ്ഞു. കളവും ബ്രാ
 ഹ്മണഗൃഹവും കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് മുമ്പെടുത്തേ
 യയച്ചു. ബ്രാഹ്മണഗൃഹത്തിൽ ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്ന
 തിരും ചട്ടംകെട്ടി. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നീരാട്ടുകുഴിയും
 സിന്ധുതർക്കികളും കഴിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ ഉണിനെല്ലും
 തയ്യാറായിരുന്നു. ഉടനെ അമൃതത്തു കഴിച്ച് അവിടെ
 സിന്നിർത്തി മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു വിട്ടുകാരുകേയും സ്ഥിതി
 യെപ്പറ്റിയും വിട്ടുപോകയും അന്വേഷിച്ചുവരിഞ്ഞു. തി
 രുമനസ്സുകൊണ്ടു ആദ്യം ചെന്നു കയറിയ വീടു ‘ചിരദ
 ളിയിൽത്തരകൻ’ എന്നു ധനവാഹനംതായിരുന്നു. ആ
 വിട്ടുകാർ വലിയ ധനവാഹനമായിരുന്നുവെങ്കിലും ആക്കം
 പച്ചവെള്ളംപോലും കെട്ടേക്കാത്ത ദുഷ്ടനായിരുന്നു. മ
 ണ്ഡാമതു കയറിയ വീട്ടിന്റെ പേരു ‘നെല്ലിമുട്ടിൽ’ എ
 ന്നായിരുന്നു. ആ വിട്ടുകാർ ഉപായകാലത്തേവക്കാരായി
 രുന്നുവെങ്കിലും ദയയും മയ്ക്കുവുമുള്ള ധർമ്മിഷ്ഠനായിര
 ന്നു. ആ രണ്ടു വിട്ടുകാരും സുവിശ്വാസികളായിരുന്നി
 ണ്ടു. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം അന്വേഷി
 ച്ചുവരിഞ്ഞിട്ടു അവിടം വിട്ടു പോവുകയും ചെയ്തു.

മന്ത്രോണ്യവർമ്മമഹാരാജാവു - തിരുമനസ്സിലേക്കു തിരുമുല്ല സിദ്ധിക്കുകയും അവിടുന്നു രാജദ്രോഹികളെ യെല്ലാം സംഹരിക്കുകയും കരയംകളും മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം സർവ്വകുലായ നെല്ലിമുട്ടിൽ കടംബക്കുറുക്കു കരമൊഴിവായി വളരെ വസ്തുക്കൾ കല്പിച്ചു പതിച്ചുകൊടുത്തതു കൂടാതെ 'മുതലാളി' എന്നൊരു സ്ഥാനവും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ചിരദൃഢിയിൽത്തരകന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളും ജംഗമങ്ങളുമായ സകല വസ്തുക്കളും കണ്ടുകെട്ടി ശാസ്താങ്കോട്ടദ്രേവസ്വത്തിൽ ചേക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വസ്തുക്കളിൽനിന്നുള്ള ആദായംകൊണ്ടു ശാസ്താങ്കോട്ടയിൽ ശനിയാഴ്ചത്തോറും നാലുത്തരാനു പര അരികൊണ്ടു ധർമ്മക്കുഞ്ഞിയും അഞ്ചു പര അരികൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിൽ ബ്രാഹ്മണഭോജനവും നടത്തുന്നതിനും ശേഷമുള്ളതു നിത്യനിദാനത്തിൽ കൂട്ടുന്നതിനാണു് കല്പിച്ചു പ്രവചനം ചെയ്തതു്. ആ തിരുമനസ്സിലെ കാലാനന്തരമുണ്ടായ പരിഷ്കാരത്തിൽ ഈ പതിവു കുറച്ചു ധർമ്മക്കുഞ്ഞിക്കു മൂന്നു പര അഞ്ചിടങ്ങഴി അരിയും ബ്രാഹ്മണഭോജനം പകുറ്റു് ഒരു പര എട്ടിടങ്ങഴി അരിയുംമാക്കുകയും ശേഷമുള്ളതുകൊണ്ടു കൊല്ലത്തു് ആനനവല്ലീശാലം - ക്ഷേത്രത്തിൽ നമസ്കാരം(ബ്രാഹ്മണഭോജനം)വും ആശ്രമത്തിന് ഊട്ടും നടത്തുന്നതിനു് എപ്പോഴും ചെയ്തും ചെയ്തു്. ശാസ്താങ്കോട്ടക്ഷേത്രത്തിലുള്ള ചില കൊട്ടുപാത്രങ്ങളിലും മറ്റും 'ചിരദൃഢിയിൽത്തരകൻ വക' എന്നു ചേർത്തുവെട്ടിയിരിക്കുന്നതു് ഇപ്പോഴും കാണാൻ നാളു്.

ബ്രിട്ടീഷ് സിംഹാസനം തിരുവിതാംകൂർ ദിവാനമായി
 തന്ന മണ്ട്റോ സാജൻ പാർക്ക് ദേവസ്വകൾ പരിഷ്കരി
 ച്ചു പതിച്ചു കെട്ടിയതിൽ കാലത്തു ശാസ്ത്രകോട്ടയിൽ
 കരങ്ങാക്കും മുതലായും ചോറും മത്സ്യങ്ങൾക്കു് അരിയും
 കൊടുക്കുന്നതു് അന്നുവശ്യമെന്നു വരുന്നതു് ആവക
 ചെലവുകൾ നിറുത്തപ്പെട്ടിട്ടു. കരങ്ങാക്കു് ചോറു
 കീട്ടാതെയായപ്പോൾ അവർ കേന്ദ്രത്തിൽക്കുടന്നു നി
 വേട്ടും കഴിയുമ്പോൾ അന്നഭവകാര്യമായും വഴിപാടുകാ
 രുടേയും മറ്റും ചോരപുരമടത്തു തിന്നുകയും ശാന്തി
 ക്കാരനേയും ദേവസ്വകൾക്കു് അടിക്കുകയും കടിക്കുക
 യും മറ്റും കീറുകയും മറ്റും ചെയ്തു് ഉപദ്രവിക്കുക
 യും ചെയ്തതുടങ്ങി. അന്നഭവകാർക്കു് ചോറു കീട്ടാതെയവു
 കയും ദേവസ്വകാർക്കു് അവിടെച്ചെന്നു ജോലി ചെയ്യാൻ
 നിവൃത്തിയില്ലാതെയവുകയും ചെയ്തതാൽ അവർ എ
 ല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു മണ്ട്റോ സാജൻമാർക്കെടുക്കണ്ട വി
 വരം ബോധിപ്പിക്കുകയും സാജൻമാർക്കു് ഇതിന്റെ പര
 മാർത്ഥമറിയുന്നതിനായി ശാസ്ത്രകോട്ടയിൽ വരികയും
 ചെയ്തു. സാജൻമാർക്കു് വന്നു മതിൽക്കു് വെളിയിൽ ഒരു
 സ്ഥലത്തു കയറയിട്ടു് ഇരുന്നു. അപ്പോൾ കരങ്ങാക്കു്
 എല്ലാം അവിടെ ഹാജരായി കനിഞ്ഞു സഭാം ചെയ്തിട്ടു
 റിരുന്നാനിന്നു. അപ്പോൾ സാജൻമാർക്കു് നേരിട്ടതും ഇ
 അക്രമങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതെന്നാണു്? എന്ന് ചോദിച്ചു.
 അവർ അവരുടെ വയർ തൊട്ടുകുണിപ്പും മറ്റും വിശദ
 സമീകാൻ വയ്ക്കാഞ്ഞിട്ടാണെന്നു സാജൻമാർക്കു് പ്രതി
 പ്പിച്ചു. ഉടനെ സാജൻമാർക്കു് നേരിട്ടതും ഇവിടെ

ചോദ്യ പരിവൃദ്ധ്യുത് ഓരോണ്? എന്നാണം? അതി
ലേയ്ക്കു വല്ല ലക്ഷ്യവുമുണ്ടോ? എന്നു ചോദിച്ചു. തൽക്കു
ണം സൂഗ്രീവൻ തന്റെ ഖായിൽ കൈയിട്ട് ഒരു ചെ
മ്പുതകിടെടുത്തു തുടച്ചു നന്നാക്കി സരയുവർകളുടെ മുൻ
പിൽ വെച്ചു. അതു കരയംകളത്തു രാജാവു കൊടുത്ത
ചെമ്പുതകിടായിരുന്നു. സരയുവർകൾ അതെടുത്തു ഖാ
യിച്ചു നന്നാക്കി വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും സമ്മതിക്കുക
യും കരങ്ങളാരുടെ ചോദ്യം മറ്റും യഥാർത്ഥവും കൊടു
ത്തുകൊള്ളുന്നതിന്നു് അനുവദിക്കുകയും ചെമ്പുതകിട സൂ
ഗ്രീവന്റെ കൈയിൽത്തന്നെ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു മ
ടങ്ങിപ്പോയതുകയും ചെയ്തു.

മുതലയ്ക്കു ചോദ്യ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കുന്നതിനു
ള്ള ചുമതല മാരാക്കുറണന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.
ഒരു ദിവസം പതിച്ചുകാരൻ മാരാൻ എവിടെയോ പോ
യിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ കുടുംബത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഒ
രു ചെറുക്കനാണു് മുതലയ്ക്കു ചോദ്യ കൊണ്ടുചെന്നു കൊ
ടുത്തതു്. മുതല വന്നു ചോദ്യ തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സമ
യം ആ ചെറുക്കൻ ഒരു വലിയ കല്ലെടുത്തു മുതലയുടെ
തലയ്ക്കു് ഭൂമിയി കൊടുത്തു. ഇടിക്കൊണ്ടു മുതല ഉറക്ക
നിലവിളിച്ചു. ആ ശബ്ദം കേട്ടു ചിലർ കടവിൽ ഭംഗി
ച്ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ മുതല ചത്തു വെള്ളത്തിലും മാ
രാച്ചെറുക്കൻ മരിച്ചു കരയ്ക്കും കിടക്കുന്നതായിക്കണ്ടു. അ
ക്കാലം മുതൽ മുതലയ്ക്കുള്ള ചോദ്യ നിറുത്തലാവുകയും
ചെയ്തു.

ശാസ്ത്രകോട്ടയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന പന്തളത്തു രാ

ജാവിന്റെ കാലാനന്തരം അവിടെ ദേവസ്വകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നത് ഉണ്ണിത്താന്റെ കടമ്പത്തിൽ അന്നു മുപ്പായിട്ടുള്ളവരായിരുന്നു. ആ കടമ്പത്തിലുള്ളവർ അക്കാലത്തു സ്വാമിയെക്കുറിച്ച് വളരെ ഭയവും ഭക്തിയും വിശ്വാസവുമുള്ളവരായിരുന്നു. അവർ രാവില് കളിച്ച സ്വാമിദർശനം കഴിക്കാതെ വെള്ളം കുടിക്കുകപോലും ചെയ്യാൻ പറ്റാത്തവരായിരുന്നു. കാലക്രമേണ അതൊക്കെ കരേള ഭേദപ്പെട്ടതുടങ്ങി.

പന്തളത്തു രാജാവിന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഏട്ടകൾക്ക് അരി വാരിയിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നത് ഉണ്ണിത്താനായിരുന്നു. കരിക്കൽ കരുണിത്താൻ ശരീരം ശുദ്ധംമാരിക്കാണ്ടു ചെന്നു ഏട്ടകൾക്ക് അരിവാരിയിട്ടുകൊടുത്തു. ഏട്ടകൾ ആ അരി തിന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, അന്നുമുതൽ ആ ഉണ്ണിത്താൻ അരിവാരിയിട്ടുകൊടുത്താൽ ഏട്ടകൾ കരിക്കലും തിന്നാതെയുമായി. അതിനാൽ ആവക അരിയും നിർത്തലാക്കി.

ശാസ്ത്രരേഖകളിലെ കരങ്ങന്മാർ അബ്രാഹ്മണരുടെ ചോരോ മത്സ്യ മാംസാദികളോ ഭക്ഷിക്കാറില്ല. അതിനാലാണ് അപകട പതിവുള്ള ചോര ശാന്തിക്കാരൽ കൊണ്ടു ചെന്നുകൊടുക്കണമെന്ന് ഏല്പാടവെച്ചത്.

കരിക്കൽ ഇവരിൽ ചില കരങ്ങന്മാർക്കേത്രത്തിന്നു പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തായി താമസിച്ചിരുന്നു. മാർത്താണ്ഡരുടെ കുടികളിൽക്കയറി അവർ പാകംചെയ്തുവെച്ചിരുന്ന മത്സ്യവും മാംസവും ചോറും മറ്റുമെടുത്തു ഭക്ഷിച്ചു. അതു ശേഷമുള്ള കരങ്ങന്മാർക്ക് കട്ടം രസവും സമ്മതവുമായി

ല്ലു. വിരോദിഖസം പതിവുപോലെ ഉച്ചപ്പൂജ കഴിഞ്ഞ
 പ്ലോരം എല്ലാക്കരണനാകും കിഴക്കേനടയിൽക്കൂടി. പ
 തിയുള്ള ചേറു ശ്വന്തിക്കാരൻ പാത്രത്തോടുകൂടിപ്പിടിച്ച
 ശോഭൂർത്തിനു വെളിയിൽ പതിവുസ്ഥലത്തു കൊണ്ടു
 ചെന്നിട്ടു മുക്കുവരുടെ ചേറും മഠംസവും ഭക്ഷിച്ചു കര
 ണ്ണാർ തൊട്ടു ചേറു ശേഷമുള്ള കരണന്മാർ തിന്നുക
 യില്ലല്ലോ. അതിനാൽ മഠംസം തിന്നുവർ ചേറു തൊ
 ടാൻ മരവർ സമ്മതിച്ചില്ല. തങ്ങളെ കൂട്ടത്തെ മറ്റു
 വർ തനിച്ചു ചോരട്ടെത്തു ഭക്ഷിക്കാൻ മഠംസം തിന്നുവ
 രും സമ്മതിച്ചില്ല. അതിനാൽ ആ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും ത
 മ്മിൽ അവിടെവെച്ചു ദേവസ്തായുധംപോലെ വലിയ
 യുദ്ധമുണ്ടായി. കൂട്ടക്കും രണ്ടു കൂട്ടക്കും ഉണർകഴിക്കാൻ സാ
 ധിച്ചില്ല. ചേറു് അവിടെക്കിടന്നു വെറുതെ പോയി.
 അങ്ങിനെ ആ രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും തമ്മിൽ ഏകദേശം ഒരു
 മഠംസത്തോളംകാലം യുദ്ധമുണ്ടായി. അത്രയുംകാലം ആ
 വർഷങ്ങളായിരുന്നു ചേറു വെറുതെ പോയതിനാൽ അ
 കാലം മുതൽ ആ ചേർറും നിറുത്തലായിപ്പോയി. എങ്കി
 ലും കരണന്മാർക്കു പതിവുണ്ടായിരുന്ന ചേറും മത്സ്യ
 ണ്ണർക്കു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അരിയും ആണ്ടിലെ
 റിക്കൽ (പത്താമുദയദിവസം) ഇപ്പോഴും കൊടുത്തു
 വരുന്നുണ്ട്. മറ്റുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ സ്വാമിദർശനത്തി
 നായി അവിടെച്ചെല്ലുന്നവർവല്ലതും കൊടുത്തെങ്കിൽ മാ
 ത്രമേ കരണന്മാർക്കും ഏട്ടകൾക്കും ഇപ്പോൾ ആഹാര
 ത്തിനു മാത്രമുള്ളു. എങ്കിലും വഴിപാടുകാർ ഇപ്പോഴും
 അവിടെ ധാരാളമായി പണകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അ
 വർക്കു ഒരു ദിവസവും ആഹാരത്തിന്നു മുട്ടു വരുന്നുല്ല. യ

ലത്തിൽ കടന്നു മരംസഭകളായ കരങ്ങന്മാർ തോ
 റുപോവുകയാൽ അവർ അക്കാലം മുതൽ അവിടം വി
 ട്വ സ്ഥിരവാസം ക്ഷേത്രത്തിനു പടിഞ്ഞാറ് ഇപ്പോൾ ച
 ന്നയായിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തോടടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലാ
 കി. അതിനാൽ വഴിപാടായി ലഭിക്കുന്ന ചോറും
 പഴവും മറ്റും മരംസഭോജികളല്ലാത്ത വാണിജ്യ
 ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നും വെട്ടിയെടുത്തു കിട്ടിയതാകാം. ആ
 ത്തം കണ്ടു കൊടുക്കുന്നതിനായി ക്ഷേത്രത്തിൽ
 കടന്നു ക്ഷേത്രസംബന്ധികളായും മറ്റും ചോറു ബ
 ലാൽ തട്ടിയെടുത്തതാണ് അവരിപ്പോൾ ഉപജീവനം കഴി
 ച്ചുവെന്നത്. അവർ ആ ക്ഷേത്രസന്നിധി വിട്ട് എങ്ങും
 പോകാറില്ല. മരംസഭോജികളായ കരങ്ങന്മാർ ഇപ്പോൾ
 ഉപജീവിച്ചുവരുന്നതു മിക്കവാറും ചന്തകൊണ്ടാണ്. അ
 വർ കച്ചവടക്കാരും തമ്മിൽ അവിടെ പലപ്പോഴും അ
 ടിയുംപിടിയും ശബ്ദമുണ്ടാകാറുണ്ട്. വലിയ രാജാക്കന്മാ
 രോ പ്രഭുക്കന്മാരോ സ്വർഗ്ഗാർത്ഥത്തിനായി ശാസ്ത്രോക്താ
 യിൽച്ചെന്നാൽ അന്നു മരംസഭകളായ കരങ്ങന്മാരും ക്ഷേ
 ത്രസന്നിധിയിൽ ചെന്നുചേരും. എങ്കിലും അവർ ക്ഷേത്ര
 ത്തിൽ കടക്കാറില്ല. ഭട്ടന്മാർ ക്ഷേത്രപ്രവേശം പാടില്ല
 ല്ല. ഇപ്പോൾ രാജാക്കന്മാരുടെയോ മറ്റോ വഴിപാടാ
 യി രണ്ടു കരങ്ങന്മാർ ചോറും പഴമും കൊടുക്ക
 ന്നതുകൊണ്ട് വെച്ചേക്കാം. പാത്രങ്ങളിലാക്കിക്കൊടുക്ക
 ണം. എന്നു മന്ത്രമല്ല, മരംസഭകളല്ലാത്ത കരങ്ങന്മാ
 രും ആദ്യം കൊടുക്കയും വേണം. അതു മറ്റൊരു കൊടു
 ക്കുന്നതിലധികമുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം. അല്ലെങ്കിൽ

യുദ്ധമുനന്ദനകൻ കായം തീച്ചയാണ്.

ശാസ്ത്രകോട്ടയിൽ സ്വാമിയുടെ ചൈതന്യവും കർമ്മങ്ങളുടെ ഭിഷ്വര്യവും ഇപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നു. ഇക്കാലത്തും അവിടെ ഭക്തന്മാരിനായിട്ടും ഭജനത്തിനായിട്ടും പ്രതിദിനം അസംഖ്യമാളുകൾ വരുന്നുണ്ട്. അവിടെ ഭജനമിടത്താൽ ഒഴിയാത്ത ബാധയും ഭേദമാകാത്ത രോഗവും വഴിപാട് പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ സാധിക്കാത്ത കായ്കയും മിഷ്ട മനുഷ്യർ നിവസിക്കുന്ന ഗൃഹങ്ങളിലും മറ്റും ചിലപ്പോൾ ഉറപ്പിന്റെ ഉപദ്രവം കലശലായിത്തീരുന്നതു സാരമാണെന്നല്ല. ആ അവസരങ്ങളിൽ നാഴി അരിയിൽ ഒരു നാളികേരം ചിരകിയിട്ടിരിക്കി ഏതാളും കൊടുത്താൽ ഉറപ്പിന്റെ ഉപദ്രവം നിശ്ശേഷം നീങ്ങിപ്പോകും. ഈ സംഗതിയിൽ കൊല്ലം, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അനുഭവസ്ഥന്മാരായി ഇപ്പോഴും പലരുമുണ്ട്. ഉറപ്പിന്റെ ഉപദ്രവം ശമിക്കാനായി ഇപ്പോഴും പലർ ഇപ്രകാരം ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ഭജനങ്ങളായിട്ട് അനേകമൈതിഹ്യങ്ങളുണ്ട്. കർമ്മങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യം സംബന്ധിച്ചും അസംഖ്യം കഥകൾ ഇനിയും പറയാനുണ്ട്. വിസ്മയത്താൽ അമ്പലത്തറയും ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. അടുത്തകാലത്തു്, അതായതു് ഒരു മുപ്പതു കൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായതായേകെ സംഗതികൂടി പറഞ്ഞിട്ട് ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

കൊല്ലം ഗാന്ധി - മൺഭിടയ്ക്കു ഭരസ്ഥന്മാരായ അഞ്ചു പേരെങ്കുമിട്ടു ശാസ്ത്രകോട്ടയിൽ സ്വാമിദർശനം

ത്തിനായി വന്നിരുന്നു. അവരിൽ നാലു പേർ സ്വാമിക്കു വഴിപാട്ടിനും കുരങ്ങന്മാർക്കു ചോറു കൊടുക്കുന്നതിനും ഏകദേശം അരികൊടുക്കുന്നതിനും മറ്റും ഉണ്ണിത്താന്റെ പക്കൽ പണം കൊടുത്തേല്പിച്ചു. ഒരാൾ മാത്രം വഴിപാട്ടിനും മറ്റും ഒന്നും കൊടുത്തില്ല. അതിനാൽ ആയാളോടു മറ്റെവർ “എന്താ താൻ വഴിപാട്ടിനെന്നും കൊടുക്കുന്നില്ലേ?” എന്നു ചോദിച്ചു. “ഇല്ല, ഞാൻ കളിച്ചതൊഴണമെന്നു മാത്രമേ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈശ്വരന്മാർക്കു ഞാൻ കൈക്കൂലി കൊടുക്കാറില്ല. എന്നതണയുമല്ല, കുരങ്ങന്മാർക്കു ചോറും മത്സ്യങ്ങൾക്കു അരിയും കൊടുക്കുന്നതു കേവലം ദുഷ്കൃതമാണെന്നാണു ഏന്റെ വിശ്വാസം” എന്നു പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ വേണ്ട, എന്തൊ ഇതൊരൊപത്താണു” എന്നു മറ്റെവരും പറഞ്ഞു.

അഞ്ചു പേരും കൂടി കളിക്കാൻ പോയി. അഞ്ചു പേരും മടിയ്ക്കീല കടവിൽ ഒരു കല്ലിന്മേൽ വെച്ചിട്ടു കളിക്കാനിറങ്ങി. അപ്പോൾ ഒരു വണ്ടരവീരൻ ഓടിക്കൊണ്ടു ചാടിപ്പോയി വഴിപാട്ടിനു കൊടുക്കാത്ത ആ മനുഷ്യന്റെ മടിയ്ക്കീലമാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടു ഓടിപ്പോയി ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറിയിരുന്നു. മടിയ്ക്കീല കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനു വലിയ വ്യസനമായി. ആയാൾ പ്രാണനേക്കാൾ പണത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു ഒരാളാണു്. ആയാൾ ഒരു കല്ലെടുത്തു് ആ കുരങ്ങനെ എറിഞ്ഞു. കുരങ്ങൻ ആ കല്ലു ചാടിപ്പിടിച്ചിട്ടു് അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ മനുഷ്യനെയുമെറിഞ്ഞു. ആ ഏറുകൊണ്ടു് ആ മനുഷ്യന്റെ തല പൊട്ടിച്ചുതൊലിയിച്ചു. പിന്നെ

ആ കുരങ്ങൻ മടിശ്ശീലയഴിച്ചു അതിലുണ്ടായിരുന്ന പണമെടുത്തു കാരോന്നായി കായലിലേക്കിട്ടു. ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതാൽ പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അതുകണ്ടു വ്യസിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു പണം മുഴുവനും തീർപ്പാക്കുകയാൽ മടിശ്ശീല ചുരുട്ടിക്കുട്ടി ഉടമസ്ഥന്റെ മുഖത്തേക്കു കരേറും കൊടുത്തു അപ്പോൾ ആ മനുഷ്യന്റെ കൂട്ടുകാർ “എന്താ തൃപ്തിയായില്ലേ? ഈശ്വരനാക്കു കൈക്കൂലി കൊടുക്കുന്നുണ്ടല്ലോ പണമൊക്കെ ഇപ്പോൾ ലഭ്യമായല്ലോ. തല പെർട്ടിയതു മാത്രം ലഭ്യം. എന്തെങ്കിലും ആപത്തുണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങൾ മുൻപേതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി നടയിൽച്ചെന്നു സമസ്തപരാധങ്ങളും ക്ഷമിക്കുന്നതിനു പ്രാർത്ഥിക്കു. അല്ലെങ്കിൽ തനിക്കു ഇവിടെനിന്നു പോയിപ്പിഴയ്ക്കുന്നോക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു.

അവർ അഞ്ചു പേരും കളിച്ചു നടയിൽച്ചെല്ലുകയും വഴിപാട് കഴിക്കാത്ത ആൾ ഏറ്റവും പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ കരൾ അവിടെച്ചെന്നു സംഗതികളെല്ലാം ചോദിച്ചറിയുകയും കായലിൽപ്പോയ പണമെല്ലാം സ്വരൂപം വഴിപാട്ടിനായിട്ടും കുരങ്ങനാക്കു ചേറും ഏടുകൾക്കു അരിയും കൊടുക്കുന്നതിനായിട്ടും കൊടുത്തേക്കാമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ അവരോടു പറയുകയും പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ അപ്രകാരം സമ്മതിച്ചു പറഞ്ഞു സ്വരൂപം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ കുരങ്ങൻ കായലിൽച്ചെന്നു മുങ്ങി ഒരു ചെറുതൊട്ടിയെക്കൊണ്ടുവന്നു നടയിൽ വെച്ചു. കായലിലിട്ട പണം അതിലുണ്ടായിരുന്ന

ന. ഏങ്ങിനാക്കിയപ്പോൾ ആ ആരോന്നു പണമെ
യിരുന്നു. മടിശ്ശീലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതും ആരോന്നു പ
ണമായിരുന്നുവെന്ന് ഉടമസ്ഥൻ ചൊല്ലെ. ആ പ
ണം മുഴുവനും സ്വാമിക്ക് വഴിപാടിനും മറ്റുമായി ഉട
മസ്ഥൻ ദേവസ്വപത്തിൽ എല്പിച്ചു. ദേവസ്വപക്കാരെത്തിൽ
പകുതിപ്പണംകൊണ്ടു സ്വാമിക്ക് വഴിപാടുകൾ നടത്തി
ക്കുകയും ശേഷംകൊണ്ടു കുറഞ്ഞൊക്കെ ചോറ്റു ഏടുകൾക്കു
അരിയും കൊടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും കുറഞ്ഞൊക്കെ
ആചാരം ഏടുകൾ ആ അരിയും തിന്നില്ല. മനുഷ്യപു
ത്തവർ നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടു കൊടുക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ
അവർ സ്വീകരിക്കാറില്ല.

ഇങ്ങിനെ ആ സ്ഥലത്തെയും സ്വാമിയെയും കുറ
ഞ്ഞൊക്കെയും സംബന്ധിച്ച് ഇനിയും അനേകം കഥകൾ
പറയാനുണ്ട്. ഇത്രയും പറഞ്ഞതു കൊണ്ടുതന്നെ ശാ
സ്ത്രകോട്ടശ്ശാസ്ത്രാധിപന്റെ മഹാത്മ്യവും അവിടെയുള്ള
കുറഞ്ഞൊക്കെയുടെയും മറ്റും ദിവ്യത്വവും ഭട്ടം ചിലിയെല്ല
ന്നു സ്പഷ്ടമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിനാൽ ഇനി അധികം
വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ആ കായലിന്റെ തീരപ്രദേശത്തു സ്ഥിരവാസക്കാ
രായ അനേകം മുക്കുവരുണ്ട്. അവർ ആകായലിൽനിന്നു
മത്സ്യങ്ങളെ പിടിച്ചു വിറ്റും തിന്നും ഉപജീവിക്കുന്നവരാ
ണ്. എങ്കിലും അവർ ഏടുകളെ പിടിക്കുകയോ ഏടുകൾ
അവരുടെ വലയിൽ അകപ്പെടുകയോ ചെയ്യാറില്ല.
ഏടുകളെ അവർ സ്വാമിയുടെ 'തിരുമക്കൾ' എന്നാ
ണു പറയുന്നതു്.

ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തു വലിയകൊട്ടാരം
 മാനേജറായിത്തൊഴിക്കുന്ന ശങ്കരൻതമ്പി അവർകളു
 ടെ ഉത്സാഹവും പ്രഭുശവും തീമിത്തം ശാസ്ത്രജ്ഞോടുകൂ
 ള്ള പൂർവ്വധികം തെളിച്ചവും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള
 വാസ്തവംകൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഉപന്യാസത്തെ
 ഇവിടെ സമർപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ശ്രീ ഭം

